

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 19
18 ΦΕΒΡ. 1939 _ Δ

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1, — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 19 — 18 Φεβρουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ Μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορίας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφορίες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριὸ ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Διὰ νὰ ἑρμηνευθῇ ἀκριβῶς καὶ διὰ νὰ κατανοηθῇ εἰς ὅλην τους τὴν ἔκτασιν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ νόημα τῆς κινήσεως, ποὺ ἤρχισε τὴν περασμένη Κυριακὴ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ὑπὲρ τοῦ δένδρου καὶ τοῦ πρασίνου, ἕνας ὑπάρχει τρόπος: Νὰ δεχθοῦμε τὴν κίνησιν αὐτὴν ὡς μίαν ἀπαρχὴν καὶ ὡς στάδιον προπονήσεως, ποὺ παρασκευάζει νέας ἀκόμη πιὸ θαρραλέας καὶ πλατυτέρας ἐκτάσεως ἐξορμήσεις. Καὶ γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῇ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια τῆς ἀπαρχῆς, εἶναι ἀνάγκη νὰ βιασθοῦμε νὰ ἐξηγήσωμεν ὅτι, χρησιμοποιοῦντες αὐτὴν τὴν λέξιν, οὔτε λησμονοῦμεν, οὔτε ὑποτιμοῦμεν τὴν ἀξίαν τῶν παλαιοτέρων ἀληθινὰ ἡρωϊκῶν προσπαθειῶν, ποὺ ἐστόλισαν τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὰς πρασίνους ζώνας ποὺ εἶναι σήμερα χάρμα τῶν ματιῶν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ πού, ἂν δὲν εἶχαν προηγηθῆ αὐτές, ἠμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐφικτὸς ὁ διπλοῦς, ὁ ἐπίσημος καὶ ὁ παλλαϊκὸς συναγερμὸς—ἀληθινὴ δημοσία λιτανεία τοῦ δένδρου—αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὸ δένδρο, ταιριάζει πολὺ ἐδῶ νὰ ξαναειπωθῇ, πάντοτε χρήσιμη καὶ πάντοτε διδακτική, ἡ παλαιὰ ἀλήθεια, πῶς καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν προσπαθειῶν ἡ μοῖρα εἶναι ἀπαράλλακτη, ὅπως ἡ μοῖρα τοῦ σπόρου καὶ τοῦ φυτοῦ. Ὅπως ἂν δὲν πέσῃ πρῶτα στὴ γῆ καὶ «ἀποθάνῃ» ὁ σπόρος, δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεταχθῇ στὸ φῶς ἡ φύτρα καὶ ν' ἀναστηθῇ τὸ φυτόν, ἔτσι καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ προσπάθεια δὲν κατακτᾷ καὶ δὲν κυριεύει τὸν κόσμο, ἂν προηγουμένως δὲν συμπληρώσῃ τὸν κύκλο τοῦ πάθους καὶ τῆς θυσίας. Ἂς εἶναι ἡ παραβολὴ αὐτή, παραβολὴ καὶ ὁμολογία μαζί, τιμὴ καὶ στεφάνωμα τῶν παλαιοτέρων προσπαθειῶν ποὺ ἔγιναν, χάριν τοῦ δένδρου, εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ πρὸς τοὺς ἐργάτας των καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρὸς τὴν μορφὴν τῆς μαρτυρικῆς Βασιλίσσης, ποὺ ἡ πνοὴ καὶ ἡ στοργὴ ἡ ἰδική Της ἐνέπνεε καὶ ἐνεψύχωνε τὰς προσπαθείας ἐκείνας.

Ἂν τὸ πρόβλημα τοῦ δένδρου ἀλλοῦ εἶναι λίγο πολὺ πρόβλημα αἰσθητικῆς καὶ ὑγείας — πρόβλημα δηλαδὴ καλλωπισμοῦ καὶ ψυχαγωγίας,— γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι κάτι πολὺ - πολὺ περισσότερον: Εἶναι πρόβλημα ζωῆς. Οἱ κατακλυσμοὶ τῆς ἱστορίας, ποὺ ἐπαίδεψαν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ ποὺ κακῶς ἐμάθαμε νὰ τοὺς μετροῦμε μόνον ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα, ἐνῷ, ἰδιαιτέρως μάλιστα γιὰ τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῶν Ἑλληνικῶν Χωρῶν, ποὺ ἀνέκτησεν ὁ σημερινὸς Ἑλληνισμός, εἶναι πολὺ παλαιότεραι καὶ ἀκόμη ὁ μακρότατος ἱστορικὸς βίος, ἔχουν ἀφήσει βαθύτατα τὰ καταστροφικά των ἴχνη ὄχι ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὅλην ὄψιν αὐτῆς τῆς

γῆς. Καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ πὼς περισσότερον ἀπὸ τοὺς τελευταίους μας δυνάστας οἱ διαβατικοὶ ἐπιδρομεῖς ποὺ προηγήθησαν ἔχουν φθείρει καὶ ἀλλοιώσει τὴν ὄψιν τῆς γῆς μας. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ γῆ καὶ ἡ φύσις ὑπέφερε καὶ συνέπαθεν ἐξ ἴσου σκληρὰ μὲ τὸ Ἔθνος, ἐξηγεῖ τὸν πονεμένον καὶ θλιβερὸν τόνον, ποὺ εἶναι τὸ ἰδιάζον στοιχεῖον τῆς Ἑλληνικῆς ἀγάπης πρὸς τὴν γῆν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἱστορία. Καὶ ἡ ἱστορία δὲν εἶναι τὸ θέμα μας τὸ σημερινόν. Τὸ θέμα μας εἶναι τὸ δένδρον. Καὶ ἂν ἀνεφέρθημεν εἰς τὴν ἱστορίαν, τὸ ἐκάμαμε γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε πῶς ἡ Ἑλληνικὴ γῆ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν τοπίον, προνομιακῶς δενδροκομικόν, εὑρέθη δενδροκομικῶς πτωχὸν καὶ γυμνόν, τόσον ὥστε νὰ μὴ κατορθώνουμε ν' ἀναγνωρίζωμε σήμερα εἰς τὰ βουνά μας τὰ βουνὰ ποὺ μᾶς περιέγραψαν οἱ μῦθοι, ἡ ποίησις καὶ ἡ παλαιοτέρα ἱστορία.

Ὅταν εἴπαμε πάρα πάνω πὼς τὸ πρόβλημα τοῦ δένδρου εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι πρόβλημα ζωῆς, δὲν ἐκάμαμε σχῆμα λόγου, οὔτε ἐλέγαμε καμμίαν ὑπερβολήν. Οἱ παλαιότεροι, ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστευαν καὶ ἐδίδασκον ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι τόπος ὀρεινὸς καὶ πτωχός. Ἐκεῖνοι ποὺ χρόνια ἐπέμεναν νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ τόπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ συντηρῇ τὸν πληθυσμόν του καὶ ἂς εἶναι κατὰ τὰ δύο τρίτα ἀραιότερα κατῳκημένος ἀπὸ ἄλλους τόπους τῆς ἰδικῆς μας γεωγραφικῆς ζώνης, μ' ὅλη τὴ βασικὴ τους πλάνη, εἶχαν κάποιο δίκηο. Ὑπελόγιζαν τὴν παραγωγικὴ χωρητικότητα τοῦ τόπου, μετρῶντας τὰς σχέσεις τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν ἀναλογίαν τῶν πεδινῶν μόνον ἐκτάσεων τῆς Χώρας. Ἄφηναν δηλαδὴ ἔξω ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοὺς ὀρεινούς της ὄγκους ὡς ἀγόνους καὶ ἀκαταλλήλους διὰ κάθε παραγωγικὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἡ νεωτέρα ἔρευνα καὶ ὄχι ἁπλῶς ἡ ἔρευνα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία καὶ ἡ πεῖρα, ἔχουν διαψεύσει καὶ καταρρίψει τελειωτικὰ τὴν πλάνην ποὺ ἐπεκράτει, ὅσον ἀφορᾷ τὰς παραγωγικὰς δυνατότητας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ἡ ἐργασία καὶ ἡ πεῖρα ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ὀρεινὸν τοπίον τῆς Ἑλλάδος, λόγῳ τῆς μεγάλης ποικιλίας του κυρίως καὶ τῆς ποικιλίας ἑπομένως τῶν προϊόντων ποὺ παράγει, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἄγονον καὶ πτωχόν, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι ἀπείρως πλουσιώτερον ἀπὸ τὸ πεδινόν. Ἡ πεῖρα αὐτή, ποὺ ἄνοιξε ἐντελῶς νέους ὁρίζοντας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γεωργίαν, ἔθεσε τὸ ζήτημα μιᾶς πλατύτατα ὠργανωμένης προσπαθείας διὰ τὴν παραγωγικὴν ἀξιοποίησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Ἔτσι ἐτέθη τὸ ζήτημα τοῦ δένδρου καὶ τῆς δενδροκομίας γενικώτερον. Καὶ ἐπειδὴ ἐπήραμε ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν κίνησιν, ποὺ ἄρχισε τὴν Κυριακήν, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὑπὲρ τοῦ δένδρου, δὲν θὰ ἦτο σωστὸ νὰ παραλείψωμε κάτι ἄλλο, ποὺ ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν. Ὅτι ἡ κίνησις ποὺ ἀρχίσαμε γιὰ τὸ δένδρο καὶ διὰ τὸ πράσινον εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ ποὺ πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ καὶ νὰ τιμηθῇ εἰς ὅλην της τὴν ἀξίαν, δὲν εἶναι καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι παρὰ μονάχα μικρὸ κομμάτι μέσα εἰς τὴν προσπάθειαν ποὺ αὐξάνει καὶ ἐκτείνεται τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν ὕπαιθρον. Εἶναι βέβαια δικαιολογημένη ὅλη ἡ ἐγκαύχησις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ συνεπῆρε τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Πειραιεῖς γιὰ τὶς 350.000 τὰ νέα δένδρα, ποὺ φυτεύουν αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἰς τὰ ἄλση καὶ εἰς τοὺς δρόμους τους. Τί θὰ ἔλεγαν ὅμως ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν τὸ ξέρουν, καὶ εἶναι πολλοὶ αὐτοί, ὅτι ἡ χωρικὴ Ἑλλάδα φυτεύει τελευταίως περισσότερα ἀπὸ τὸ ἑκατομμύριο καινούργια δένδρα κάθε χρόνο; Ὅτι συγκεκριμένως μόνον εἰς μίαν μικρὰν γωνίαν τοῦ νομοῦ Φλωρίνης, εἰς τὴν περιοχὴν Κάτω Κλεινῶν, ἐφυτεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε - ἕξη χρόνια 154.000 μηλιές; Ὅτι εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὰ νησιά μας, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν βραδυπορημένην Στερεὰν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Θεσσαλίαν, αὐξάνουν κάθε χρόνον καὶ αὐξάνουν πολὺ αἱ δενδροφυτευμέναι ἐκτάσεις καὶ αὐτὸ τὸ διαπιστώνει καὶ ὁ τελευταῖος περαστικὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν νεοφύτων ποὺ συναντᾷ ὅπου καὶ ἂν τύχῃ νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα;

Καὶ ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις, ποὺ εἶναι τόσο γεμάτη ἀπὸ χαρούμενες ἐλπίδες καὶ ποὺ μὲ τὴν ἐπέκτασι καὶ τὴν αὔξησί της περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην πρόοδο ποὺ σημειώνεται εἰς τὴν ζωήν μας, γεμίζει τὴν ψυχὴ μὲ αἰσθήματα ἀσφαλείας καὶ βεβαιότητος διὰ τὴν καλὴν ἐθνικὴν αὔριον, δὲν εἶναι, δὲν ἠμπορεῖ, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ τὸ πάρωμεν ἀλλοιῶς, παρὰ ἀπαρχὴ μόνον, ὅπως εἴπαμε. Καὶ τὸ λέγομεν αὐτὸ γιατί μὲ τὸ νὰ φυτεύωμε εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις δένδρα καὶ νὰ καλλωπίζωμε τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες μας καὶ τὰ ἄλση μας γιὰ ν' ἀναπνέωμεν ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας, μὲ τὸ νὰ φυτεύουν περιβόλια οἱ χωρικοί μας, ὁ καθένας τους μὲ τὴ σκέψι νὰ δημιουργήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του νέον πόρο καὶ νέον εἰσόδημα ἢ γιὰ ν' ἀφήσῃ στὰ παιδιά του, οἰκονομῶν καὶ τοποθετῶν εἰς τὴν γῆν, μίαν περιουσίαν, δὲν σημαίνει ὅτι λύομεν ὁλόκληρον τὸ ζήτημα τοῦ δένδρου εἰς τὸν Τόπον. Πέρα ἀπὸ τὰ ἄλση καὶ τὰς δενδροστοιχίας τῶν πόλεων καὶ ἄσχετα ἀπὸ τοὺς ὀπωρῶνας τῶν χωριῶν μας, μένει νὰ λυθῇ ἕνα ἄλλο, βασικωτέρας καὶ καθολικωτέρας γιὰ τὸν Τόπο ἀνάγκης. Τὸ ζήτημα τοῦ δάσους. Ἡ Ἑλλὰς γιὰ τοὺς λόγους, ποὺ δὲν τοὺς ἐξηγήσαμε καὶ οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξηγήσωμε σήμερα κατὰ πλάτος, ἀλλὰ τοὺς ἐθίξαμε μόνον εἰς τὴν ἀρχήν, ἔχει ἀνάγκην τοὐλάχιστον νὰ διπλασιάσῃ τὰς σημερινὰς βασικὰς της ἐκτάσεις. Ὅποιος ἐταξείδευσε καὶ ἐγνώρισε τὰ βουνά μας, τὰ εἶδε πόσον εἶναι γυμνὰ καὶ φαλακρά. Καὶ ὅποιος ἐπρόσεξε περισσότερο, θὰ εἶδε πὼς τὰ μέτωπα καὶ τὰς παρειὰς τῶν γυμνῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν τὰ ρυτι-

δώνουν καὶ τὰ ἀσχημίζουν αὐλακιὲς ἀλλοῦ ρηχὲς κι' ἀλλοῦ βαθύτερες. Ἀπὸ τὶς ρυτίδες αὐτὲς καὶ τὶς αὐλακιὲς τῶν βουνῶν μας, κάθε φορὰ ποὺ βρέχει ἢ ποὺ λειώνουν τὰ χιόνια, κατεβαίνουν νερὰ ὁρμητικὰ καὶ θολὰ καὶ παρασύρουν μαζί των χώματα καὶ πέτρες καὶ κάθε εἴδους ὕλη. Πολὺ λίγοι θὰ ξέρουν πῶς οἱ κατεβασιὲς αὐτὲς εἶναι ἕνα καταστροφικὸν φαινόμενον, πού, ἂν ἀφεθῆ ἐλεύθερον, ἂν δὲν νικηθῆ καὶ δαμασθῆ γρήγορα, πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι ὁ καθεὶς φαντάζεται, θὰ ἐρημώσῃ καὶ θὰ νεκρώσῃ τὸν Τόπο. Οἱ κατεβασιὲς αὐτὲς δὲν τρῶνε μόνον τὶς σάρκες τοῦ βουνοῦ, δὲν τὸ ἀποσκελετώνουν καὶ τὸ κάμνουν ἄγριο καὶ ἄφυτρο, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὶς ὕλες ποὺ κατεβάζουν, πλημμυρίζουν καὶ ἐπιχώνουν τὶς πεδινὲς ἐκτάσεις καὶ καταστρέφουν καὶ ἐκείνων τὴν γονιμότητα. Γιὰ νὰ ἀνακοπῆ λοιπὸν ἡ πορεία αὐτοῦ τοῦ καταστροφικοῦ φαινομένου, γιὰ νὰ δαμασθῆ καὶ νικηθῆ ἡ ἐρήμωσις καὶ ὁ θάνατος ποὺ κατεργάζεται τὸ φαινόμενον αὐτό, δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος τρόπος, κανένα ἄλλο μέσον, παρὰ τὸ δένδρον. Ἡ Ἑλλὰς πρέπει ν' ἀναδασωθῆ. Ὄχι μονάχα γιατὶ τὸ δάσος αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι πλοῦτος—καὶ τὸ ποίας ἀξίας πλοῦτον ἀντιπροσωπεύει τὸ δάσος τὸ ξεύρομε ἀπὸ τὶς πολλὲς ἑκατοντάδες τῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν ποὺ πληρώνομε κάθε χρόνο γιὰ ξυλεία καὶ γιὰ δασικὰ προϊόντα στοὺς ξένους—ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς γεωργίας μας, ποὺ εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγίστη πηγή, ὄχι τοῦ ὑλικοῦ μας πλούτου μονάχα, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης μας δυνάμεως. Γιὰ νὰ ἀναδασωθῆ ὅμως ἡ Ἑλλὰς ὡς ἐκεῖ ποὺ χρειάζεται, δὲν φθάνουν ὅσο εἶναι σοφὰ καὶ ἀξιέπαινα τὰ μέτρα ποὺ ἀρχίσαμε νὰ ἐφαρμόζωμε μόλις τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅπως ὁ ἔλεγχος τῆς βοσκῆς εἰς τὰ δάση καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς αἰγοτροφίας. Τὰ μέτρα αὐτὰ βέβαια καὶ τὰ ἄλλα ποὺ ἐφαρμόζει τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, σήμερα, θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συντήρησι τῶν δασῶν ποὺ ὑπάρχουν. Εἴπαμε ὅμως πῶς αὐτὰ εἶναι λίγα καὶ πρέπει τοὐλάχιστον νὰ διπλασιασθοῦν. Ὑπάρχει βέβαια καὶ τὸ μέσον τῆς φυσικῆς ἀναδασώσεως, ἀλλὰ καὶ αὐτό, ἐκτὸς ποὺ εἶναι πολὺ βραδύ, δὲν εἶναι ἀρκετό. Ἀπομένει λοιπὸν ἡ τεχνητὴ ἀναδάσωσις. Ἡ φύτευσις δηλαδὴ δασῶν, ποὺ ἐγίνετο καὶ γίνεται σ' ὅλες τὶς προηγμένες χῶρες καὶ ποὺ φυσικὰ θέλει καὶ μελέτην πολύπλευρον καὶ πρόγραμμα ἐργασίας μακρᾶς εἰς χρόνον καὶ εἰς πνοήν. Καὶ ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐχαιρετίσαμεν τὴν κίνησιν ποὺ γίνεται τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν γιὰ τὸ πράσινον, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, αὐτὸ τὸ ἔργον εἴχαμε ὑπ' ὄψιν μας καί, φυσικά, ὡς προπόνησις πρὸ παντός, ἡ κίνησις αὐτὴ ἔχει τεραστίαν ἀξίαν. Ἐσεῖς οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιὰ ἰδιαιτέρως, ἔχετε ἀνάγκην αὐτῆς τῆς προπονήσεως, γιατὶ ὅ,τι εἶναι αὔριον, ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ αὔριον, αὐτὸ εἶναι πρωταρχικὰ ἰδικόν σας. Μία Ἑλλάδα πλουσία εἰς πόρους, εἰς πηγὰς ζωῆς, εἰς κατάρτισιν καὶ ὀργάνωσιν φυσικοῦ καὶ τεχνικοῦ πλούτου, ἂν εἶναι γλυκὸ ὄνειρο γιὰ κείνους ποὺ ἔζησαν, θὰ εἶναι πραγματικότης, ποὺ ἐσεῖς θὰ χαρῆτε τὰ ἀγαθά της. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη οὔτε ἐσεῖς δὲν θὰ τὸ φθάσετε ὡλοκληρωμένον αὐτὸ τὸ ὄνειρον, ἡ χαρά σας θὰ εἶναι πάντως μεγαλειτέρα καὶ μόνον γιατὶ θὰ τὸ πλησιάσετε, μὲ τὴν βεβαιότητα πῶς θὰ τὸ φθάσουν τὰ παιδιά σας. Ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς ποὺ πέρασε, τὸ θέαμα τὸ δικό σας, τὸ θέαμα τῶν γαλάζιων στολῶν, ποὺ ἐκινοῦντο δραστήρια καὶ ἐνθουσιασμένα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐγίνοντο αἱ φυτεύσεις, ἔδειχνε ὅτι σᾶς συγκινεῖ καὶ σᾶς θερμαίνει αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Καὶ ὅμως δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει ἡ ἰδέα τοῦ δένδρου, ὅπως γενικὰ καὶ βιαστικὰ τὴν ἀνεπτύξαμε, νὰ σᾶς κυριεύσῃ καὶ νὰ σᾶς γίνῃ πίστις. Πίστις βαθειὰ καὶ δυνατή. Αὐτὴ θὰ σᾶς δώσῃ τὴ δύναμι, πρῶτα νὰ τὴν ἐμπνεύσετε ἐξ ἴσου δυνατὰ καὶ βαθειὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἔπειτα νὰ δουλέψετε, νὰ ὑποβληθῆτε εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας ποὺ θὰ χρειασθοῦν, γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσετε. Πρέπει ἀκόμη, ἀφαιροῦντες καὶ νικῶντες κάθε ἄλλην ὑλικὴν σκέψιν, κάθε ἰδέαν συμφέροντος, νὰ πλατύνετε μέσα εἰς τὰς ψυχάς σας τὴν ἰδέαν τοῦ δένδρου, εἰς τὰ ἀπόλυτά της ὅρια. Γιατὶ τὸ δένδρο, περισσότερο παρ' ὅ,τι εἶναι ὑλικὸν ἀγαθὸν καὶ πλοῦτος καὶ δύναμις, εἶναι τὸ μόνον πλάσμα τῆς δημιουργίας, ποὺ ἡ ζωή του εἶναι στερεωμένη ἐπάνω εἰς τὸ βάθρον τῆς θυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς. Ὅπως ὑψώνει ὅλο χαρὰ καὶ ὁρμὴ τὸν κορμὸ καὶ τὰ κλαδιά του ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἡ ζωή του εἶναι μιὰ ἀέναος τάσις πρὸς τελείωσιν. Μία ἕλξις πρὸς τὸν ἥλιο, πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὸν Θεό. Δὲν ζητεῖ ποτέ. Πάντοτε δίδει. Δίδει ἄφθονα εἰς ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἀγαπᾷ καὶ τὸ προσέχει, δὲν ἀρνεῖται ὅμως οὔτε εἰς τοὺς κακούς, εἰς ἐκείνους ποὺ τὸ παραμελοῦν καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ τὸ πληγώνουν. Ἡ ζωή του εἶναι μία ἀκατάπαυστος προσευχὴ καὶ ἀκατάπαυστος θυσία. Ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐξέλεγε τὸ δένδρον ὡς παιδαγωγόν του, θὰ ἠμποροῦσε νὰ κατακτοῦσε τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν. Ἀγαπῶντας τὸ δένδρο, θὰ διδαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἀπέραντον, ἀπὸ τὴν θείαν του ἀρετήν. Θὰ μεταλάβετε ἀπὸ τὴν ἄκακόν του ἐγκαρτέρησιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄπειρον ὑπομονὴν τῆς καλωσύνης του. Θὰ μάθετε νὰ ὑπηρετῆτε χωρὶς ἐπιδίωξιν καὶ νὰ προσφέρετε τὸ καλὸν χωρὶς νὰ ζητῆτε ἀντάλλαγμα καὶ ἀνταμοιβήν. Καὶ ὅταν τὸ μάθετε αὐτὸ κι' ἂν ὄχι ὅλοι οἱ περισσότεροι, κι' ἂν ὄχι οἱ περισσότεροι οἱ λίγοι καὶ οἱ καλλίτεροι, ὅσοι θὰ φθάνουν γιὰ νὰ ὁδηγοῦν καὶ νὰ κυβερνοῦν τοὺς πολλούς, ἡ ζωή σας καὶ μαζί της καὶ τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡ ζωὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὑψηλότεραν ἐκείνην ἄνθησιν, εἰς τὴν τελείωσιν, ποὺ εἶναι τὸ ἰδεῶδες καὶ ὁ σκοπὸς κάθε λαοῦ καὶ κάθε ἱστορίας.

Κδς.

Στ' ἀερωδρόμιον

ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὸ πρῶτον δένδρον τὸ ὁποῖον ἰδιοχείρως ἐφύτευσεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸ παρὰ τὸν Χολαργὸν ἄλσος τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευόμενος καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, δὲν εἶναι ἁπλῆ καὶ συνήθης πρᾶξις ἐνάρξεως ἑνὸς ἔργου τὸ ὁποῖον ἐγκαινιάζει ὁ ἐπίσημος τῆς ἡμέρας.

Τὸ φύτευμα τοῦ δένδρου εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Χολαργοῦ ἀποτελεῖ πρᾶξιν μὲ βαθυτάτην σημασίαν. Ὁ Ἀρχηγὸς ἐφύτευσεν ἕνα δένδρον τὸ ὁποῖον θὰ ριζώσῃ καὶ θὰ ἀνδρωθῇ, ὅπως ἐφύτευσεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνόπαιδος τὴν ἰδέαν τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ ἐρρίζωσε καὶ ἐφούντωσε καὶ θὰ ἀνδρωθῇ.

Κι' ὅπως μιὰ μέρα κάτω ἀπὸ τὸ παχύσκιο ἄλσος θὰ ξεκουράζεται καὶ θὰ δροσίζεται ὁ ὁδοιπόρος καὶ ὁ νοσταλγὸς περιπατητής, ἔτσι καὶ ἡ Πατρὶς θὰ ξεκουράζεται καὶ θὰ δροσίζεται στὴ σκιὰ τῆς ρώμης τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, στὸ ρωμαλέο καὶ δροσερὸ ἄλσος τοῦ Ἐθνισμοῦ, ποὺ ἐφύτευσε καὶ ἐποπτεύει ἄγρυπνα τὴν ἀσφαλῆ του ἄνθησι ὁ Ἀρχηγός.

Τὸ ἄλσος τῆς Ε. Ο. Ν. δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς δενδροφυτευμένος χῶρος. Εἶναι ἕνα σύμβολον πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς στρέφει τὸ βλέμμα της μὲ στοργὴ καὶ εὐγνωμοσύνη.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ

Ἡ Κυβέρνησις ἐθεμελίωσεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἓν ἀκόμη ἔργον ποὺ ἀφορᾷ καὶ τὴν σπουδάζουσαν νεότητα. Νέον περίπτερον ἀνεγείρεται εἰς τὸ Λαϊκὸν νοσοκομεῖον, ποὺ προορίζεται νὰ δεχθῇ νέας κλίνας διὰ τοὺς ἐνδεεῖς, ἀλλὰ καὶ πλήρεις ἐγκαταστάσεις εἰς τὰς ὁποίας οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἰατρικῆς θὰ εὕρουν τὰ μέσα τῆς καλυτέρας καταρτίσεώς των εἰς τὴν ἐπιστήμην των. Ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, διερμηνεύων τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ ἱδρύματος, τῆς ἰατρικῆς σχολῆς, τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν σημερινῶν καὶ μελλόντων φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς, ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Μεγάλον Ἀρχηγόν, διὰ τὸ νέον περίπτερον μὲ τὸ ὁποῖον προικίζει τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ τὴν Κοινωνικὴν Πρόνοιαν. Καὶ πράγματι: Μὲ τὰ ἔργα αὐτὰ ἡ Κυβέρνησις κερδίζει τὴν εὐγνωμοσύνην ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Αὔριον, εἰς τὰς 10.30΄ π. μ., εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ», εὐγενῶς παραχωρηθὲν ὑπὸ τῆς Κας Κοτοπούλη, θὰ δοθῇ μεγάλη παιδικὴ παράστασις ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Θὰ παιχθοῦν ὡραιότατα ἀποκρηάτικα σκέτς, μιὰ ξεκαρδιστικὴ κωμῳδία καὶ ἡ ἠθογραφικὴ ὀπερέττα «Ἡ Νουνὰ ἀπ' τὸ Παρίσι».

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ

Εἰς τὰς ὑποθήκας, ποὺ ἔδωκεν ὁ Ἀρχηγὸς πρὸς τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς Α΄ Διασκέψεως, ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει ἡ καθοριζομένη σχέσις τῆς Ὀργανώσεως πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν: «Τὰ στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶναι πρῶτα ἡ Θρησκεία, ἀντιπροσωπευομένη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας εἶναι Ὀργάνωσις Χριστιανική, γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ Θρησκεία μὲ τὴν ὁποίαν τὸ Ἔθνος μας εἶναι ἀπὸ αἰώνων στενώτατα συνυφασμένον....»

Καὶ ἀλλαχοῦ:

«Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῶν Νέων, μὲ τὸ παράδειγμα ποὺ θὰ δίδῃ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ στὴν Ἐκκλησία μας, καθὼς καὶ μὲ τὸ νὰ μετέχῃ στὶς θρησκευτικὲς τελετές, ὅσο εἶναι δυνατόν, μὲ τὸ νὰ δείχνῃ πάντοτε τὸν σεβασμὸ τὸν ἀπόλυτο στὴ Χριστιανικὴ Θρησκεία, θὰ βοηθῇ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ κυρίου αὐτοῦ σκοποῦ...»

Ὁ Ἀρχηγὸς λοιπὸν ἀξιοῖ, ὅπως οἱ Νέοι τῆς Ὀργανώσεως καθίστανται καὶ ὑποδείγματα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, ἡ ὁποία προϋποθέτει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸν τακτικὸν Ἐκκλησιασμὸν καὶ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ ἑορτάς.

Τὸν Νέον ἡ Ὀργάνωσις τὸν θέλει στρατευόμενον ἐπίσης καὶ διὰ τὴν Θρησκείαν του. Καὶ ὡς τοιοῦτον δρῶντα καὶ εἰς τὸ πλαίσιον αὐτό. Καὶ ἰδοὺ διατὶ οἱ Ἑλληνικοὶ Ναοὶ πρέπει νὰ εἶναι διὰ τοὺς Φαλαγγίτας οἶκοι προσευχῆς βέβαια, ἀλλὰ καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως, εἰς τοὺς ὁποίους δέον νὰ προσέρχωνται τὰς Κυριακὰς προπαρεσκευασμένοι ψυχικῶς, διὰ νὰ ἀκροῶνται τῶν θείων διδασκαλιῶν.

Ἀπὸ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸ Ἄλσος τῆς Ε. Ο Ν. κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δενδροφυτεύσεως.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Εὐχαρίστως χαιρετῶμεν τὴν ἀπόφασιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ροδόπης περὶ ἱδρύσεως εἰς τὴν Θάσσον στρατοπέδου, μὲ πρόβλεψιν νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἐκπαιδευτικῶς ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας ἀσκουμένων Φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἵδρυσις φαλαγγιτικῶν στρατοπέδων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ πρυτανεύσῃ εἰς τὰς προσπαθείας τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, διότι εἰς τὸ στρατόπεδον ὁ νέος εὑρίσκει τὴν καταλληλοτέραν ἀτμόσφαιραν διὰ νὰ δεχθῇ ψυχικῶς καὶ ἄνευ περισπασμῶν τὰς διαφόρους θεωρίας καὶ διδασκαλίας καὶ μαζὶ νὰ ἀσκηθῇ εἰς ὅλα τὰ κεχαραγμένα πλαίσια τῶν πλουσίων προγραμμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις ἔχει ἐφοδιάσει τὰς τοπικὰς Διοικήσεις, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Μεγάλου Σκοποῦ τῆς Ὀργανώσεως.

Οἱ Φαλαγγῖται, μέσα εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ στρατοπέδου, ἀναπτύσσουν τὴν παρατηρητικότητά των καὶ ἐφαρμόζουν ὅ,τι ἐδιδάχθησαν περὶ ὑγιεινῆς, οἰκοκυρικῆς καὶ ἀτομικῆς τάξεως.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐξυπηρετεῖται ἐντὸς τῶν εἰδικῶν τούτων στρατοπέδων, εἶναι ἡ καλῶς ἐννοουμένη πειθαρχία. Πουθενὰ ἀλλοῦ ὁ ἡγήτωρ δὲν εὑρίσκεται ὑπὸ καλλιτέρους ὅρους διὰ νὰ ἀσκήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς τὸ πειθαρχεῖν.

Ἡ ἀπὸ ἔτους ὑποδειγματικὴ λειτουργία τοῦ πρώτου στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» εἰς τὴν Ἀττικήν, εἰς τὸ ὁποῖον ἠσκήθησαν καὶ ἐψυχαγωγήθησαν χιλιάδες Φαλαγγιτῶν, ἂς χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον δι' ὅλας τὰς Περιφ. Διοικήσεις, αἱ ὁποῖαι, μιμούμεναι τὸ παράδειγμα τῆς Ροδόπης, ἂς ἀποκτήσουν τὸ ἰδικόν τους στρατόπεδον—τὸν ἰδεώδη τόπον τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν Φαλάγγων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου μας.

Ἀπὸ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου

Ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος εἰς τὸ Ἄλσος τῆς Ε. Ο. Ν.

Στό περιθώριον

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟΝ

Ἀπαντῶν ὁ Ἀρχηγὸς πρὸς τὸν Δήμαρχον Καισαριανῆς κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνάρξεως τῆς δενδροφυτεύσεως, ἔδωκεν ὅλην τὴν ἁγνὴν χαράν του διὰ τὸ ἔργον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ πρασίνου μὲ τὰ παρακάτω λόγια:

«Μὲ τὸν ἥλιον τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ ἀρχίζει, κύριοι, σήμερον ἡ Ἑβδομὰς τοῦ Πρασίνου καὶ πραγματοποιεῖται ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ συνάδελφος καὶ ἀγαπητός μου ὑπουργὸς - διοικητὴς τῆς Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶς. Εὔχομαι τὰ δένδρα αὐτὰ γρήγορα νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ χαρίσουν εἰς τὴν περιφέρειαν τὸ πράσινον χρῶμα ποὺ ἔχει ἀνάγκη καὶ νὰ δώσουν μὲ τὴν ἄνθησίν των εἰς συμβολισμὸν τὴν πραγματοποιουμένην ἄνθησιν τῆς Ἑλλάδος».

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς πρώτης σχολῆς ἀναλφαβήτων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὁ Ἀρχηγὸς ἀφοῦ ἔδωσε μίαν ἀνάγλυφον εἰκόνα τοῦ τί εἶναι ἄνθρωπος ἀγράμματος, καὶ ποῖα καλὰ θὰ ἐπιτελέσῃ ἡ σχολὴ ἀναλφαβήτων, ἠρώτησε μίαν ἐκ τῶν μαθητριῶν, ἐὰν εἶναι εὐχαριστημένη. Καὶ ἡ μαθήτρια ἀπήντησε: Ἐμεῖς μιὰ λέξι ἔχουμε γιὰ ὅ,τι μᾶς κάνετε: «Εὐγνωμοσύνη». «Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ», εἶπεν ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀγρότου, τοῦ ἐργάτου, τοῦ ἐπαγγελματίου, ὁλοκλήρου τῆς Πατρίδος πρὸς τὸν Μεγάλον Δημιουργόν, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ὑλικὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ πλάσῃ καὶ θὰ στήσῃ μιὰ μέρα τὸ Ἔθνος πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τὸν ἀνδριάντα του. Τὸν ἀνδριάντα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἔθνους πρὸς τὸν ἀναδημιουργόν του.

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ πρώτη κατὰ σειρὰν διάλεξις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου κ. Γ. Κοφινᾶ καὶ τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀποστολίδης, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Κανελλόπουλος, ὁ Πρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ πυκνὸν πλῆθος ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, ἀποδεικνύει μὲ πόσην στοργὴν ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ πόσον βαθέως ἐκτιμᾷ τὴν συμβολήν της εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ψυχῆς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας δικαίως στηρίζουν τὰς ἐλπίδας των ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Πατρὶς διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΕΠΕΣΑΝΕ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ!

Ηταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἑλλὰς διασταύρωνε τὸ ξίφος της μ' ἕνα ἀντάξιό της ἀντίπαλο. Τὴν Τουρκία, τὴν σημερινὴ ἐγκάρδια φίλη της καὶ σύμμαχό της. Ὁ Ἀρχηγός μας τὸ εἶπε κάποτε σχετικά: «Ἡ Ἑλλὰς θεωρεῖ τιμὴ της διότι διεσταύρωσε τὸ ξίφος της μ' ἕνα τέτοιο ἀντίπαλο». Κι' ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ποὺ μὲ μικρὲς παύσεις κράτησε δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἦταν τῶν παληῶν λογαριασμῶν τὸ ξεκαθάρισμα, ποὺ σφυρηλάτησε τὴν ἀγάπη μεταξὺ τῶν δυὸ λαῶν, ποὺ θὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ γιὰ πολλὰ χρόνια στὰ δυὸ κατέναντι παράλια τοῦ Αἰγαίου.

Ἦταν, λοιπόν, ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ δυὸ χῶρες ἦσαν θανάσιμοι ἀντίπαλοι. Καὶ τὰ δύο κράτη εἶχαν κηρύξει ἄγριο πόλεμο ἀνάμεσό τους. Ἡ Ἑλλὰς ἡνωμένη, μὲ πίστι στὰ Ἐθνικὰ Ἰδανικὰ καὶ τὰ ὡραῖα τῆς Πατρίδος πεπρωμένα, πολεμοῦσε μὲ πεποίθησι γιὰ τὴ Νίκη. Κι' ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Διάδοχο Κωνσταντῖνο, τὸν θρυλικὸ Πατέρα τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β', ἔγραφε ἔνδοξες σελίδες στὴν Ἐθνικὴ Ἱστορία μας. Τότε ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε γιὰ πολύτιμο ἐπιτελῆ του τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ, τὸν σημερινὸ Κυβερνήτη, κι' ὁ στρατὸς μαζί τους, σὲ λίγες μόνο μέρες, βρέθηκε ἀπὸ τὴ Μελούνα στὴ Θεσσαλονίκη κι' ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὡς Διάδοχος, ἄκουσε τὴν λειτουργία στὸν Ναὸ τοῦ Μυροβλήτου στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα..

Στὸ μέτωπο ὅμως τῆς Ἠπείρου τὰ πράγματα δὲν ἦταν τόσο εὐχάριστα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ κέντρο τοῦ βάρους τῶν προσπαθειῶν εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν Μακεδονία καὶ ὁ στρατὸς τῆς Ἠπείρου, μὲ τὸν στρατηγὸ Σαπουντζάκη ἀρχιστράτηγο, ἔκαμε στὴν ἀρχὴ τὸ καθῆκον του... Δὲν πρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ κηρυχθῆ ὁ πόλεμος ποὺ ἀπὸ τὴν Ἄρτα — τὴν παραμεθόριο πόλι τῆς Ἑλλάδος — ποὺ τὸ μισό της γεφύρι ἦταν ἑλληνικὸ καὶ τ' ἄλλο μισὸ τούρκικο, γίνηκε ἡ ἐξόρμησις, γιὰ νὰ καταληφθοῦν σὲ λίγες ἡμέρες ἡ Φιλιππιάδα, ἡ Πρέβεζα, ἡ Μανωλιάσσα. Ὁ στρατός μας, ποὺ εἶχε ἀπέναντί του ἕνα πιὸ δυνατὸ ἀντίπαλο, τὸν Ἐσσὰτ πασᾶ ἐπὶ κεφαλῆς διπλασίας δυνάμεως, ἔκανε θαύματα... Εἶχε μάλιστα φθάσει στὰ πρόθυρα τῶν Ἰωαννίνων, μὰ ὁ δρόμος του φράχθηκε ἀπὸ τὸ ὀνομαστὸ ὀχυρὸ Μπιζάνι... Ἐκεῖ ὁ στρατός μας σταμάτησε.

Μὰ οἱ κανονιὲς ποὺ συνεχῶς πέφτουν ἀπὸ τὸ ὀχυρὸ δὲν φοβίζουν τοὺς λεοντόκαρδους πολεμιστές. Ἀντιθέτως τοὺς χαροποιοῦν. Τοὺς ἀνάβουν τὰ αἵματα, τοὺς δίνουν ἐλπίδες γιὰ τὴ νίκη, γιὰ τὴν προέλασι καὶ γιὰ τὴν πτῶσι τῶν Ἰωαννίνων, ποὺ εἶναι καὶ δικός τους, μὰ καὶ γενικὸς πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ στρατὸς τῆς Μακεδονίας κάνει θαύματα. Ὁ Κωνσταντῖνος στὴ Φλώρινα προβιβάζεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἰς Ἀρχιστράτηγον διὰ τὰς ἐξόχους πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας του.

Ἀλλὰ ὁ τουρκικὸς στρατὸς ἠμύνετο καὶ τὰ Ἰωάννινα δὲν πέφτουν...

Ἡ ἀδράνεια τοῦ στρατοῦ τῆς Ἠπείρου, ἡ καθήλωσίς του πρὸ τοῦ Μπιζανίου ἐκνευρίζει τοὺς πάντας. Καὶ αὐτὸν τὸν λαόν, ποὺ θεωρεῖ τὴν πτῶσιν τῶν Ἰωαννίνων ὡς τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ὀνείρων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Μαζὶ μὲ τὸν λαὸν καὶ ὁ Διάδοχος, ὁ ὁποῖος δέχεται τὸν διορισμό του ὡς ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς Ἠπείρου. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος κανονίζει τὰς κινητοποιήσεις του. Καὶ στὸ τέλος, στὶς 11 Ἰανουαρίου 1913, φθάνει στὴν Πρέβεζα. Ἀπὸ ἐκεῖ φεύγει γιὰ τὴ Φιλιππιάδα. Καὶ ἀρχίζει ἀμέσως τὸ ἔργον του. Προπαρασκευάζει τὴν ἐξόρμησι. Ἀπὸ τὴν Φιλιππιάδα στὸ Ἐμὶν Ἀγᾶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Μανωλιάσσα... τρέχει παντοῦ. Φθάνει στὶς πρῶτες γραμμές, ἐμψυχώνει τοὺς στρατιῶτες, μιλεῖ μαζί τους, παίρνει ἀρρώστους στὸ αὐτοκίνητό του. Διαλύει τὸν ἐκνευρισμὸ τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἔχουν κουρασθῆ ἀπὸ τὴν στεῖρα ἀναμονή. Διατρέχει τὰ χαρακώματα καὶ παντοῦ τοῦ δίδεται ἡ ἀφορμὴ νὰ πονέσῃ κι' αὐτὸς δίπλα σ' αὐτοὺς ποὺ πονοῦν, νὰ κρυώσῃ κοντὰ σ' αὐτοὺς ποὺ κρυώνουν, νὰ πεινάσῃ μαζὶ μ' αὐτοὺς ποὺ πεινοῦν. Τρέχει ἀκούραστος σὰν ἀετὸς στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἠπείρου. Ὁ καιρὸς περνᾷ. Αἱ ἐνισχύσεις τελειώνουν, καὶ σὰν μιὰ τελευταία μὰ σπουδαία ἐνίσχυσις, στέλλεται στὸ Διάδοχο ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Ἦταν στὴν Ἀγγλία ὁ Μεταξᾶς, τεχνικὸ μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλλάδος στὴν Πρεσβευτικὴ Διάσκεψι. Πολύτιμες οἱ ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερε ὁ Ἀρχηγός, ἁπλοῦς τότε λοχαγὸς τοῦ Ἐπιτελείου. Καὶ σὰν οἱ πολύτιμες ὑπηρεσίες του στὸ Λονδῖνο δὲν ἦταν πιὰ ἀναγκαῖες, στέλνεται στὸ στρατὸ τῆς Ἠπείρου, δίπλα στὸν Ἀρχιστράτηγο. Ὁ Μεταξᾶς φθάνει στὸ μέτωπο, περιέρχεται τὰ χαρακώματα, μελετᾷ τὸ ἔδαφος... Καὶ καταρτίζει τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως ἐκ τῆς δεξιᾶς τουρκικῆς πτέρυγος... Διαταγαὶ τοῦ Κωνσταντίνου γράφονται μὲ τὸ χέρι τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ... (Τέτοιες διαταγὲς βρίσκονται σήμερα στὸ Μουσεῖο τῶν Ἰωαννίνων).

Τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα πιὰ γιὰ τὴν γενικὴ ἐξόρμησι, ποὺ γίνεται στὶς 20 Φεβρουαρίου 1913...

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γίνεται ἡ ἐξόρμησι...Ἡ ἠπειρωτικὴ στρατιὰ σὲ τρεῖς φάλαγγες ἐπιτίθεται... Οἱ ἐχθροί, ἀποκαμωμένοι, ὑποχωροῦν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς. Ὁ ἡρωϊκὸς Βελισσάριος γράφει κι' αὐτὸς νέους θριάμβους. Τὴν 20 Φεβρουαρίου ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καταλαμβάνει τὸ Μπιζάνι καὶ βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ διοικητὴς τῆς τουρκικῆς στρατιᾶς Ἐσσὰτ πασᾶς παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, στὰ πρόθυρα τῶν Ἰωαννίνων. Διαφεύγει ὅμως εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν νύκτα καλεῖ τὸν Μητροπολίτην Γερβάσιον καὶ διαβιβάζει μέσῳ αὐτοῦ εἰς τὸν Διάδοχον τὴν δήλωσιν ὅτι ὁ τουρκικὸς στρατὸς τῆς Ἠπείρου παραδίδεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἄνευ ὅρων. Καὶ ἔτσι τὴν 21ην Φεβρουαρίου τοῦ 1913 ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἰωάννινα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Διάδοχον Κωνσταντῖνον καὶ τὸν ἐπίδοξον Διάδοχον Γεώργιον, τὸν σημερινὸν Βασιλέα μας. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ Ἰωάννινα παραδίδονται στὸν ἑλληνικὸ στρατὸ χίλιοι ἀξιωματικοί, 30.000 Τοῦρκοι στρατιῶται, 120 πυροβόλα καὶ πολὺ ὑλικόν.

Καὶ ὁ Διάδοχος, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν:

«Δόξα τῷ Ὑψίστῳ διὰ τὸν νέον θρίαμβον τοῦ στρατοῦ μας. Συγχαίρω μετὰ μεγάλης συγκινήσεως τὴν Κυβέρνησιν. Εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὴν νέαν ἐθνικὴν ταύτην Δόξαν....»....

Ἄγγελος Μεταξᾶς

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός.

ΟΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

ΕΑΝ θελήσωμε ν' άνατρέξωμε είς τίς πρό τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἐφημερίδες καί περιοδικά τοῦ ἐξωτερικοῦ, γιά νά πληροφορηθοῦμε τί ἔγραφαν γιά μᾶς οἱ ξένοι, εἶναι γεγονός πού δέν δέχεται ἀμφισβήτησι πώς θά αἰσθανθοῦμε κάποια λύπη, ἄν ὄχι τίποτ' ἄλλο, γιά τήν κατάστασι πού βρισκόμαστε τότε.

Ἀλλά γιατί νά στρέφη κανείς τά μάτια του στίς μέρες αὐτές τοῦ παρελθόντος;... Ὁ Θεός θά κρίνη τούς ὑπαιτίους, προτοῦ ἡ Ἱστορία τούς καταδικάση.

Ἐμεῖς ἔχουμε πάρει πιά τό δρόμο μας, τό δρόμο τοῦ μέλλοντος τῆς Πατρίδος, τοῦ μέλλοντος τοῦ ἰδικοῦ μας, τό δρόμο πού μᾶς ἔδειξεν ὁ Ἀρχηγός.

Καί μεῖς οἱ Νέοι καί οἱ Νέες τῆς Ἑλλάδος συμβαδίζουμε μ' ὅλο τόν Ἑλληνισμό καί μέ γοργό τό βῆμα σέ ἔδαφος γερό γιά τή δημιουργία τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἔτσι ἐξ ἄλλου μᾶς βλέπουν πιά καί οἱ ξένοι. Κι' οἱ ἐφημερίδες, πού ἄλλοτε τόσο πικρόχολα σχόλια μᾶς ἔγραφαν, σήμερα οἱ ἴδιες διαπιστώνουν τό ξύπνημα τῶν Πανελλήνων, τήν πρόοδο, τή δρᾶσι καί τή συμβολή τῆς Πατρίδας μας στήν κάθε προσπάθεια τῶν λαῶν γιά μιά παγκόσμια «καλλιτέραν αὔριον».

Ἡ Ἑλλάς ὑπολογίζεται πλέον ὡς ἀξιόλογος παράγων, διότι νοικοκυρεύτηκε, διότι ἐπανέκτησε τό κῦρος της. Ὑπολογίζεται διότι στή Νεολαία της διαβλέπουν ὅλοι ἕνα πειθαρχημένο σύνολο, τό ὁποῖον αὔριο θ' ἀναλάβη νά τήν διοικήση.

Τό βάρος του ὅλον, τό ὁποῖον ἔρριξεν ὁ Ἀρχηγός στήν Ἑλληνική Νεότητα, δημιουργῶντας τήν Ἐθνική Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας, δέν εἶναι ἔργον τό ὁποῖον μποροῦσε νά περάση ἀπαρατήρητο ἀπό τό μάτι παντός ξένου, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται ἤδη τόν τόπον αὐτόν.

Σήμερα ἡ Ἑλληνική Νεολαία πῆρε τή θέσι της, ὄχι μόνον στόν ἐγχώριο Τύπο, ἀλλά καί στόν παγκόσμιο. Ὅ,τι γράφονται σήμερα γι' αὐτήν, ἀπό τούς ξένους, δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπό μιά εἰλικρινή ἀναγνώρισι τῆς ἀνωτερότητός της, τῆς ἀνωτερότητος τῆς φυλῆς ἀπό τήν ὁποίαν προέρχεται.

«Πρός τάς νέας γενεάς, ἐλπίδα καί βεβαιότητα τῆς αὔριον, εἶναι φυσικόν νά στρέφωνται μέ προσοχήν καί ἐνδιαφέρον αἱ φροντίδες κάθε κυβερνήτου εὐσυνειδήτου καί ὑπευθύνου καί κάθε κράτους ἐνδιαφερομένου διά τό μέλλον καί τό καλόν τῶν ὑπηκόων του», λέγει ἡ ἐφημερίς «Πόπολο ντ' Ἰτάλια» εἰς μακράν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισίν της. Καί ἐν συνεχεία:

«Ὡς ἐκ τούτου ἡ Α. Ε. ὁ κ. Μεταξᾶς, εὐθύς ὡς ἀνέλαβε τήν ἐξουσίαν, ἐπισήμως ἀνήγγειλε τάς καθωρισμένας προθέσεις του νά ξαναδώση πίστιν καί συνείδησιν εἰς τούς νέους, τούς ὁποίους μία τρελλή διαλυτική προπαγάνδα εἶχε κάμει νά χάσουν τόν δρόμον τους, ἐπαναφέρων αὐτούς εἰς τό καθῆκον, εἰς τήν πειθαρχίαν καί εἰς τήν ἔννοιαν τῆς θυσίας, τῆς φιλοπατρίας καί τοῦ θαυμασμοῦ πρός ἕνα ἔνδοξον παρελθόν.

»Πράγματι ἀπό τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ὁ κ. Μεταξᾶς, εἴς τινα λόγον του, ἀπηύθυνε τήν κάτωθι θερμήν ἔκκλησιν εἰς τούς νέους ὅλης τῆς χώρας: «Σήκω Ἑλληνική νεότης. Δέν ὑπάρχει γιά σέ καμμία ἄλλη πραγματικότης, ἐκτός τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος».

»Καί καθ' ὅν χρόνον ὅλη ἡ νομοθετική δραστηριότης τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἐνεπνέετο ἀπό τήν στοιχειώδη αὐτήν ἀρχήν, αἱ νέαι γενεαί ἀπαντῶσαι εἰς τήν φωνήν τοῦ Ἀρχηγοῦ, συμπαγῶς τόν περιέβαλον καί ὁδηγούμεναι ἀπό τήν σιδηρᾶν του θέλησιν, ἤρχιζαν τήν πορείαν πρός τό ἔνδοξον μέλλον, ἀποφασισμέναι νά δημιουργήσουν ἕνα πολιτισμόν ἄξιον τῆς μακρᾶς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος.

»Τήν 7ην Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐδημοσιεύθη νόμος, ὁ ὁποῖος ἔθετε τάς βάσεις τῆς «Ε. Ο. Ν.» μέ τόν θεμελιώδη σκοπόν τήν ἀποκατάστασιν τῶν παλαιῶν ἰδανικῶν τῆς Θρησκείας, τῆς Πατρίδος καί τῆς Οἰκογενείας.

»Τεθεῖσα ὑπό τήν ὑψηλήν προσωπικήν ἐποπτείαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, διευθυνομένη ὑπό ἑνός Συμβουλίου, πού ἔχει ὡς πρόεδρον τόν κ. Μεταξᾶν καί ὡς μέλη τούς Ὑπουργούς Ἐθνικῆς Παιδείας, Κοινωνικῆς Προνοίας, Σιδηροδρόμων καί τῆς Πρωτευούσης, ἔχει ἡ Ε. Ο. Ν. ὡς ἀνώτατον ἀρχηγόν τόν Διάδοχον Παῦλον, ὡς Γενικόν Ἐπιθεωρητήν τόν Ἀρχηγόν τῆς Κυβερνήσεως καί Κυβερνητικόν Ἐπίτροπον τόν κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον.

»Ἡ Ε. Ο. Ν. ἔχει ἐπεκτείνει τάς διακλαδώσεις της ἐφ' ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Κάθε ἐπαρχία ἔχει ἰδίαν διοίκησιν, μέ τομεῖς καί ἐνωμοτίας ἐγκατεστημένας εἰς ὅλας τάς πόλεις, κωμοπόλεις καί χωριά, ἀκολουθοῦσας δέ τάς κατευθύνσεις καί ὁδηγίας τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία ἔχει καί αὐτή διάφορα γραφεῖα μέ ἰδιαιτέρας διά τό καθένα ἁρμοδιότητας».

Καί συνεχίζουσα ἡ ξένη ἐφημερίς, ἀναπτύσσει ὅλον τόν μηχανισμόν τῆς Ὀργανώσεώς μας ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καί μέ ἐξαιρετικόν θαυμασμόν. Ἐν τέλει δέ καταλήγει μέ τά ἑξῆς:

«Διά νά λάβετε μίαν ἰδέαν τῆς ταχείας ἐξελίξεως τῆς Ὀργανώσεως, ἀρκεῖ νά σημειωθῆ ὅτι ἡ πρώτη φάλαγξ, ἱδρυθεῖσα τήν 31ην Δεκεμβρίου 1937, περιελάμβανε 400 νέους καί 200 νέας. Ἔκτοτε ὁ ἀριθμός τῶν μελῶν σταθερῶς ηὐξήθη τόσον, ὥστε τήν 4ην Αὐγούστου π. ἔ., ἤτοι δύο ἔτη μετά τήν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ὑπό τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, εἶχεν ἀνέλθει εἰς 350.000.

»Ἡ ἐνεργός δρᾶσις τῆς Ε. Ο. Ν. ἐξακολουθεῖ εἰς ὅλην τήν χώραν, ἐκδηλουμένη ἰδίως διά τῆς ἐκτελέσεως μεγάλων δημοσίων ἔργων, προωρισμένων νά ἀλλάξουν τήν μορφήν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀπέκτησε συνείδησιν ἑαυτῆς καί ἀντελήφθη τόν προορισμόν της εἰς τήν Βαλκανικήν χερσόνησον καί γενικῶς εἰς τήν Μεσόγειον. Ἀλλά, ἰδίως ἐπί τοῦ πνευματικοῦ πεδίου, αἱ πρόοδοι εἶναι καθημεριναί καί ἐξόχως χαρακτηριστικαί, καθ' ὅσον, ἐκκαθαρισθέντος τελείως τοῦ ἐδάφους ἀπό τάς ψευδεῖς δημαγωγικάς ἰδεολογίας καί τάς ἀνοήτους πλάνας, αἱ ὁποῖαι ἐδηλητηρίαζον τήν ψυχήν τοῦ πλήθους καί ἰδιαιτέρως τῆς νεολαίας, σφυρηλατοῦνται ἤδη νέα θέλησις καί ἰσχυροί χαρακτῆρες, ἐπί τῇ βάσει ὑγιῶν, ἠθικῶν ἀρχῶν, πού ἐπαναδίδουν ὅλην τήν ἀναλλοίωτον σημασίαν των εἰς τάς αἰωνίους καί ὑπερόχους ἀξίας τοῦ πνεύματος».

Αὐτά εἶναι ἀρκετά διά νά μή σχολιάσωμεν ἡμεῖς περισσότερον τούς λόγους διά τούς ὁποίους ἡ Ἑλληνική Νεότης ἐπῆρε τήν ὀντότητα καί τή θέσι πού τῆς ἄξιζε.

Ἡ θέσις ὅμως αὐτή γιά νά διατηρηθῆ εἰς τούς αἰῶνας χρειάζεται ἀπό ἐμᾶς τούς νέους καί τάς νέας τῆς σήμερον ἐργασία ἀκατάπαυστο καί ἐντατική· διότι ἱστορικαί καμπαί ὡς ἡ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 εἶναι ἔργα τά ὁποῖα στηρίζονται στήν ἐργασία καί τήν πειθαρχημένη δρᾶσι καί ὁρμή.
Εἰς αὐτά καί μόνον.

Μ. γ. δ.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπεσε πάνω σ' ἕνα πεζοῦλι, κρατῶντας τὴν καρδιά του, συχνανασαίνοντας.

Τὰ σήμαντρα ἄρχισαν νὰ σημαίνουν γοργὰ ὅλα μαζί, γιὰ νὰ δώσουν τὸ σημάδι τοῦ κινδύνου στοὺς πατέρες ποὺ δὲν εἶχαν ξυπνήσει, καθὼς ἦταν βυθισμένοι στὴν γλύκα τοῦ πρώτου ὕπνου, στοὺς ἀσκητὲς ποὺ ἔμεναν μέσα στὸ δάσος καὶ στὶς σπηλιὲς τῆς βουνοπλαγιᾶς, ἀκόμα καὶ τοὺς ψαρᾶδες ποὺ εἶχαν ἀράξει ἴσως μὲ τὰ ψαροκάϊκα σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἔρημους κόλπους, ποὺ σχηματίζονταν ὁλοῦθε στὸ δαντελωτὸ ἀκρογιάλι.

Ὁ Γρηγόρης, κρυμμένος στὸν ἴσκιο τῆς καστανιᾶς, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή. Μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὴν ἀναστάτωση μποροῦσε βέβαια νὰ γυρίση στὸ κελλί του, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδηση, ἀναβάλλοντας γιὰ ἄλλη φορὰ νὰ ἐφαρμόση τὸ σχέδιό του — αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν καὶ τὸ φρονιμώτερο — μὰ τὰ περιστατικὰ ἦρθαν τόσο ξαφνικὰ καὶ ἀπροσδόκητα, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ, καρφωμένος στὴ θέση του, χωρὶς νὰ μπορῆ ν' ἀποφασίση.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἡγούμενος ρωτοῦσε τὸν ἀσκητή, νὰ μάθη μὲ λεπτομέρειες τὰ καθέκαστα καὶ νὰ κρίνη.

Βρισκότανε, λέει, στὴ σκήτη του, πάνω ἀπ' τὸ περιγιάλι... Ξαφνικὰ εἶδε ἕνα μικρὸ πλεούμενο νὰ πλησιάζη γοργά, σιωπηλά, σὰ φάντασμα, καὶ ν' ἀράζη... Ἔδωσε προσοχή... Καμμιὰ κοσαριὰ ἁρματωμένοι πήδησαν στὴν ἀμμουδιὰ μὲ διάφορα σύνεργα ποὺ δὲν κατάφερε νὰ ξεχωρίση τί ἦταν στὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ· ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἀπόσταση ἦταν ἀρκετή...

Εὐθὺς ὅμως τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ πὼς εἶναι κουρσάροι. Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν μὲ χαμηλὴ φωνή, πῆραν τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ μοναστήρι, σκυφτοὶ καὶ μὲ προφύλαξη, βαδίζοντας ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Ὁ ἡγούμενος θέλησε νὰ τὸν ρωτήση κι' ἄλλα... δὲν εἶχε βεβαιωθῆ... Κι' ἂν ἦταν ψαρᾶδες, κι' ἂν ἦταν προσκυνητὲς ποὺ ἦρθαν ἀπ' τὴν θάλασσα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς γαλήνης;

—Ἔχε τὸ νοῦ σου, φώναξε στὸν πορτάρη, ποὺ ἡ μαύρη σιλουέττα του ξεχώριζε πάνω στὸ πατάρι τῆς πόρτας.

Ὡς τόσο πῆρε τότε θάρρος καὶ ὁ Παφνούτιος καὶ διηγήθηκε στὸν ἡγούμενο τ' ὄνειρό του κι' ἔδειξε ψηλὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀθωνίτη, τὴ φωτιὰ ποὺ κανένας ὥς τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε παρατηρήσει.

— Θαῦμα... θαῦμα, φώναξε ὁ ἀσκητής ἔξαλλος καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του... Τί ἄλλο θέλετε ἀκόμη γιὰ νὰ πιστέψετε ἄπιστοι; Τί κάθεστε; ὅπου καὶ νἆναι φτάνουν.

Ἀκολούθησε σύγχυση... Ὁ καθένας ἔλεγε καὶ τὸ δικό του καὶ κανενὸς ἡ φωνὴ δὲν ὑψωνόταν πάνω ἀπ' ὅλες γιὰ νὰ δώση διαταγὲς σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή. Φανερό, πὼς ἔλειπε ὁ ἀρχηγός, τὸ δυνατὸ χέρι καὶ ἡ ἀτρόμητη πολεμικὴ καρδιὰ ποὺ χρειαζόταν, γιὰ νὰ ἐμπνεύση θάρρος καὶ νὰ συντονίση ὅλες τὶς θελήσεις σύμφωνα μὲ τὴ δική του.

Ὁ Γρηγόρης ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ σπάση... Ἀπὸ φόβο; Ὄχι. Τ' αὐτιά του βούϊζαν δυνατὰ καὶ τὸ κορμί του σὰ μουδιασμένο, θαρρεῖς, ἤθελε νὰ μπῆ σὲ κίνηση σὲ τρόπο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ... Τ' Ἀκριτικό του αἷμα ζωντάνεψε σὰ μιὰ δύναμη βαθειὰ κρυμμένη ποὺ δὲ φανταζόταν πὼς ὑπάρχει μέσα του... Ἔτσι καὶ τὸ λυκόπουλο ποὺ τὸ σκλαβώνουν οἱ κυνηγοὶ μικρό, μὲ κλειστὰ μάτια ἀκόμα, τ' ἀνατρέφουν σὰν ἥμερο σκυλὶ στὴν καλύβα τους μὲ ψωμὶ καὶ νερὸ μονάχα καὶ πιστεύουν πὼς ξέχασε τὰ φυσικὰ τῆς γενιᾶς του... Καὶ ξάφνου μιὰ νύχτα ἀνοιξιάτικη, ἡ μακρινὴ μυρουδιὰ τοῦ δάσους τὸ ἀναστατώνει... Φωνὲς μυστηριώδεις τὸ καλοῦν ἐκεῖ στὸ σκοτάδι ποὺ βασιλεύει κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ πανύψηλα δέντρα. Προστάζει ἡ μοῖρα τῆς γενιᾶς του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παρακούση.

Ξεπετάχτηκε μὲ τὸ ράσο ἀναδεμένο στὴ μέση του.

— Γρηγόρη! Γρηγόρη!

Κάποιος τὸν φώναζε μὲ τ' ὄνομά του. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀθανάσιου ποὺ ἀγωνιοῦσε γιατὶ δὲν τὸν βρῆκε στὸ κρεββάτι του, δὲν τὸν συνάντησε στὴν αὐλή, ὅπου εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι οἱ πατέρες, καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση. Μὰ ὁ Γρηγόρης δὲν ἄκουγε ἢ καλύτερα δὲν ἤθελε ν' ἀκούση. Σὰ νὰ τὸν ἐνωχλοῦσε ἡ φωνὴ αὐτή, γιατὶ τοῦ θύμιζε, πὼς ἦταν μικρὸς κι' ἀνήμπορος νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό του κι' ἔπρεπε νὰ κρυφτῆ, γιὰ νὰ μείνουν ἥσυχοι οἱ ἄντρες καὶ ν' ἀποφασίσουν.

«Ποῦ νἆναι ἆρά γε ὁ πάτερ Εὐτύχιος;» σκεφτόταν... Τὸ ἔνστιχτό του τοὔλεγε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατάλληλος γιὰ τὴν περίσταση.

Ὡς τόσο ὁ πορτάρης μήνυσε πὼς παρατήρησε ὕποπτες κινήσεις ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Καὶ νὰ ξάφνου, ἀνάμεσα στοὺς σαστισμένους πατέρες ξεχώρισε τὸ ἀψηλὸ ἀνάστημα τοῦ πάτερ Εὐτύχιου... Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας μὲ τὸ ράσο ἀναδεμένο στὴ μέση, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἐμποδίζη τὶς κινήσεις του... Ἀπὸ τὸ ξεσκούφωτο κεφάλι ἔπεφταν τὰ μακριά του μαλλιὰ λέφτερα στοὺς ὤμους του... Κρατοῦσε κοντάρια καὶ δυὸ τρία τόξα. Ἡ φωνή του βαρειὰ καὶ γιομάτη κυριάρχησε πάνω ἀπ' ὅλο τὸ θόρυβο. Ἔμοιαζε ἄλλος ἄνθρωπος. Ὅλοι μεμιᾶς σώπασαν καὶ στράφηκαν κατ' αὐτόν.

— Οἱ γεροντότεροι νὰ πάρουν τὰ εἰκονίσματα καὶ τὰ ἅγια σκεύη καὶ νὰ κατεβοῦν στὴν κρύπτη. Οἱ ἄλλοι νὰ μείνουν ἀπάνω... Ἐγὼ μὲ τὸν πορτάρη θὰ σταθῶ στὴ βίγλα τῆς πόρτας... Οἱ ἐπίλοιποι νὰ φυλάξουν καρτέρι γύρω στὸν μαντρότοιχο ὡπλισμένοι μὲ κοντάρια... Μόλις φανῆ κεφάλι Σαρακηνοῦ χτυπᾶτε... Θάρρος ἀδέρφια! Ὁ Χριστὸς νικᾷ!

Εὐθὺς ὅλοι σὰ νὰ περίμεναν τὸ σύνθημα κινήθηκαν σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του... Τὰ παρακάτω ὁ Γρηγόρης τὰ θυμᾶται ἀνάερα, συγχισμένα σὰ μέσα σὲ ἴλιγγο... Εἶδε τοὺς καλόγερους νὰ τρέχουν στὸ καθολικὸ κ' εὐθὺς ὕστερα νὰ γυρίζουν φορτωμένοι καὶ νὰ χάνωνται κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα... Εἶδε τὸν πάτερ Εὐτύχιο νὰ ὁρμᾷ κατὰ τὴν πόρτα, ν' ἀνεβαίνη καὶ νὰ γονατίζη στὸ πατάρι ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὴ θολωτὴ σκεπή της μὲ τὸ τόξο στὸ χέρι... Ἄκουγε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία νὰ τὸν καλῆ μὲ τ' ὄνομά του... καὶ δὲ θυμώτανε, πὼς ἐνῷ κρυβόταν πίσω

ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς γέρικης καστανιᾶς ξαφνικὰ βρέθηκε πλάϊ στὸν πάτερ Εὐτύχιο... Τόση αὐθόρμητη ἦταν ἡ κίνηση ποὺ ἔγινε, θαρρεῖς, χωρὶς νὰ τὴ σκεφτῇ καὶ νὰ τὴ νοιώσῃ. Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ στεκόταν τώρα ἔβλεπε ἔξω ἀπὸ τὸ μαντρότοιχο.

Γυμνὰ βράχια σηκώνονταν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πευκόδασου, τόσο ποὺ ἔφταναν πάνω ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων καὶ σχημάτιζαν ἕνα πλάτωμα, ὅπου ἦταν χτισμένο τὸ μοναστήρι... Τὰ βράχια φωτίζονταν ἔντονα, οἱ φυλλωσιὲς πιὸ κάτω φαίνονταν σὰ σκοτεινὴ θάλασσα... Κι' ἕνα μικρὸ ζῶο, ἂν ξεγλιστροῦσε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ θάλασσα προσπαθῶντας νὰ πλησιάσῃ στὸ μαντρότοιχο τοῦ μοναστηριοῦ, θὰ φαινόταν καθαρὰ στὸ ξέφωτο... Φανερὸ πὼς τρεῖς τέσσερες ὡπλισμένοι ἄντρες θὰ μποροῦσαν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τούτη νὰ κρατήσουν πενταπλάσιους ἐχθρούς. Ἕνας ὅμως θὰ τὰ κατάφερνε; Γιατὶ ὁ πάτερ Εὐτύχιος πολὺ λίγο λογάριαζε τὸν πορτάρη ποὺ εἶχε γονατίσει δίπλα του κρατῶντας τὸ τόξο· τόσο τρομαγμένος ἦταν ποὺ τὰ χέρια του ἔτρεμαν... Ὄχι ὄφελος, μὰ καὶ βλάβη θάκανε σπαταλῶντας τοῦ κάκου τὶς λιγοστὲς σαϊτιές. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες πλευρὲς δὲν ἀνησυχοῦσε γιατὶ ὁ μαντρότοιχος εἶχε χτιστῆ ξυστὰ στὴν προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ θὰ χρειάζονταν πολὺ ψηλὲς σκάλες, ὁλόκληρες πολιορκητικὲς μηχανές, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ κουρσάροι νὰ περάσουν ἐκεῖθε στὸν περίβολο. Ὡς τόσο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο πέντε καλόγεροι ὡπλισμένοι μὲ κοντάρια στάθηκαν στὴν αὐλή, σὲ ἀπόσταση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἕτοιμοι νὰ χτυπήσουν σὲ πρώτη περίσταση.

Ἂν ὁ ἀσκητὴς δὲ γελάστηκε καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲν ἦσαν πραγματικὰ ἀπάνω ἀπὸ εἴκοσι, ὁ πάτερ Εὐτύχιος εἶχε τὴ γνώμη, πὼς ἡ ἐπίθεση δὲν ἦταν προετοιμασμένη. Μὲ τὴν ψυχραιμία τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ λογαριάζει τὸ κάθε τί καὶ τακτοποιεῖ τὶς σκέψεις του καὶ καταστρώνει τὰ σχέδιά του, ὁ πάτερ Εὐτύχιος ἔφτασε στὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ κατάσταση δὲν ἦταν καθόλου ἀπελπιστικὴ καὶ πὼς μιὰ φρόνιμη συστηματικὴ ἐνέργεια μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸ μοναστήρι.

Τώρα βασίλευε παντοῦ βαθειὰ σιωπή... Οἱ γεροντότεροι πατέρες εἶχαν τραβηχτῆ στὴν κρύπτη· ἔλεγαν ἔτσι τὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς βαθειᾶς σπηλιᾶς, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶχαν φράξει τὸ στόμιό της μὲ βράχια σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ φαίνεται. Ἕνας μακρὺς ὑπόνομος, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ μοναστηριοῦ, μποροῦσε σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ φέρῃ ὡς ἐκεῖ τοὺς καλόγερους ποὺ ἦσαν ἔτσι ἀσφαλισμένοι καθὼς καὶ τὰ εἰκονίσματα καὶ τὰ πολύτιμα σκεύη.

Μονάχα ὁ Ἀθανάσιος ἔψαχνε ἀκόμα μέσα στὰ κελλιὰ καὶ τοὺς διαδρόμους ἀπελπισμένος ποὺ δὲν εὕρισκε πουθενὰ τὸ Γρηγόρη καὶ μὴν ξέροντας τί νὰ ὑποθέσῃ. Θυμώτανε τὴν ἐπιδρομὴ στὸν πύργο τοῦ ἄρχοντα Κομιτᾶ καὶ τελικὰ παίρνοντας τὸ πρᾶμα σὰν μοιραῖο, σὰν ἀποφασισμένο ἀπὸ τὴν ἀνεξιχνίαστη μυστικὴ βουλὴ τοῦ Κυρίου, γονάτισε κι ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ...»

Ὡς τόσο οἱ κουρσάροι κρυμμένοι στὶς φυλλωσιὲς ἔμεναν ἀναποφάσιστοι. Πρὶν ἀκόμα φτάσουν ἀκούσαν τὰ σημαντήρια καὶ τὶς φωνὲς τῶν καλογέρων, κατάλαβαν πὼς κάποιος τοὺς πρόδωσε καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὴν τωρινὴ σιωπή... Ἂν οἱ καλόγεροι ἔφυγαν τρομοκρατημένοι ἀπὸ καμμιὰ κρυφὴ ἔξοδο, τόσο τὸ καλύτερο... Θάρπαζαν ὅ,τι εὕρισκαν, ἀσημικά... φαγώσιμα, ζῶα... θάβαζαν φωτιὰ στὴν οἰκοδομὴ καὶ θάφευγαν ὕστερα μὲ τὴν ἡσυχία τους. Ἡ ἐπιδρομὴ δὲν ἦταν προσχεδιασμένη, ὅπως πολὺ σωστὰ μάντεψε ὁ πάτερ Εὐτύχιος· ἀποφασίστηκε ἔτσι στὴ στιγμή, ἐπειδὴ τοὺς ἔλειψαν τὰ τρόφιμα καὶ μὲ τὴν ἀπανεμιὰ θάργουσαν νὰ φτάσουν σὲ λιμάνι δικό τους, ὑποχρεωμένοι νὰ πηγαίνουν μονάχα μὲ τὸ κουπί.

Ἴσως ὅμως πίσω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο νὰ περίμεναν ὡπλισμένοι οἱ καλόγεροι καὶ τότε ἡ ἐπιχείρηση θ' ἀποτύχαινε δίχως ἄλλο, γιατὶ δὲν εἶχαν σκάλες κι' ὅλες τους οἱ ἐλπίδες στηρίζονταν στὸν αἰφνιδιασμὸ καὶ τὴ νύχτα... (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: 14 Ἐὰν βεβαίως συγχωρήσετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πταίσματα αὐτῶν, θέλει συγχωρήσει καὶ εἰς ἐσᾶς ὁ Πατὴρ σας ὁ οὐράνιος· 15 ἐὰν ὅμως δὲν συγχωρήσητε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πταίσματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατήρ σας θέλει συγχωρήσει τὰ πταίσματά σας.

16 Καὶ ὅταν νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡς οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· διότι ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν, διὰ νὰ φανῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουσιν· ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι ἔχουσιν [ἤδη] τὸν μισθὸν αὐτῶν. 17 Σὺ δὲ ὅμως, ὅταν νηστεύῃς ἄλειψον τὴν κεφαλήν σου καὶ νίψον τὸ πρόσωπόν σου, 18 διὰ νὰ μὴ φανῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύεις, ἀλλ' εἰς τὸν Πατέρα σου τὸν ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ θέλει σοι ἀνταποδώσει ἐν τῷ φανερῷ.

19 Μὴ θησαυρίζετε εἰς ἑαυτοὺς θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπου σκώληξ καὶ σκωρία ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διατρυποῦσι καὶ κλέπτουσι. 20 Ἀλλὰ θησαυρίζετε εἰς ἑαυτοὺς θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σκώληξ οὔτε σκωρία ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται δὲν διατρυποῦσι οὐδὲ κλέπτουσιν· 21 ἐπειδὴ ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας.

> **Ε**ἶπεν ὁ Κύριος· 14. Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· 15 ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.
> 16. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 17 Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, 18 ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.
> 19 Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· 20 θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· 21 ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν πραγματικὴ ἀρετή, εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον διδάσκει πὼς τότε μονάχα ἡ νηστεία εἶναι θεάρεστον ἔργον καὶ ἀξία νὰ βραβευθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅταν γίνεται σύμφωνα μὲ τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον ὡρίσθη. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὰς νηστείας ποὺ ἐπεκράτησαν στὴν Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶναι ἡ ἐκδήλωσις πένθους καὶ συντριβῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐξάσκησις στὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν σωφροσύνη.

Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦμε τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς νηστείας. Νὰ νηστεύωμεν, μὰ ὄχι καθὼς οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισσαῖοι, ποὺ ἐνήστευον γιὰ τοὺς τύπους καὶ γιὰ ἐπίδειξι, ἀλλὰ νὰ νηστεύωμεν μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς νηστείας: Εἴτε ὅπως εἴπαμε γιὰ νὰ ἐκδηλώσουμε πένθος πνευματικό, εἴτε γιὰ νὰ ἐξασκηθοῦμε στὴν ἐγκράτεια. Ἡ νηστεία εἶναι ἕνα ὅπλο κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ὅταν νηστεύωμεν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι κάνομε κάτι ποὺ ἀρέσει στὸ Θεὸ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ μιὰ μέρα θὰ λάβουμε τὴν πρέπουσα ἀνταπόδοσι ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα. Τὴν ἀνταπόδοσι ἐκείνη ποὺ δίδεται σὲ ὅσους ἀπεργάζονται τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.

«Ν»

οἱ θρῦλοι

ΠΟΥ ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΣΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ

Ολίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὰς Θήβας εἶναι ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμός, ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα Σφίγξ.

—Ἐδῶ παρεμόνευε, λέγουν οἱ χωρικοί, ἡ Σφίγγα ποὺ ἔλεγε τὸ αἴνιγμα «τί τετράπουν, δίπουν, τρίπουν;» Καὶ αυτου εσκότωνε τους διαβατες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ λύσουν τὸ αἴνιγμα.

Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν σταθμόν, ὡς μιάν ὥραν ἀπόστασι, εἶναι τὸ χωριὸ Βάγια. Ὡραῖο καὶ εὔφορο χωριό. Οἱ κάτοικοι κάθονται στὰ καφενεῖα καὶ στὰ μαγαζιὰ καὶ συζητοῦν. Αἱ πιὸ πολλαὶ ὁμιλίαι των εἶναι γύρω ἀπὸ τὴν Σφίγγα καὶ ἀπὸ τὸν Οἰδίποδα ποὺ ἔλυσε τὸ αἴνιγμα. Συζητοῦν καὶ ἀναφέρουν οἱ Βαγιῶται χίλιες λεπτομέρειες γιὰ τὴν Σφίγγα. Σὰν νὰ ἔγινε προχθὲς αὐτὸ τὸ γεγονός, ποὺ ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει, ποιὸς ξέρει, πόσες χιλιάδες χρόνια.

— Ποῦ τὰ ξέρετε αὐτὰ ὅλα; ρωτᾶτε. Ἀπὸ τὰ βιβλία;

—Ὄχι, ἀπὸ τοὺς παπποῦδες μας τὰ ἐμάθαμε. Οἱ γερόντοι τὰ λέγανε.

Περνοῦν καὶ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου.

— Ξέρετε τίποτα γιὰ τὴν Σφίγγα;

Ἀρχίζουν καὶ διηγοῦνται. Τὰ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους. Αὐτὸ ὅμως τὸ φαινόμενον, τὸ νὰ διατηρῇ ἕνας τόπος τοὺς θρύλους καὶ τὰς παραδόσεις παλαιοτάτων γεγονότων, δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τὰ Βάγια τῶν Θηβῶν. Εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν φυλάξει τὰς ἱστορικάς των παραδόσεις. Μεταδίδονται αὐταὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἀπὸ τὴν μιὰ γενεὰ ὁ θρῦλος καὶ ἡ ἱστορία μεταβιβάζεται εἰς τὴν ἄλλη. Πολλαὶ λεπτομέρειαι ποὺ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰ βιβλία διατηροῦνται ζωνταναὶ εἰς τὸ στόμα τοῦ κόσμου.

Εἶναι τρεῖς ὧρες ἔξω ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα ἕνα χωριὸ σὲ μιὰ λαγκαδιὰ τοῦ βουνοῦ Κόζακα γεμάτη ἀπὸ νερά. Τὸ χωριὸ λέγεται Λεπενίτσα. Ἐπειδὴ βγάζει πολλα κάρβουνα τὸ λένε καὶ Καρβουνολεπενίτσα.

Στὸ χωριὸ αὐτὸ ἐγεννήθη ὁ Ἀσκληπιός, ὁ θεὸς τῆς Ἰατρικῆς. Οἱ κάτοικοι διηγοῦνται χίλια ἄγνωστα πράγματα γιὰ τὸν πατριώτη τους τὸν Ἀσκληπιό. Τὰ ἔχουν μάθει ἀπὸ τοὺς παπποῦδες καὶ αὐτοί, ὅπως οἱ Βαγιῶται ἔμαθαν γιὰ τὴν Σφίγγα καὶ γιὰ τὸν Οἰδίποδα ἀπὸ τοὺς δικούς των παπποῦδες. Μάλιστα πολλοὶ Λεπενιτσιῶται εἶναι ὡς σήμερα καὶ πρακτικοὶ ἰατροὶ καὶ συλλογεῖς βοτάνων ποὺ τὰ πουλοῦν εἰς τὰ παζάρια τῆς Θεσσαλίας.

— Ποῦ τὴν ἐμάθατε αὐτὴν τὴν τέχνη;

Σᾶς ἀπαντοῦν: «Τὴν ἔχουμε ἀπὸ τὸν Σκλεπεὸ τὸν γιατρό».

Εἶναι καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησο, κοντὰ εἰς τὸ Ναύπλιον, ἡ Παλαιὰ Ἐπίδαυρος, ποὺ ὁ Ἀσκληπιὸς εἶχε μεγάλο ἰατρεῖον καὶ ναόν. Τὸ χωριὸ ποὺ ὑπάρχει σήμερα εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀσκληπιείου λέγεται Λιγουριό. Καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Λιγουριοῦ διηγοῦνται πολλὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Τὰ ἔχουν μάθει, κατὰ παράδοσιν, ἀπὸ τοὺς παπποῦδες των. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει καὶ ἡ φήμη ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Τρικκάλων ἀλλὰ εἰς τὴν Ἐπίδαυρο, οἱ κάτοικοι τοῦ Λιγουριοῦ θεωροῦν καὶ αὐτοὶ πατριώτη των τὸν Ἀσκληπιό, καὶ διηγοῦνται περιστατικὰ τῆς ζωῆς του.

Ὅπου νὰ πᾶτε ὅμως εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ μάθετε ἱστορίας ποὺ δὲν τὰς ἀναφέρουν τὰ βιβλία. Ἐπὶ χιλιάδας χρόνια ἡ παράδοσις διατηρεῖται καὶ μεταδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Εἰς τὰ χωριὰ τῆς λίμνης Στυμφαλίας, ποὺ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Κόρινθο, οἱ κάτοικοι διηγοῦνται πῶς ὁ Ἡρακλῆς ἐσκότωσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας, ποὺ ἔκαναν πολλὰς καταστροφὰς εἰς τὸν τόπο. Σήμερα τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας κατεβαίνουν εἰς τὸν κορινθιακὸν κάμπο τῆς Βόχας ἀπὸ ἕνα ὑδραγωγεῖον ποὺ ἄνοιξεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς πρὶν ἀπὸ χίλια ὀκτακόσια χρόνια, καὶ ποτίζουν τὸν κάμπο. Ὅλη ἡ περιφέρεια εἶναι πλουσιωτάτη ἀπὸ τὸ πότισμα αὐτό. Εἶναι περὶ τὰς σαράντα χιλιάδες στρέμματα ποτιστικῶν ἀμπέλων, ἀπὸ σταφίδα σουλτανίνα, ἀπὸ φράουλα καὶ ἀπὸ σιδερίτη. Τὰ σταφύλια στέλλονται εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Εὐρώπη, καὶ ἡ σταφίδα, ἡ ξανθότατη σουλτανίνα, εἰς τὴν Εὐρώπη. Οἱ κάτοικοι δὲ ὅλης τῆς περιοχῆς δὲν θυμοῦνται μόνο τὸν Ἡρακλῆ ποὺ ἐσκότωσε τὰ βλαβερὰ πουλιὰ τῆς λίμνης, ἀλλὰ εὐλογοῦν καὶ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀδριανὸ καὶ λέγουν:

— Χάρις στὸν Ἀδριανό, ποὺ ἐτρύπησε τὸ βουνὸ τῆς Ζήριας καὶ ἔδωσε διέξοδο στὰ νερὰ τῆς λίμνης, μποροῦμε καὶ ζοῦμε ἐμεῖς. Γιατὶ τὰ ἀμπέλια μας μὲ τὸ πότισμα κάνουν τετραπλάσιο εἰσόδημα.

Εἶναι καὶ κοντὰ εἰς τὸ Ἄργος ἡ λίμνη Λέρνη, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐσκότωσε τὸ ἑπτακέφαλο φείδι ποὺ ἐλέγετο Λερναία Ὕδρα. Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν γύρω ἀπὸ τὴν Λέρνη καὶ σήμερα διηγοῦνται γιὰ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ χθεσινοῦ γεγονότος. Τὰ ἔχουν μάθει, ὄχι ἀπὸ τὰ βιβλία, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς παπποῦδες των.

Ἀλλὰ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα αἱ ἀρχαῖαι τοπικαὶ παραδόσεις ἔχουν διατηρηθῆ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Καὶ ἂν δὲν εἴχαμε τὰ παλαιὰ βιβλία θὰ μπορούσαμε πάλι νὰ μαζέψωμε τὰς προφορικὰς παραδόσεις καὶ νὰ γράψωμε μιὰ νέα μυθολογία καὶ μιὰ νέα ἱστορία. Γιατὶ ὅ,τι ἐξαιρετικὸ γεγονὸς συνέβη εἰς ἕνα τόπο, αὐτὸ τὸ γεγονὸς δὲν ἦτο εὔκολο νὰ λησμονηθῇ. Καὶ ἂν ἕνας τόπος ἔβγαλεν ἕνα ἐξαιρετικὸ πρόσωπο, ὁ τόπος αὐτὸς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν κληροδοτεῖ προφορικῶς τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ προσώπου.

Οἱ χωρικοί, παραδείγματος χάριν, τῆς Μυτιλήνης ἀφηγοῦνται γιὰ τὴν ποιήτρια Σαπφώ, τὴν ὁποίαν λέγουν Σαμφώ. Τὴν θεωροῦν μεγίστην ποιήτριαν, τὴν μεγαλειτέραν ποιήτριαν τοῦ κόσμου. Οἱ γέροντες τὰ εἶπαν αὐτὰ εἰς τοὺς νεωτέρους. Δὲν τὰ ἔμαθαν οἱ χωρικοὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ οὔτε ξεύρουν ὅτι ἡ Σαπφὼ ἔζησε πρὶν ἀπὸ δυόμιση χιλιάδες χρόνια. Μάλιστα νομίζουν ὅτι καὶ μερικὰ δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ τραγουδοῦνται εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς Μυτιλήνης, τὰ ἔχει κάνει ἡ Σαπφώ.

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ ξεύρῃ μιάν παράδοσι γιὰ τὸν κατακλυσμό, ποὺ ἔγινεν εἰς τὴν Θεσσαλία, πρὶς ἀπὸ πολλὲς χιλιάδες χρόνια. Ἡ Θεσσαλία ἦτο μία λίμνη καὶ ὁ Ὄλυμπος καὶ ὁ Κίσσαβος ἦσαν δυὸ βουνὰ ἡνωμένα. Ἔγινε σεισμὸς ἢ ἡφαίστειον, μαζὶ μὲ τὸν κατακλυσμὸ τὸν θεσσαλικό, ἐχώρισεν ὁ Ὄλυμπος ἀπὸ τὸν Κίσσαβο, καὶ τὰ νερὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν θεσσαλικὴ λεκάνη καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Τὸ ἄνοιγμα τῶν δύο βουνῶν ἐδημιούργησε τὰ στενὰ τῶν Τεμπῶν, ποὺ εἶναι καταπράσινα, γεμᾶτα πλατάνια.

Ἀπὸ αὐτὰ τρέχει ὁ ποταμὸς Πηνειὸς ποὺ δέχεται ὅλα τὰ ἄλλα ποτά-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 648)

Ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς μεγάλου ποιητοῦ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΑΪΝΕ

Ὁ ἄπιστος ποὺ πίστεψε

Ὁ κ. Χάϊνε ἦταν γεμᾶτος χαρά, τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ 1797, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν πὼς ἡ κ. Χάϊνε τοῦ χάρισε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

. . . .

... Στὴν ὥμορφη πόλι τῆς Γερμανίας, Ντύσελντορφ, μεγάλωνε ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος ὑπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπίβλεψι τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν προώριζε γιὰ διάδοχό του στὶς ἐμπορικές του ἐπιχειρήσεις.

Ἡ μητέρα του ὅμως, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε πολὺ τὰ γράμματα, τὴ μουσικὴ καὶ τὶς τέχνες, κάθε ἄλλο παρὰ τὴν ἴδια γνώμη εἶχε γιὰ τὸν μικρό της Ἐρρῖκο. Τὰ κρύα βράδυα, τὸν ἔπαιρνε στὰ γόνατά της καὶ τοῦ διάβαζε ποιήματα καὶ ρωμαντικὲς ἱστορίες.

Μαθητὴς ἀκόμη τοῦ Γυμνασίου, ὁ Χάϊνε ἔγραψε τὴν πρώτη του τραγῳδία «Βαλτάσσαρ». Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο ἐνεγράφη στὴν Ἐμπορικὴ Σχολὴ καὶ σὲ λίγα χρόνια ὁ πατέρας του τοῦ ἄνοιξε παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ.

Ἡ ποίησι κι' ἡ μουσικὴ τὸν εἶχαν κερδίσει! Ὡστόσο αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ πάρῃ μιὰ ἀρτία μόρφωσι καὶ νὰ ἀνακηρυχθῇ ἀργότερα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Γοτίγκης διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ἡ νεανικὴ ἡλικία τοῦ Χάϊνε ἦταν γεμάτη ἀπὸ λογοτεχνικὴ παραγωγικότητα. Νέος ἀκόμη ἔγραψε τὴν «Ὀνειροφαντασία», τραγούδια καὶ ρομάντζα, τὰ τραγούδια τοῦ Ἀλμάνσωρ. Τὸ 1821 ἐξέδωκε ἕνα τόμο ποιήματα καὶ τὸ 1826 «Τὶς ταξειδιωτικὲς εἰκόνες», ποὺ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωσι, τὸ λυρικὸ Ἰντερμέντζο, τὸ βιβλίο τῶν ᾀσμάτων, πλῆθος ἄλλα βιβλία καὶ τὸ ποίημα «Εἶσαι ἕνα λουλούδι» ποὺ τοῦβαλαν μουσικὴ 130 μουσουργοί.

Τὸ 1827 ὁ Χάϊνε ἐξέδωκε τὴν ἐφημερίδα «Πολιτικὰ Χρονικά». Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ αὐστηρὸς γιὰ τοὺς συμπατριῶτες του, τοὺς Γερμανούς, ἡ ἐφημερίδα ἔκλεισε καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἐφημερίδα κι' ὅλες οἱ γερμανικὲς πόρτες γιὰ τὸ διευθυντή της.

Μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια ἐγκατέλειψε τὴ Γερμανία κι' ἦρθε τὸ 1831 στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως.

Στὴ Γαλλία ὁ Χάϊνε γνώρισε ὅλες τὶς κορυφὲς τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ τὸν ἀγάπησαν πάρα πολύ.

Ἀρκετὰ χρόνια ὅμως πρὶν ἔρθῃ στὴ Γαλλία, τὸ 1825, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ σημαίνουσα θέσι στὴν πατρίδα του, ἐγκατέλειψε τὴν θρησκεία τοῦ Ἰσραὴλ στὴν ὁποίαν ἀνῆκε κι' ἔγινε χριστιανός.

Ἡ νέα του θρησκεία ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ καταφέρεται καὶ κατὰ τῆς Χριστιανωσύνης καὶ κατὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Σ' αὐτὴ τὴν ἄστατη ψυχολογικὴ κατάστασι βρίσκονταν ὁ Χάϊνε μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ζωῆς του. Ὡστόσο ἡ μοῖρα ἦταν νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀλύπητα.

Ἕνα μοσκοβολημένο βράδυ τοῦ Μαΐου τοῦ 1848 οἱ φίλοι του τὸν ἔφεραν λιπόθυμο στὸ σπίτι του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν ἔβγαλαν μετὰ 8 χρόνια νεκρό.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἶχ' ἐκδηλωθῆ ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια τῆς φυματιώσεως, ποὺ τὸν ὡδήγησε στὸν τάφο. Ἀπὸ τότε ὁ Ποιητὴς βρισκόταν σὲ μιὰ περίοδο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Χίλιους δυὸ πειραματισμοὺς ἐδέχετο τὸ βασανισμένο σῶμα του ἀπὸ τοὺς καλλίτερους γιατροὺς ποὺ προσπαθοῦσαν, τοῦ κάκου, νὰ τοῦ διασκεδάσουν τὶς θλιβερές του ὧρες.

Καὶ τότε ἀκριβῶς ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ δώσῃ ὁ ἴδιος τὸ τέρμα στὴ φρικτή του ζωή, τὸν γνώρισε ὁ δόκτωρ Gruby ποὺ τοῦ χάρισε κάποιαν ἀνακούφισι, ἀρκετὴ γιὰ νὰ γράψῃ ἀκόμη τὰ καλλίτερά του ἔργα.

Ὁ φίλος του Lovin Schüking περιγράφει τὴν κατάστασι τοῦ ποιητοῦ μ' αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια: «Τὸ ὡραῖο πρόσωπο φαίνεται τώρα σὰν κερένιο. Εἶναι σὰν ἕνας νεκραναστημένος. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἡ γλυκύτης τῆς φυσιογνωμίας διατηρεῖται ἀκόμη. Ὁμοιάζει μὲ τὸν Χριστόν. Ὅταν τὸν ξαναεῖδα ἐνόμισα ὅτι ὀλίγες μόνον ἑβδομάδες ζωῆς τοῦ ἀπομένουν».

Ὁ Ποιητὴς ὅμως ἔζησε στὴν κατάστασι αὐτὴ 8 ὁλόκληρα χρόνια.

Ἀγαποῦσε τὶς παληές του συναναστροφὲς καὶ τοὺς φίλους του, στοὺς ὁποίους ἔλεγε μὲ πικρία: «Τὸ σῶμα μου εἶναι πτῶμα, ἐνῷ τὸ πνεῦμα μου παραμένει δέσμιον».

Ἡ ἀγαπημένη του συντροφιὰ ἦταν ἡ μητέρα τῆς ἀνεψιᾶς του πριγκηπίσσης della Rocca, ἡ ὁποία τοῦ χάριζε στιγμὲς γλυκειᾶς παρηγοριᾶς μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν κοινῶν παιδικῶν τους χρόνων.

Μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς ὁ ποιητὴς διετήρησε ὅλη τὴ διαύγεια καὶ τὴν δροσιὰ τοῦ πνεύματός του. Δὲν ἄλλαξε σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον στὶς ἰδέες του γιὰ τὴ θρησκεία!

Ἐκεῖ, στὸ φρικτὸ κρεββάτι τοῦ πόνου, εὕρισκε ἀνακούφισι διαβάζοντας τὸ ἀγαπημένο του βιβλίο, τὴν «Ἁγία Γραφή», ποὺ τοῦδινε δύναμι νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀρρώστεια μὲ γαλήνη καὶ καρτερικότητα.

Ὁ ἄπιστος, ὁ σκεπτικιστὴς Χάϊνε, πίστεψε βαθειὰ στὴν χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἡ μεγάλη του τύψις ἦταν πὼς κάποτε εἶχε γράψει τόσο σκληρὰ λόγια γιὰ τὴν θρησκευτικὴ πίστι τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων.

Κάλεσε λοιπὸν τὸν ἐκδότη του Κάμπες καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ φροντίσῃ νὰ βγοῦν ἀπ' τὰ βιβλία του ὅλες οἱ ἀντιθρησκευτικὲς σελίδες. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ ζήτημα γιὰ τὸν ἐκδότη, ὁ ὁποῖος μόλις πέθανε ὁ ποιητὴς ἔκαμε νέα πλήρη ἔκδοσι τῶν ἔργων του ὅπως εἶχαν γραφῆ.

Τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ἀρρώστειας του ὁ ποιητὴς ἀνακουφίζονταν θυμούμενος τὴν πατρίδα του, τὴν ἀδελφήν του καὶ τὴ μητέρα του, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε μέχρι θανάτου. Μακρυὰ στὸ Παρίσι, ὅπως βρισκόταν, εἶχε φροντίσει νὰ μὴ πληροφορηθῇ τὴν ἀρρώστεια του ἡ πολυαγαπημένη του μητέρα.

Μέσα στοὺς πόνους του, εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ ὑπαγορεύῃ γράμματα γεμᾶτα χαρὰ γιὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ.

«Δὲν σοῦ γράφω ὁ ἴδιος, τῆς ἔλεγε στὰ γράμματά του, γιατὶ φοβοῦμαι μήπως κουράσω τὰ μάτια μου. Ἔτσι γράφω καὶ τὰ ποιήματά μου. Μὲ τὸ δικό μου μυαλό, ἀλλὰ μὲ ξένα χέρια».

«Πηγαίνετέ με στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀφήσω τὸν τελευταῖο στεναγμό μου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητερούλας μου», ἔλεγε συχνὰ στὴν ἀγαπημένη του φίλη Λουσέττ.

Ἡ Μοῖρα ὅμως δὲν θέλησε νὰ τοῦ χαρίσῃ αὐτὴ τὴ χαρά. . . . .

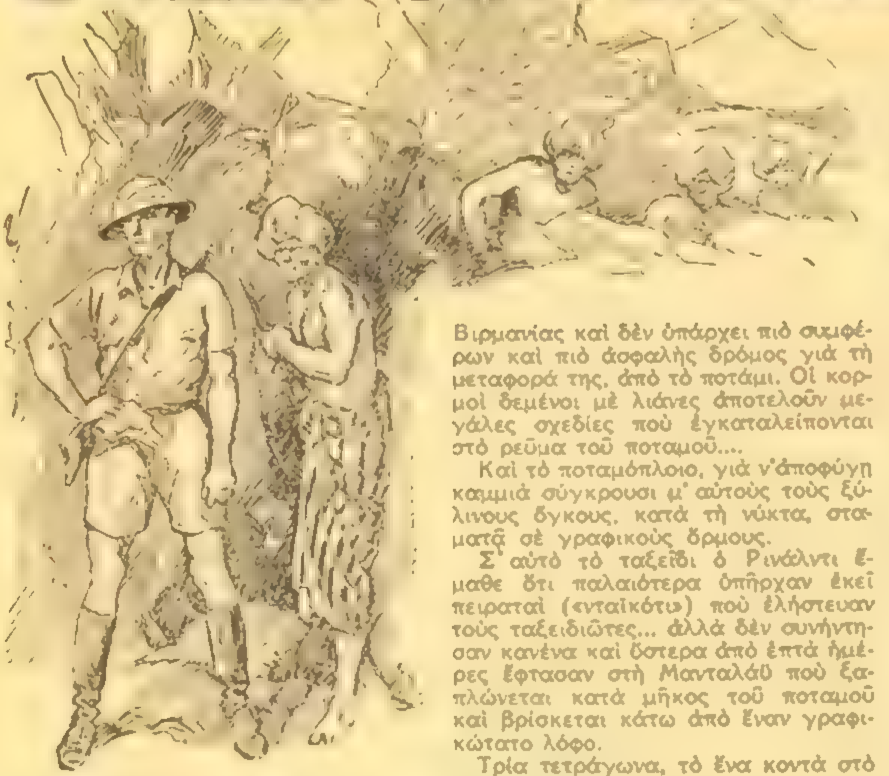
... Κι' ὁ Ἐρρῖκος Χάϊνε ἄφινε τὸν κόσμο πονεμένος ἀλλὰ ἐξιλεωμένος κι' ἁγνός.

Πίστεψε καὶ ἀγάπησε.

Ἡ πίστι του στὴ θρησκεία καὶ ἡ ἀγάπη του στὴ μητέρα του ἔγιναν δυὸ ὑπέροχες φτεροῦγες ποὺ ἀνάλαφρα τὸν ὡδήγησαν στὸν ἀληθινό του κόσμο.

Ὁ τόσο τρυφερὸς καὶ τόσο βασανισμένος ποιητὴς ἀναπαύτηκε τέλος τὸ 1858.

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

Ἕνα συναρπαστικὸ ἀνάγνωσμα σὲ λίγες συνέχειες

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἕνας σιδηρόδρομος ἑνώνει τὸ Ράγκοον, τὴν πρωτεύουσα τῆς Νοτίου Βιρμανίας, μὲ τὸ Μανταλάϋ, τὴν πρωτεύουσα τῆς Βορείου Βιρμανίας καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Βορρᾶ μέχρι τοῦ Μυϊτκίνα. Ὁ Ρινάλντι ὅμως, ἂν κι' ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Μανταλάϋ, μιὰ πόλι πλούσια σὲ ἱστορία, ἐπροτίμησε, ἀντὶ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν με τὸν σιδηρόδρομο, τὶς ἑπτὰ ἡμέρες μὲ τὸ πλοῖο, ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ διαπλεύση τὸν ποταμὸ ἀπὸ τὴν κάτω ὡς τὴν ἄνω πρωτεύουσα.

Καὶ δὲν μετάνοιωσε. Τὸ Ἰραβάλντι — «ὁ ποταμὸς τῶν ἐλεφάντων» γιατὶ παλαιότερα πήγαιναν καὶ ἔπιναν νερὸ κοπάδια παχυδέρμων — εἶναι γιὰ τοὺς Βιρμανοὺς ὅ,τι ὁ Γάγγης γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς ὁ Γαλάζιος ποταμὸς γιὰ τοὺς Κινέζους. Ὅπως ὁ Γαλάζιος ποταμὸς ἔχει τὶς πηγές του στὰ μυστηριώδη καὶ παγωμένα ὀροπέδια τοῦ ἀπρόσιτου Θιβέτ.

Ἡ διαδρομή του εἶναι φαρδειὰ καὶ βαθειὰ καὶ τὰ πλοῖα ὡς χιλίων τόννων μποροῦν καὶ ταξειδεύουν ὡς τὴ Μανταλάϋ καὶ πιὸ πέρα ἀκόμη μποροῦν νὰ ταξειδέψουν ἐλαφρότερα σκάφη.

Τὸ πλοῖο τῆς τακτικῆς γραμμῆς μετέφερε τὸν Ρινάλντι πρὸς τὴν ἄνοδο τοῦ ποταμοῦ, κατὰ μῆκος εὐφορωτάτων ἀκτῶν καὶ στολισμένων μὲ κόκκινα καὶ λευκὰ λουλούδια. Συναντοῦσαν παρόχθια χωριὰ καὶ ἔβλεπαν διάφορες φυλὲς ἰθαγενῶν μὲ περίεργα ἤθη καὶ ἔθιμα.

Συναντοῦσαν μικρὰ σκάφη καὶ τεράστιες σχεδίες φτιαγμένες ἀπὸ χονδροὺς κορμοὺς δένδρων «τέκ» Ἡ ξυλεία εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν δασῶν τῆς Βιρμανίας καὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ συμφέρων καὶ πιὸ ἀσφαλὴς δρόμος γιὰ τὴ μεταφορά της, ἀπὸ τὸ ποτάμι. Οἱ κορμοὶ δεμένοι μὲ λιάνες ἀποτελοῦν μεγάλες σχεδίες ποὺ ἐγκαταλείπονται στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ....

Καὶ τὸ ποταμόπλοιο, γιὰ ν' ἀποφύγη καμμιὰ σύγκρουσι μ' αὐτοὺς τοὺς ξύλινους ὄγκους, κατὰ τὴ νύκτα, σταματᾶ σὲ γραφικοὺς ὅρμους.

Σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ὁ Ρινάλντι ἔμαθε ὅτι παλαιότερα ὑπῆρχαν ἐκεῖ πειραταὶ («νταϊκότυ») ποὺ ἐλήστευαν τοὺς ταξειδιῶτες... ἀλλὰ δὲν συνήντησαν κανένα καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ἔφτασαν στὴ Μανταλάϋ ποὺ ξαπλώνεται κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ καὶ βρίσκεται κάτω ἀπὸ ἕναν γραφικώτατο λόφο.

Τρία τετράγωνα, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἀποτελοῦν τὴν πόλι. Στὸ κεντρικὸ τετράγωνο ὑπάρχει τὸ Βασιλικὸ ἀνάκτορο, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστουργηματικὰ μνημεῖα, ἴσως καὶ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ σ' ὅλη τὴ Βιρμανία. Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ γερὰ ξύλα «τὲκ» καὶ σκεπασμένο μὲ φύλλα χρυσοῦ! Γύρω του δὲ ὑπάρχουν τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Στὸ μεσαῖο τετράγωνο βρίσκονται τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ οἱ στρατῶνες· στὸ ἔξω τετράγωνο καὶ τὸ πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὰ ἄλλα, οἱ κατοικίες, οἱ ἀγορές, ποὺ καθημερινῶς εἶναι γεμᾶτες κόσμο...

Ἀναρίθμητες παγόδες ὑψώνονται στὸν οὐρανὸ μὲ χρυσωμένους τρούλλους καὶ μαρμάρινους πύργους.

Στοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ποὺ δεσπόζει τῆς πόλεως ὑπάρχει ἡ «Παγόδα - Βιβλιοθήκη» μὲ ἑπτακόσιες μικρὲς μαρμάρινες παγόδες ποὺ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς καλύπτει μιὰ στήλη μαρμάρινη ἐπάνω στὶς ὁποῖες εἶναι χαραγμένα τὰ πιὸ σημαντικὰ μέρη τοῦ «Παππαγκάτ», τῆς ἀρχαίας βουδδιστικῆς Γραφῆς.

Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ὑψώνεται τὸ ἄγαλμα τοῦ βασιλέως Μιντοὺν - Μέν, ποὺ δείχνει, μὲ τεντωμένο δάκτυλο, τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ὅπου λόγῳ θείας ἐμπνεύσεως, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη τὸ Βασιλικὸ ἀνάκτορο.

Ὅλ' αὐτὰ μπόρεσε κι' εἶδε ὁ Ρινάλντι καὶ δὲν παρέλειψε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὰ πιὸ ἀξιοπερίεργα μέρη τῆς πόλεως.

Ἡ Μανταλάϋ, περισσότερο ἀπὸ τὸ Ραγκοόν, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες πόλεις τῆς ἀκτῆς μὲ διεθνῆ πληθυσμόν, προσέφερε στὸν Ρινάλντι πιὸ πλούσια ἄρθρα.

Ἐπὶ πλέον, ὅταν σκέφτηκε νὰ φύγη, συνήντησε ξαφνικὰ στὸ «Μπούρμα - Πάλλας», τὸ κομψὸ ξενοδοχεῖο, τὸν μοναδικὸ Ἄγγλο ἔνοικό του. Ἐκεῖ γνώρισε καὶ τὸν Ροτζέρο Σάντι μὲ τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἔκανε πολλὰ ἐξερευνητικὰ ταξείδια καὶ κυνήγησαν μαζὶ ἄγρια θηρία μέσα στὰ παρθένα δάση.

Ἡ συνάντησι ἔλαβε χώραν στὸ χὼλλ τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ Σάντι, ἕνας ἄνδρας ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος, ποὺ τὸ παρουσιαστικό του ἔδειχνε τὴν εὐγενικὴ καταγωγή του καὶ τὸ βλέμμα του σπινθηροβόλο, ἔδειχνε πὼς ἦταν ἄνθρωπος μεγάλης ἐνεργητικότητος καὶ ἀρκετὰ γενναῖος. Ὁ Σάντι ὑποδέχτηκε μὲ ἐγκαρδιότητα τὸν δημοσιογράφο καὶ δέχτηκε μὲ μετριοφροσύνη τοὺς ἐπαίνους ποὺ τοῦ ἔκανε.

— Παρακαλῶ.... παρακαλῶ! Δὲν εἶμαι ἡρωϊκὸς ἐξερευνητής. Ἁπλούστατα, εἶμαι ἕνας κοινὸς ἔμπορος. Ἐμπορεύομαι δέρματα τίγρεων καὶ φειδιῶν, ἐλεφαντοστοῦν... πιάνω θηρία γιὰ νὰ ἐφοδιάζω τοὺς ζωολογικοὺς κήπους. Καθὼς βλέπετε, τίποτε τὸ ἐξαιρετικό...

— Εἶσθε πολὺ μετριόφρων! Πιστεύετε πὼς μειώνετε τὴν ἀξία σας παρουσιαζόμενος ὡς ἔμπορος; Μὰ ξεχνᾶτε πὼς ὅσοι, στὰ παληὰ χρόνια, ἀνεκάλυψαν τοὺς νέους κόσμους καὶ τοὺς γνώρισαν καὶ στοὺς ἄλλους, ἦσαν, πρὸ πάντων, ἔμποροι.

—Ἀκριβέστατο! Μήπως πήγατε στὴ Πεγκόν;

— Ναί. Καὶ στὸ Ράγκοον καὶ τώρα στὴ Μανταλάϋ. Πιστεύω πὼς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο νὰ δῶ, σὰν δημοσιογράφος ποὺ εἶμαι καὶ ποὺ περιορίζομαι στὸ οὐσιῶδες καὶ δίνω μιὰν ἐπιφανειακὴ ματιὰ καὶ ἐρευνῶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ κάθε χώρας. Ἀνέβηκα τὸν ποταμὸ Ἰραβάλντι κι' εἶδα ἀρκετὰ πράγματα!...

Ὁ Σάντι χαμογέλασε.

— Καταλαβαίνω — ἐξηκολούθησε ὁ Ρινάλντι — θἄπρεπε νὰ ἔλθω στὸ ἐσωτερικὸ μαζί σας γιὰ νὰ γνωρίσω καλὰ τὸν τόπο. Καὶ πόσο θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ ζήσω κανένα μῆνα κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή.... Ποῦ πηγαίνετε τώρα;

—Ἑτοιμάζομαι νὰ φύγω γιὰ μιὰ νέα ἀποστολή. Ἀνέλαβα νὰ ἐφοδιάζω μὲ ζωντανὰ θηρία τοὺς ζωολογικοὺς κήπους τοῦ Ἀμβούργου καὶ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἔφερα μὲ τὸ τραῖνο ὅλα μου τὰ χρειώδη ἀπὸ τὸ Ράγκοον. Κι' ἐδῶ ἔκανα κι' ἄλλες προμήθειες: ὀχήματα, κλουβιά, παγίδες... τρόφιμα, ὅπλα, σκηνὲς κτλ. Μ' εἴδατε ποὺ συνεζητοῦσα πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν Λάο-Σούν, τὸν πιὸ κατεργάρη ἔμπορο τῆς Μανταλάϋ. Στὴ Νάβα θὰ προσλάβω μεταφορεῖς καὶ ὑπηρέτες κι' ἀπ' ἐκεῖ θ' ἀρχίσω τὴν πορεία μου πρὸς τὴν δύσι. Θὰ περάσω δυὸ ὀροσειρὲς καὶ θὰ φτάσω στὴ κοιλάδα τοῦ Τσίντουϊν, τοῦ παραποτάμου τοῦ Ἰραβάλντι, ποὺ

στὶς ὄχθες του κατοικοῦν ἀκόμη ἄγριες φυλὲς καὶ ποὺ τρέφουν ἄσπονδο μίσος στοὺς λευκούς. Ὁ τόπος ὅμως εἶναι πλούσιος σὲ κυνῆγι καὶ γι' αὐτὸ δὲν διστάζω νὰ πάω.

— Μά... θὰ διατρέξετε πολλοὺς κινδύνους.

— Τοὺς ὑπερπήδησα πάντα!

— Θαυμάσια! Νά ἡ πραγματικὴ περιπέτεια. Μὲ θέλετε κοντά σας, κύριε Σάντι; Προσλάβετέ με στὸ καραβάνι σας!

— Μά, ἕνας δημοσιογράφος, δὲν μοῦ χρειάζεται. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς φιλοξενήσω.

— Δέχομαι. Πάω νὰ τηλεγραφήσω ἀμέσως στὴν ἐφημερίδα μου...

— Μὰ θὰ ζήσετε στὴ ζούγκλα τοὐλάχιστον ἐπὶ τρεῖς μῆνες!

— Σύμφωνοι! Τρεῖς μῆνες!...

Κι' ἔτσι ὁ Ρινάλντι ἀπετέλεσε μέλος τῆς ἀποστολῆς τοῦ Σάντι στὴ κοιλάδα τοῦ Τσίντουϊν, στὴν πιὸ ἄγρια χώρα τῆς Βιρμανίας.

III

Ἕνας μηχανικὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους.

— Κύριε, μιὰ λευκὴ κυρία, λαίδη — εἶπε ὁ Σαρόγκ — ἔρχεται στὴ κατασκήνωσί μας... Τὴν κυνηγοῦν... Θὰ ἐνισχύσω τοὺς φρουρούς.

— Τὴν κυνηγοῦν; Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνδρες νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους... Ἐλᾶτε, κυρία.... ἡ δεσποινίς.

Ἡ νέα προχώρησε.

Ἦταν κουρασμένη. Τρέκλιζε, κι' ὁ Ρινάλντι τὴν συνεκράτησε καὶ ἐκείνη μόλις κατώρθωσε νὰ ψιθυρίση:

— Εἶμαι ἀποκαμωμένη.... Βοηθῆστε με!...

Οἱ φύλακες ἔτρεξαν ἀμέσως στὶς θέσεις τους, σ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν διαλέξει νὰ καταλάβουν σὲ περίπτωσι καμμιᾶς συμπλοκῆς, ἐνῷ οἱ δυὸ λευκοί, ξάπλωσαν τὴ νέα ἐπάνω σὲ μιὰ κουβέρτα καὶ κοντὰ στὶς φωτιές. Ὁ Σάντι δὲν θέλησε νὰ ξανανάψη τὴ λάμπα, γιατὶ θ' ἀποτελοῦσε στόχο γιὰ τὸν ἐχθρὸ ποὺ ἦταν κρυμμένος στὸ δάσος καὶ μέσα στὸ σκοτάδι.

— Πιῆτε λιγάκι ἀπ' αὐτό! εἶπε ὁ ἐξερευνητής, δίνοντας ἕνα μπουκάλι μὲ λικὲρ στὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀμέσως τὸ ἔφερε στὰ χείλη της.

Ὁ Ρινάλντι πῆρε ἕνα πιάτο μὲ ψητὸ καὶ μερικὰ μπισκότα καὶ τὸ προσέφερε στὴν ἄγνωστο.

— Φάτε, γιατὶ φαίνεσθε πολὺ πεινασμένη.

— Δὲν ἔφαγα τίποτα ὅλη τὴν ἡμέρα.... ἀπήντησε ἡ νέα, ξαναβρίσκοντας τὸ χαμόγελό της. Ἔτρεχα ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὸ παρθένο δάσος καὶ δὲν ξέρω πῶς κατώρθωσα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν ποὺ μὲ κυνηγοῦσαν κι' ἀπὸ τὰ νύχια τῶν τίγρεων! Εἶδα κάτι τερατώδη ζῷα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα!... Φείδια, μαϊμοῦδες καὶ κάτι ἄλλα πολὺ περίεργα ζῷα!

Ἔβγαλε τὴ κάσκα της κι' ἀμέσως στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας.

— Σῶστε τον! ξεφώνισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνοντας νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ πιάτο ποὺ κρατοῦσε. Βοηθῆστε με νὰ τὸν σώσω! Ἔμεινε ἐκεῖ κάτω!

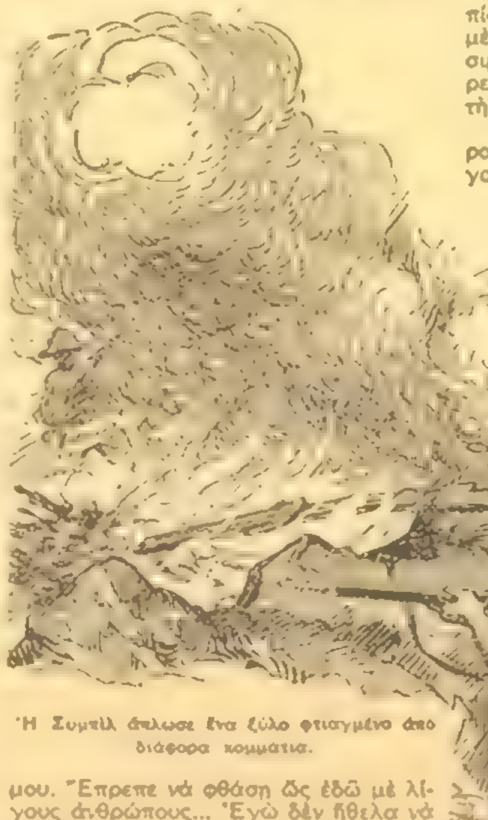
— Ποιός;

— Ὁ Λόρεντ... Ὁ... ἀδελφός μου. Εἶναι αἰχμάλωτος τῶν Τσίν... Εἴμαστε αἰχμάλωτοι κι' οἱ δυό, ἐγὼ κατώρθωσα κι' ἔφυγα καὶ ἡ τύχη μ' ἔφερε σὲ σᾶς... Ἄχ, μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, μὴ μᾶς ἐγκαταλείψετε!

Ἡ σιωπὴ βασίλευε γύρω στὴν πεδιάδα. Μάταια οἱ ἄνδρες τοῦ καραβανιοῦ ἀνίχνευαν μέσα στὸ σκοτάδι, πέρα ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἔφτανε τὸ φῶς τῆς φωτιᾶς. Τὸ μόνο ποὺ ἀκουγόταν κάπου - κάπου ἦταν τὸ σκούξιμο κάποιου νυχτόβιου πουλιοῦ.

— Οἱ διῶκται σας στάθηκαν μόλις εἶδαν τὴν κατασκήνωσί μας, εἶπε ὁ Ρουτζέρο Σάντι. Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν. Θέλετε νὰ μᾶς διηγηθῆτε τί σᾶς συνέβη; Ἐγὼ ὀνομάζομαι Σάντι κι' εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ καραβανιοῦ. Ὁ φίλος μου, ἐδῶ, εἶναι ὁ δημοσιογράφος Ριναλντι.

— Ἐπικαλοῦμαι τὸν ἱπποτισμό σας! Ἐγὼ ὀνομάζομαι Σύμπιλ Μίλνερ καὶ ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο περίπου βρίσκομαι στὴ Βιρμανία μὲ τὸν ἀδελφό μου Λόρεντ. Εἶναι μηχανικὸς κι' ἐργάζεται σ' ἕνα ὀρυχεῖο. Πρὸ μηνὸς ὅμως τὸν ἐπεφόρτισαν νὰ ἐξερευνήση αὐτὸ τὸ ἀφιλόξενο μέρος, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Τσίντουϊν. Δὲν ἐσχηματίσαμε καραβάνι μεγάλο, γιὰ νὰ μὴ προσελκύσωμε τὴν προσοχὴ ἀντιπάλων ἑταιρειῶν, μέχρις ὅτου ἀνακαλύψουμε τὸ ὀρυχεῖο ποὺ ὑποθέταμε πὼς θὰ βροῦμε. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, λοιπόν, ἡ ἀποστολὴ ἀνετέθη μόνον στὸν ἀδελφό

Ἡ Συμπὶλ ἅπλωσε ἕνα ξύλο φτιαγμένο ἀπὸ διάφορα κομμάτια.

μου. Ἔπρεπε νὰ φθάση ὡς ἐδῶ μὲ λίγους ἀνθρώπους... Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτὸν γιὰ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες νὰ μείνω μόνη σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Μανταλάϋ.... Θέλησα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἡ ἀπόφασί μου ἦταν τολμηρὴ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνη ὅσο καὶ ἡ ἀποστολή μας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φοβήθηκα τίποτα. Ποτέ, ἐκτὸς ἀπὸ σήμερα! Ξεκινήσαμε μὲ λίγους ὑπηρέτες... Δυὸ ὁλόκληρους μῆνες ζήσαμε στὴ ζούγκλα κι' ὁ ἀδελφός μου κατώρθωσε νὰ πλησιάση στὸ τέλος τῆς ἀποστολῆς του... Ἀλλὰ πρὸ μιᾶς περίπου ἑβδομάδος βρεθήκαμε ἐπάνω στοὺς πελώριους βράχους ἑνὸς βουνοῦ ποὺ ἀπέχει λίγα μίλλια ἀπ' ἐδῶ, πρὸς βορρᾶν... βορειοανατολικῶς. Μιὰ φυλὴ ἰθαγενῶν... οἱ Τσίν, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Λόρεντ ἔλεγε πὼς εἶναι ἀναμιτικῆς καταγωγῆς... μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ ὑποψία. Παρηκολούθησαν, σχεδὸν μ' ἐχθρικὴ στάσι, τὶς δουλειὲς τοῦ ἀδελφοῦ μου κι' ὕστερα τοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ μπῆ σὲ μερικὲς σκηνὲς ποὺ εἶχαν ὡς ἱεροὺς τόπους. Ὁ Λόρεντ νικήθηκε ἀπὸ τὴν περιέργειά του καί, νομίζοντας ὅτι ἀσφαλῶς θὰ εὕρισκε ἐνδιαφέροντα ὀρυκτά, πῆγε ὡς ἐκεῖ κρυφά... Τὸν ἀνεκάλυψαν... Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῆ τί εἶδε μέσα σ' ἐκεῖνες τὶς τρῶγλες, γιατὶ μᾶς αἰχμαλώτισαν καὶ τοὺς δυὸ καὶ μᾶς ἀπειλοῦσαν νὰ μᾶς σκοτώσουν. Ὁ ἴδιος ὁ Λόρεντ μὲ παρεκάλεσε νὰ φύγω καὶ μοῦ συνέστησε νὰ ζητήσω βοήθεια γιὰ νὰ γυρίσω νὰ τὸν ἐλευθερώσω. Βρῆκα λοιπὸν τὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ ξέφυγα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν φυλάκων μου, οἱ ὁποῖοι νομίζοντας πὼς δὲν θὰ ἀπεφάσιζα νὰ φύγω, μὲ ἔλυσαν! Κι' ἐγὼ ἔφυγα! Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μέσα σὲ τί τρόμους ἔζησα ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Μὰ σᾶς κυνηγοῦσαν;

— Ναί. Τοὺς ἄκουγα ποὺ ἔτρεχαν πίσω μου. Κι' ὅταν εἶδα τὶς φωτιές σας, μὲ πυροβόλησαν. Ἀσφαλῶς θὰ ἐχρησιμοποίησαν τὴ καραμπίνα τοῦ Λόρεντ, γιατὶ εἶχε δείξει στὸν ἀρχηγὸ τὴ λειτουργία της...

— Ὥστε αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ πυροβολισμὸς ποὺ ἀκούσαμε πρὸ ὀλίγου... εἶπε ὁ Σάντι σκεφτικός.

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχα γίνει, βλέπετε, θιασάρχης, οἰκογενειάρχης, ἐγώ, ἕνα παιδὶ χωρὶς οἰκογένεια, καὶ καταλάβαινα τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχα.

Καθὼς πηγαίναμε τρέχοντας, τὰ σκυλιὰ σήκωναν τὸ κεφάλι σὲ μένα καὶ μὲ κύτταζαν μ' ἕνα τρόπο, ποὺ δὲν χρειάζουνταν λόγια γιὰ νὰ ἐννοήσω: πεινοῦσαν.

Ὁ Καρδούλης, ποὺ τὸν κρατοῦσα στὸν ὦμό μου, μοῦ τραβοῦσε κάθε τόσο ταὐτὶ γιὰ νὰ μὲ κάμη νὰ γυρίσω νὰ τὸν κυττάξω. Ἔτριβε τότε τὴν κοιλιά του, — χειρονομία ὄχι λιγώτερο ἐκφραστικὴ ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν σκυλιῶν.

Κι' ἐγὼ πεινοῦσα, γιατὶ κι' ἐγώ, ὅπως κι' ἐκεῖνα, δὲν εἶχα φάει τίποτ' ἀπ' τὸ πρωΐ. Μὰ τί νάκανα; Οἱ δεκάρες μου δὲν ἔφθαναν βέβαια γιὰ μεσημέρι καὶ βράδυ. Ἔπρεπε νὰ περιορισθοῦμε σ' ἕνα μόνο γεῦμα, καὶ μάλιστα νὰ τὸ κάμωμε κάπως ἀργά, γιὰ νὰ μὴ ξαναπεινάσωμε πρὶν κοιμηθοῦμε.

Ἐπειδὴ τὸ ξενοδοχεῖο ἀπ' ὅπου μᾶς εἶχαν διώξει, ἦταν στὸ προάστειο τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ἀπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μομπελλιέ, αὐτὸν πήραμε φεύγοντας. Ἀπὸ τὴ βία μου νὰ βγῶ ἔξω ἀπ' τὴν πόλι ἐκείνη καὶ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τοὺς ἄγριους ἀστυφύλακές της, δὲν πρόφθασα κἂν νὰ ρωτήσω ποῦ ἔβγαζαν οἱ διάφοροι δρόμοι. Ἀλλὰ τί μ' ἔμελε ποῦ θὰ πήγαινα; Ἡ στὸ ἕνα χωριὸ ἢ στὸ ἄλλο, παντοῦ δὲν θὰ μοῦ γύρευαν λεπτὰ γιὰ φαῒ καὶ γιὰ ὕπνο; Καὶ καλὰ ὁ ὕπνος· καλοκαίρι ἦταν ἀκόμα καὶ μπορούσαμε νὰ κοιμηθοῦμε ἔξω στὸ ὕπαιθρο, δίπλα σὲ κανένα θάμνο ἢ σὲ κανένα τοῖχο, γιὰ προφύλαξι. Ἀλλὰ τὸ φαΐ;...

Παίζοντας τὴν ἅρπα μου, τὰ σκυλιὰ χόρευαν ἕνα βάλς.

Τρέξαμε ἔτσι σχεδὸν δυὸ ὧρες. Πιὸ παρακαλεστικὰ γίνουνταν ὁλοένα τὰ μάτια τῶν σκυλιῶν καὶ συχνότερα ὁ Καρδούλης μοῦ τραβοῦσε ταὐτί... Μὰ δὲν τολμοῦσα ἀκόμα νὰ σταματήσω. Ἐπὶ τέλους, ἅμα μοῦ φάνηκε πὼς εἴχαμε μακρύνει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν Τουλούζα, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη πιὰ φόβος, μπῆκα στὸν πρῶτο φοῦρνο ποὺ ἀπάντησα καὶ γύρεψα μιάμιση λίτρα ψωμί.

— Δὲν παίρνεις, παιδί μου, δυό; μοῦ ἐπρότεινε ἡ φουρνάρισσα. Τὰ κακόμοιρα τὰ σκυλιὰ πρέπει νὰ φᾶνε.

Ἀλήθεια, δυὸ λίτρες δὲν θἄταν πολύ. Γιατὶ ἂν ὁ Καρδούλης δὲν ἔτρωγε παρὰ κομματάκια, τὰ σκυλιὰ κατέβαζαν κομμάτες... Μὰ τὸ ψωμὶ εἶχε εἰκοσιπέντε λεπτὰ ἡ λίτρα. Γιὰ νάπαιρνα δυὸ λίτρες, θάθελα πενῆντα λεπτά. Καὶ δὲν θὰ μοῦμενε στὴν τσέπη παρὰ μιὰ πεντάρα!

Ἄ, ὄχι, δὲν θἄκανα τέτοια τρέλλα.

— Μᾶς φτάνει μιάμιση, εἶπα ἀποφασιστικὰ στὴ φουρνάρισσα. Σᾶς παρακαλῶ, μὴν κόψετε περισσότερο.

— Καλά, παιδί μου, καλά.

Κι' ἀπὸ ἕνα καρβέλι ἕξη λιτρῶν, ποὺ θὰ τὸ τρώγαμε ὁλάκαιρο μιὰ χαρά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι καὶ τὄβαλε στὴ ζυγαριά.

— Εἶναι κάτι παραπάνου, μοῦ εἶπε· ἴσα-ἴσα γιὰ τὰ δυὸ λεπτὰ ποὺ περισσεύουν.

Κι' ἔρριξε στὸ συρτάρι τὶς τέσσερες δεκάρες ποὺ εἶχα βγάλει, χωρὶς νὰ μοῦ δώση ρέστα.

Εἶδα πολλὲς φορὲς ἀνθρώπους νὰ μὴ καταδέχωνται τὰ μονόλεπτα ἢ τὰ δίλεπτα ποὺ τοὺς ἔδιναν ρέστα, καὶ νὰ λένε πὼς δὲν ἤξεραν τί νὰ τὰ κάμουν. Ἐγὼ ὅμως εὐχαρίστως θὰ ἔπαιρνα τὸ δίλεπτο ποὺ ἔπρεπε νὰ μοῦ δώση ἡ φουρνάρισσα, ἀφοῦ τὸ ψωμί της δὲν ἔκανε παρὰ τριανταοκτὼ — τριανταεπτάμισυ μάλιστα — λεπτά. Μὰ ντράπηκα νὰ τὸ γυρέψω καὶ βγῆκα χωρὶς νὰ πῶ λέξι.

Χαρούμενα τώρα, τὰ σκυλιὰ χοροπηδοῦσαν τριγύρω μου κι' ὁ Καρδούλης μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιὰ μὲ τσιριγματάκια.

Δὲν πήγαμε πολὺ μακρυά. Στὸ πρῶτο δένδρο ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο μας, ἀκούμπησα τὴν ἅρπα μου στὸν κορμό του καὶ ξαπλώθηκα στὸ χορτάρι. Τὰ σκυλιὰ κάθησαν ἀντίκρυ μου, ὁ Κάπης στὴ μέση, ἀπὸ δῶ ἡ Δούλση κι' ἀπὸ κεῖ ὁ Ζερμπῖνος. Ὅσο γιὰ τὸν Καρδούλη, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἦταν κουρασμένος, στάθηκε ὄρθιος, γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος ν' ἁρπάξη τὸ κομμάτι ποὺ θὰ τοὔδινα.

Δύσκολη δουλειὰ τὸ μοίρασμα τοῦ ψωμιοῦ! Τὄκοψα πρῶτα σὲ πέντε ἴσα μέρη. Ἔπειτα, γιὰ νὰ μᾶς φανῆ περισσότερο, ἔκοψα πάλι κάθε μερτικὸ σὲ πολλὰ μικρὰ κομματάκια καί, τρώγοντας ὁλοένα κι' ἐγώ, ἔδινα ἀπὸ ἕνα στὸ κάθε ζῶο μὲ τὴ σειρά του. Ἔτσι τὸ «γεῦμα» μας βάσταξε κάμποσο.

Ὁ Καρδούλης, ποὺ χρειάζουνταν λιγώτερη τροφὴ ἀπὸ μᾶς, χόρτασε γρήγορα, ἐνῷ μεῖς πεινούσαμε ἀκόμα. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ μερτικό του, μπόρεσα νὰ κρύψω στὸ σάκκο μου τρία κομματάκια, γιὰ νὰ τὰ δώσω στοὺς σκύλους ἀργότερα. Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἔμεναν ἀκόμα τέσσερα, πήραμε καθένας ἀπὸ ἕνα.

Ἦταν, σὰ νὰ λέμε, τὸ ξεστόμισμα, τὸ τυρὶ καὶ τὸ φροῦτο...

Ἂν καὶ τὸ «γεῦμα» αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνα, ποὺ προκαλοῦν ὁμιλίες, ἡ στιγμὴ μοῦ φάνηκε κατάλληλη γιὰ νὰ πῶ δυὸ λόγια στοὺς συντρόφους μου. Θεωροῦσα φυσικὰ τὸν ἑαυτό μου σὰν ἀρχηγό τους, ὄχι ὅμως καὶ τόσο ἀνώτερο ἀπ' αὐτούς, ὥστε νὰ τοὺς κρύψω, ὅπως θἄκανε ἴσως ὁ Βιτάλης, τὴ σοβαρὴ καὶ δυσάρεστη θέσι μας.

Ὁ Κάπης κατάλαβε βέβαια τὸ σκοπό μου, γιατὶ κρατοῦσε καρφωμένα στὰ δικά μου τὰ μεγάλα, ἔξυπνα καὶ γεμάτ' ἀγάπη μάτια του.

— Ναί, φίλε μου Κάπη, εἶπα· ναί, φίλοι μου, Ζερμπῖνε, Δούλση καὶ Καρδούλη· ναί, ἀγαπητοί μου συνάδελφοι, ἔχω μιὰ πολὺ ἄσχημη εἴδησι νὰ σᾶς δώσω: ὁ κύριός μας θὰ μείνη χωρισμένος ἀπὸ μᾶς δυὸ μῆνες!

— Γάβ! φώναξε ὁ Κάπης.

— Πολὺ λυπηρὸ καὶ γιὰ κεῖνον καὶ γιὰ μᾶς. Γιατὶ

ἐκεῖνος μᾶς ἔτρεφε. Τώρα ποὺ θὰ μᾶς λείψη, θὰ βρεθοῦμε σὲ θέσι δεινή. Δὲν ἔχουμε λεπτά.

Μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴ λέξι ὁ Κάπης, ποὺ τὴν ἤξερε πολὺ καλά, σηκώθηκε στὰ πισινά του κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ ὁλόγυρα, ὅπως ἔκανε ὅταν τριγύριζε τὸ δίσκο στὴν «ἔντιμη ὁμήγυρι».

— Λὲς νὰ δίνουμε παραστάσεις; ἐξακολούθησα. Καλὴ βέβαια ἡ συμβουλή σου, μά.... θὰ μαζεύουμε καὶ λεπτά; Ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος! Ἂν δὲν τὸ καταφέρωμε, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ὅλη-ὅλη ἡ περιουσία μας εἶναι τρεῖς πεντάρες. Ποὺ θὰ πῆ... πεῖνα καὶ τῶν γονέων. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλάβετε καλὰ πόσο ἄσχημη εἶναι ἡ θέσι μας καὶ νὰ βάλετε καὶ σεῖς τὰ δυνατά σας, γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτή. Σᾶς ζητῶ ὑπακοή, ἐγκράτεια καὶ θάρρος. Ἂς πολεμήσωμε ἑνωμένοι. Βασισθῆτε σὲ μένα, ὅπως βασίζομαι κι' ἐγὼ σὲ σᾶς.

Δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω πὼς οἱ «συνάδελφοι» μου αἰσθάνθηκαν ὅλες τὶς ὀμορφιὲς τοῦ αὐτοσχέδιου λόγου μου, βεβαιότατα ὅμως ἔνοιωσαν τὴν κεντρική μου ἰδέα. Ἔβλεπαν, ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ κυρίου μας, πὼς κάτι σοβαρὸ συμβαίνει καὶ περίμεναν ἀπὸ μένα κάποια ἐξήγησι. Τοὺς τὴν ἔδωσα. Κι' ἂν δὲν κατάλαβαν ὅλα ὅσα τοὺς εἶπα, εὐχαριστήθηκαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν τρόπο μου αὐτὸν καὶ μοὔδειξαν τὴν εὐχαρίστησί τους μὲ τὴν προσοχὴ ποὺ μἄκουσαν.

Ἐννοῶ τὰ σκυλιὰ μόνο· γιατὶ ὁ Καρδούλης ποτὲ δὲν μπόρεσε, ὁ καϋμένος, νὰ κρατήση τὸ νοῦ του πολλὴν ὥρα προσηλωμένο στὸ ἴδιο ἀντικείμενο. Στὴν ἀρχή, μἄκουσε κι' αὐτὸς μὲ τὸ πιὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρο· στὰ μισὰ ὅμως τοῦ λόγου μου, σκαρφάλωσε στὸ δένδρο ποὺ μᾶς σκέπαζε μὲ τὴ φυλλωσιά του καὶ διασκέδαζε τώρα πηδῶντας ἀπὸ κλῶνο σὲ κλῶνο. Ἂν ὁ Κάπης μοὔκανε τέτοια προσβολή, πολὺ θὰ μὲ πλήγωνε· ἀπὸ τὸν Καρδούλη ὅμως τίποτα δὲν μοῦ κακοφαίνουνταν. Ἦταν ἕν' ἄλαλο, ἕνα κούφιο κεφάλι· ἔπειτα τὄβρισκα πολὺ φυσικὸ νἄχη ὄρεξι καὶ γιὰ παιχνίδια.

Νὰ 'πῶ μάλιστα ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ τώρα θὰ σκαρφάλωνα εὐχαρίστως στὸ δένδρο καὶ θὰ κρεμιόμουν ἀπὸ κανένα κλῶνο νὰ κουνηθῶ σὰν τὸν Καρδούλη. Τὰ σοβαρὰ ὅμως καθήκοντα ποὺ εἶχα σὰν ἀρχηγός, σὰ θιασάρχης, δὲν μοῦ συγχωροῦσαν πιὰ τέτοιες διασκεδάσεις.

Ξεκουραστήκαμε λίγη ὥρα καὶ ξεκινήσαμε. Ἔπρεπε νὰ κερδίσωμε λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε ἢ τοὐλάχιστο γιὰ νὰ φᾶμε αὔριο τὸ πρωΐ, ἄν, ὅπως ἦταν καὶ τὸ πιὸ πιθανό, θὰ κάναμε τὴν οἰκονομία νὰ κοιμηθοῦμε στὸ ὕπαιθρο.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα δρόμο, φθάσαμε σ' ἕνα χωριό, ποὺ τὸ βρῆκα κατάλληλο γιὰ τὸ σκοπό μου. Ἀλήθεια, ἀπέξω μοῦ φάνηκε ἀρκετὰ φτωχικό, μ' αὐτὸ δὲν μοὔκοψε καθόλου τὸ θάρρος. Γιατὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μαζέψω ἀπὸ κεῖ παρὰ λίγες δεκάρες. Ἔπειτα, ὅσο μικρότερο ἦταν τὸ χωριό, τόσο λιγώτερο φοβόμουν ν' ἀπαντήσω ἀστυφυλάκους.

Ἑτοίμασα λοιπὸν τοὺς ἠθοποιούς μου καὶ μὲ τὴ συνηθισμένη τάξι καὶ πομπὴ μπήκαμε στὸ χωριουδάκι. Μᾶς ἔλειπε ὅμως ἡ φλογέρα τοῦ Βιτάλη, καθὼς καὶ τὸ θαυμάσιο παράστημά του, ποὺ πάντα τραβοῦσε τὰ βλέμματα. Ἐγὼ οὔτε ψηλὸς ἤμουν, οὔτε κεφάλι εἶχα τόσο ἐκφραστικό. Ἀπεναντίας ἤμουν κοντός, ἤμουν λιγνός, καὶ τὸ πρόσωπό μου θὰ ἔδειχνε βέβαια περισσότερη ἀνησυχία παρὰ πεποίθησι.

Καθὼς περπατούσαμε, κύτταζα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ βλέπω τί ἐντύπωσι κάναμε. Πολὺ μέτρια! Σήκωναν τὸ κεφάλι, μᾶς ἔρριχναν μιὰ ματιὰ καὶ τὸ ξανακατέβαζαν. Κανεὶς δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσε.

Ἅμα φθάσαμε σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα, ποὺ εἶχε στὴ μέση μιὰ βρύσι καὶ μερικὰ πλατάνια, πῆρα τὴν ἅρπα μου κι' ἄρχισα νὰ παίζω ἕνα βάλς. Ἡ μουσικὴ ἦταν εὔθυμη καὶ τὰ δάκτυλά μου ἐλαφρά· ἡ καρδιά μου ὅμως ἦταν λυπημένη κι' ἕνα μεγάλο βάρος μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα στοὺς ὤμους μου.

Εἶπα τοῦ Ζερμπίνου καὶ τῆς Δούλσης νὰ χορέψουν. Μ' ἄκουσαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ρυθμικά.

Μὰ κανένας δὲν ἔκανε τὸν κόπο νἄρθη νὰ μᾶς ἰδῆ κι' ὅμως, στὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν, ἔβλεπα γυναῖκες ποὺ ἔπλεκαν καὶ μιλοῦσαν.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζω· ὁ Ζερμπῖνος κι' ἡ Δούλση ἐχόρευαν ὁλοένα.

Ἴσως θ' ἀποφάσιζε κανένας νὰ μᾶς πλησιάση κι' ἅμα ἔρχουνταν ὁ πρῶτος, θἄρχουνταν καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος καὶ δέκατος καὶ εἰκοστός...

Μὰ ὅσο κι' ἂν ἔπαιζα ἐγώ, κι' ὅσο κι' ἂν ἐχόρευαν τὰ σκυλιά, οἱ ἄνθρωποι κάθουνταν στὴ θέσι τους. Οὔτε κἂν κύτταζαν πιὰ κατὰ τὸ μέρος μας. Ἦταν γι' ἀπελπισία.

Δὲν ἀπελπιζόμουν ὅμως παρὰ ἔπαιζα ὁλοένα πιὸ δυνατά, ποὺ οἱ χορδὲς τῆς ἅρπας μου κινδύνευαν νὰ σπάσουν.

Ἄξαφνα ἕνα παιδάκι μικρό, μὰ τόσο μικρὸ ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς δοκίμαζε τὰ πρῶτα του βήματα, ξεκίνησε ἀπ' τὸ κατῶφλι του σπιτιοῦ του κι' ἐρχόταν κατὰ μᾶς.

Ἡ μητέρα του, χωρὶς ἄλλο, θὰ τἀκολουθοῦσε· ἔπειτα ἀπ' τὴ μητέρα, θὰ ἐπλησίαζε καὶ καμμιὰ φιληνάδα κι' ἔτσι, θἄχαμε κόσμο καὶ εἴσπραξι.

Ἔπαιζα τώρα πιὸ σιγά, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν τρομάξη τὸ παιδί, ἀλλὰ νὰ ἔλκυσθῆ περισσότερο.

Καὶ νά το, ἐρχόταν, ἔφθανε. Λίγα βήματ' ἀκόμα καὶ θἄταν κοντά μας.

('Ακολουθεῖ)

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶναι δύναμις δημιουργικὴ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ δύναμις αὐτὴ εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἐξωθεῖ τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη διὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν οἱ ὡραιότεροι σκοποὶ καὶ νὰ πραγματοποιηθοῦν σχέδια μεγαλοπράγμονα. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐμπνέει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὸ ἔργον του καὶ νὰ ἡγεμονεύση διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς καρτερίας του. Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀνίκανος νὰ καταληφθῆ ἀπὸ ἔνθεον ζῆλον διὰ νὰ φθάση εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόθων του, εἶναι προωρισμένος νὰ παραμείνη στάσιμος. Θὰ σβήση ἐν τῇ ἀφανείᾳ του. Εἶναι βαθυτάτη ἡ ψυχολογικὴ παρατήρησις τοῦ Ἀμερικανοῦ φιλοσόφου καὶ θεολόγου Ἔμερσον ὅτι «κάθε μέγα καὶ ἡγεμονικὸν κίνημα ἐν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ θρίαμβος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ». Καὶ ἡ ἱστορία ἐπικυρώνει τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ κατανικωνται ολα τα προσκόμματα. Αἱ κακουχίαι, αἱ στερήσεις, ὅλαι τοῦ κόσμου αἱ ἐναντιότητες, ἀντὶ νὰ καταβάλλουν, ἐνδυναμώνουν περισσότερον ἐκείνους, ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν δημιουργικὴν αὐτὴν δύναμιν. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ὑπηρέτησαν τὴν ἐπιστήμην, ὅλοι ὅσοι ἔσπρωξαν πρὸς τὸ μεγαλεῖον τὴν πατρίδα των, οἱ μεγάλοι ἀναμορφωταὶ καὶ οἱ μάρτυρες τῶν ἰδεῶν, οἱ ἀπόστολοι νέων θρησκειῶν, οἱ μεταρρυθμισταὶ καὶ ἡγήτορες ὡραίων ἀνθρωπιστικῶν κινημάτων, κατώρθωσαν νὰ ἡγεμονεύσουν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ γίνουν δημιουργοὶ νέων ἱστορικῶν σταθμῶν, χάρις εἰς τὴν ἔνθεον πίστιν ἡ ὁποία τοὺς ἐπλημμύριζεν.

Ἔνθεος πίστις καὶ ἐνθουσιασμὸς σημαίνει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν: ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ἔχει μέσα του ἀνωτέραν δύναμιν, τὸν Θεόν, ἐκεῖνος ποὺ ἐμπνέεται καὶ καθοσιώνεται μὲ ὅλην τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν ἀποστολήν του. Δὲ μπορεῖτε ν' ἀνεβῆτε καὶ νὰ κυριαρχήσετε, ἐὰν δὲν ἀγαπήσετε τὸ ἔργον σας. Εἰς ὅ,τι κι' ἂν ἀσχοληθῆτε, χρειάζεται νὰ συγκεντρωθῆτε τελείως, νὰ δώσετε ὅλην σας τὴν ψυχήν, διὰ νὰ φθάσετε ἐκεῖ ποὺ φιλοδοξεῖτε. Τότε δὲ μόνον ἐπιτυγχάνεται ἡ γενικὴ πρόοδος εἰς τὸν κόσμον, ὅταν ὁ καθεὶς σπρώχνη τὴν μηχανὴν τοῦ ἰδικοῦ του μετώπου μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀκοίμητον ἐνδιαφέρον. Ὅταν ἐκλέξετε ἕνα ἔργον εἰς τὴν ζωήν σας, μὴ σπαταλᾶτε τὴν δυναμικότητά σας πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις. Συγκεντρωθῆτε τελείως εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκλογῆς σας. Ἀγαπήσατέ το. Ἀφήσατε τὴν ψυχήν σας νὰ πλημμυρίση ἀπὸ ἔνθεον πνοήν. Καὶ τότε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ φθάσετε εἰς τὴν κορυφήν. Κανένα ἐμπόδιον δὲν θὰ εἶναι ἱκανὸν ν' ἀναχαιτίση τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σας.

Ὅταν ἔχετε μέσα σας τὸ ἱερὸν πῦρ, τὰ ἐμπόδια ἀντὶ νὰ σᾶς ἀπογοητεύουν θὰ αὐξάνουν περισσότερον τὴν δυναμικότητά σας, διὰ νὰ τὰ ὑπερνικήσετε. Καὶ τότε ἡ νίκη, ἡ κατακτωμένη στὸ δρόμο μετ' ἐμποδίων, θὰ φαίνεται πολὺ ὡραιότερη. Κρατήσατε ἀνημμένην τὴν φωτιὰν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σας.

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Ποιός ἦταν ὁ Πέτρος Κιουρί;

Ὁ Πέτρος Κιουρί ἐγεννήθη στίς 15 Μαΐου 1859 καί ἀπέθανε στίς 19 Ἀπριλίου 1906. Ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτής τῆς ραδιενεργείας. Καί πολύτιμος συνεργάτις του ὑπῆρξεν ἡ σύζυγός του Μαρία Σκλοντόβσκα.

Στά 1880 ἔφθασε στό κορύφωμα τῆς ἐπιστήμης του καί ἔγινε διάσημος διά τάς ἀνακαλύψεις του ἐπί τῶν ραδιενεργῶν σωμάτων.

Αἱ ἀνακοινώσεις του κατέπληξαν τόν κόσμο καί στά 1904 τό ζεῦγος Κιουρί ἔλαβε τό βραβεῖον Νόμπελ. Τό Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων ἵδρυσεν εἰδικήν Σχολήν Ραδιοθεραπείας. Μετά τό 1906 τίς μελέτες τοῦ Κιουρί ἐξηκολούθησεν ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία στά 1910 κατώρθωσε ν' ἀπομονώσῃ τό ράδιο.

Τό γυάλινο μάτι

Τό γυάλινο μάτι συνεπλήρωσε τῷ 1938 τήν ἑκατονταετηρίδα του. Γιά πρώτη φορά κατεσκευάσθη στήν Θουριγκία καί μέσα σέ λίγα χρόνια ἐτελειοποιήθη τόσον, ὥστε κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου νά μήν ἔχῃ αὐτό τό ρεκόρ.

Κι' ὅπως τόσα ἄλλα χρήσιμα πράγματα, ἔτσι καί τό γυάλινο μάτι δέν ἐφευρέθη μόνον γιά νά καλλιτερεύσῃ τήν αἰσθητική ἑνός προσβεβλημένου ὀργάνου, ἀλλά προῆλθεν ἀπό τήν τέχνη ἑνός ἁπλοῦ κατασκευαστοῦ κουκλῶν. Ἡ μεγαλειτέρα δυσκολία τοῦ γυάλινου ματιοῦ ἔγκειται στήν ἐπιτυχία τοῦ χρωματισμοῦ του καί τήν ἀπόχρωσι αὐτοῦ σύμφωνα μέ τά δεδομένα τοῦ ἀληθινοῦ ματιοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ κουταλιοῦ

Τελευταίως, σ' ἕνα Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου ἔγινε μιά εἰδική ἔκθεσις, πού ἀφωροῦσε ἀποκλειστικά τό κουτάλι, ἀπό τούς πιό παληούς χρόνους ὡς σήμερα. Διά μέσου, λοιπόν, τετρακοσίων τεμαχίων μποροῦσε κανείς νά συντάξῃ τήν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἀλλά πολύ χρησίμου ἀντικειμένου. Στήν ἔκθεσι ὑπῆρχαν κουτάλια προϊστορικά, ἀρχαϊκά, μεσαιωνικά καί σύγχρονα.

Παρ' ὅλη ὅμως αὐτή τήν ἐξέλιξι τοῦ κουταλιοῦ, ἐν τούτοις ὅμως τοῦτο δέν ξεφεύγει ἀπό τή χοῦφτα τοῦ ἀνθρώπου καί στόν αἰῶνα τόν ἅπαντα ἔτσι θά 'ναι πάντα τό σχῆμά του.

Τό ρολόϊ μέ μπαταρία

Μέχρι σήμερα τά ἠλεκτρικά ρολόγια, ἀνάμεσα στά τόσα προσόντα τους, εἶχαν καί μερικά ἐλαττώματα καί μεταξύ αὐτῶν ἦταν καί τό γεγονός ὅτι δέν μποροῦσαν νά λειτουργήσουν χωρίς τό συνεχές ρεῦμα. Τώρα ὅμως ἐφευρέθη ἕνας νέος τύπος ρολογιοῦ, τό ὁποῖον, ὄχι μόνον δέν ἔχει ἀνάγκη ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀλλά λειτουργεῖ μέ ἕνα ἁπλό ἠλεκτρικό στοιχεῖο (μπαταρία) τῆς τσέπης! Ἡ κατανάλωσις τοῦ ρολογιοῦ αὐτοῦ εἶναι τόσον μηδαμινή, ὥστε μιά μπαταρία εἶναι ἱκανή νά τροφοδοτήσῃ τό ρολόϊ ἐπί ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, χωρίς καμμιά διακοπή. Τό ρολόϊ αὐτό ἐπί πλέον εἶναι ἄθραυστο!

Ἡ Ἠλεκτρική πίπα

Ἕνα περιοδικό γράφει πῶς ἐφευρέθη ἡ ἠλεκτρική πίπα. Ὁ καπνός τοποθετεῖται μέσα σ' ἕνα δοχεῖο πού ἔχει τό σχῆμα τῆς πίπας καί πού μέσα σ' αὐτό, ὅταν μεταδοθῇ τό ἠλεκτρικό ρεῦμα, ἀνάβει ἕνα σύρμα καί μεταδίδει τή φωτιά στόν καπνό. Ἡ πίπα ὅμως αὐτή ἔχει κάποια σημαντική δυσχέρεια. Χρειάζεται μιά ἠλεκτρική μπρίζα!

Ἡ νηστεία τῶν ζώων

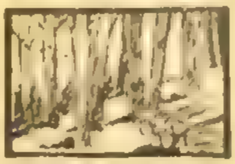
Τά ζῶα, πού ἀντέχουν περισσότερο στή νηστεία εἶναι ἀσφαλῶς τά ἑρπετά. Ὁ κροταλίας, πράγματι, μπορεῖ νά μή φάῃ ἐπί δυόμισυ χρόνια συνεχῶς. Ἕνας πίθων βάρους 70 κιλῶν ἔμεινε νηστικός, χωρίς νά ψοφήσῃ, ἐπί εἴκοσι τρεῖς μῆνες. Ἐπίσης μερικοί βάτραχοι ἔζησαν 1½ χρόνο, χωρίς τροφή. Ἐκτός ἀπό τά ζῶα πού πέφτουν σέ λήθαργο ἐπί ἑβδομάδες ὁλόκληρες, τά ζῶα τῆς γῆς δέν ἀντέχουν σέ τόσο μεγάλη νηστεία. Τό σκυλί π.χ. δέν μπορεῖ νά ζήσῃ περισσότερο ἀπό 40 ἡμέρες νηστικό, τό ἄλογο εἴκοσι, τό κουνέλι δώδεκα, ὁ ποντικός δύο καί ὁ σπουργίτης μόνον 24 ὧρες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΑΡΤΙ

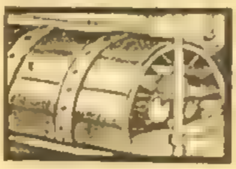
1. Ἄλλοτε, τό χαρτί κατεσκευάζετο ἀπό κουρέλια. Στήν ἐποχή μας, μέ τά κουρέλια γίνεται τό χαρτί πολυτελείας καί γιά τήν κατασκευή τοῦ κοινοῦ χαρτιοῦ χρησιμοποιοῦν ἄχυρα καί κυρίως ξύλο.

★

2. Στή χαρτοποιΐα, ἡ πρώτη ὕλη, τό ξύλο, λαμβάνεται κυρίως ἀπό τά μεγάλα δάση τῆς Β. Ἀμερικῆς, τῆς Νορβηγίας καί τῆς Σουηδίας. Τά δένδρα κόβονται καί χωρίζονται ἀπό τό φλοιό τους.

★

3. Ἔπειτα τά κόβουν σέ μικρά κομμάτια, τά ὁποῖα πάλι μέ μηχανές γίνονται λεπτά σανιδάκια. Τα σανιδάκια καθαρίζονται ἔπειτα σέ διάλυσι σόδας καί συμπιέζονται εἰς σχῆμα πλακῶν.

★

4. Ἡ πρώτη ὕλη εἰσάγεται, ὑπ' αὐτήν τήν μορφήν, εἰς ὅλα τά ἐργοστάσια χαρτοποιΐας τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ κομματιάζεται πάλιν, ὑποβάλλεται σέ χημική κατεργασία καί τό ξύλο γίνεται πλέον πολτός

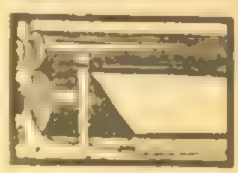
5. Ἁπλώνουν μετά τόν πολτό αὐτό στή «μηχανή τοῦ χαρτιοῦ»: Εἶναι ἕνα ὕφασμα που ξετυλίγεται συνεχῶς καί κινεῖται διαρκῶς, μέ μικρά τινάγματα, δεξιά καί ἀριστερά.

★

6. Ὁ πολτός γίνεται ἕνα τεράστιο φύλλο ὑγροῦ χαρτιοῦ, τό ὁποῖον περνᾷ ἔπειτα ἀπό ἕναν κύλινδρο γαρνιρισμένο μέ καστόρι καί ἀπό κυλίνδρους - πιεστάς ὅπου χάνει καί τήν τελευταία σταγόνα ὕδατος

★

7. Περνᾶ ὡστόσο πάλι ἀπό τό «στεγνωτήριο» — ὅπου κυκλοφορεῖ μεταξύ θερμῶν κυλίνδρων — καί ἔπειτα ἀπό εἰδικούς χαλυβδίνους κυλίνδρους, ὅπου ἀποκτᾶ τήν γνωστή του γυαλάδα.

★

8. Ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐπεξεργασία, τό χαρτί τυλίγεται σέ μεγάλους ρόλους, αὐτούς που βλέπουμε στά κυλινδρικά πιεστήρια. Ἡ στέλλεται στήν κοπτική μηχανή καί χωρίζεται σέ φύλλα διαφόρων διαστάσεων.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς φυτεύων τὸ δένδρον Του.

ΚΑΤΩ: Τὸ Ἐπιτελεῖον τ
φωτογραφούμενον κατόπι

ΑΝΩ: Φαλαγγῖται Λακεδαίμονος καὶ Μολάων

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἀξιωματοῦχοι Κομοτινῆς ἐν μέσῳ τῶν ἀκριτῶν μας κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των εἰς τὰ σύνορα

ΑΡΙΣΤΕΡΑ
σια τῶν
Ε.Ο.Ν
ΑΝΩ: Ἕνα
πανεὺς το
ΔΕΞΙΑ: Φα
λόχων ἐργασ
Θεσσα

ῆς 18ης Φάλαγγος Νέας Κοκκινιάς
ν μιάς πανηγυρικῆς παρελάσεως.

ΑΝΩ: Ἡ τειρασχία τῆς ΕΟΝ Νεαπόλεως Λακωνίας

ΔΕΞΙΑ: Ἡ Μουσικὴ τῆς ΕΟΝ Θεσπρωτίας εἰς τὸν λοχον προκαλύψεως παιανίζουσα ἐμβατήριον.

Ἡ ὁρκωμο-
μαθητῶν τῆς
. Ἰθάκης.
ς μικρὸς Σκα-
ῦ Σουφλίου.
α' αγγῖται τῶν
σίας τῆς Ε.Ο.Ν.
λονίκης.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀναρτῶν πινακίδα μὲ τὸ ὄνομά του εἰς τὸ πρῶτον δένδρον ποὺ ἐφύτευσε.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης πρὸς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς αὐτῆς.

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω ὅτι τὸ Τμῆμα Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας τῆς Π. Δ. Θ. Π. ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς 15ης τρέχ. μηνὸς ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς κυρίας Μ. Λεβίδη.

Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε μία Φαλαγγίτισσα, ἡ ὁποία γνωρίζει τὴν μεγάλην ἀποστολήν της εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὰς ὑποχρεώσεις της ὡς μέλος εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ θελήσῃ μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ δείξῃ ἐμπράκτως τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα καὶ τὴν ἀνωτερότητά της, διαθέτοντας τὸν ἐλεύθερο χρόνο της γιὰ Ἐθελοντικὴν Ἐργασίαν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει: Συσσίτια, ἐπισκέψεις σὲ βρεφοκομικοὺς σταθμούς, σὲ ἀναρρωτήρια, ἄσυλα, παιδικὰ σωφρονιστήρια, κατ' οἶκον παροχὴ βοηθείας, ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις εἰς ἀσθενεῖς, διαλέξεις κ. ἄ.

Φαλαγγίτισσα

Μὴ διστάσῃς νὰ ἀκολουθήσῃς ἕνα καινούργιο στάδιο ἄγνωστο ἴσως σὲ σένα ἕως τώρα, τὸ στάδιο ποὺ ἀνοίγεται ἐμπρός σου διὰ τῆς Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας.

Πρὸς τούτοις ὀφείλει κάθε Φαλαγγίτισσα νὰ δηλώσῃ πόσες ὧρες καὶ ἡμέρες ἔχει ἐλεύθερες τὴν ἑβδομάδα διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ καταλλήλως ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

111 Ἐπιτελικὸν Γραφεῖον

★

Ἕνα κομμάτι ἀπὸ μιὰ ὡραία περιγραφὴ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Ε.Ο.Ν. Θεσπρωτίας στοὺς Ἀκρίτας:

«Γίναστε τὸ ἀντικείμενο τῆς βραδυᾶς. Ἡ Ε.Ο.Ν. καὶ οἱ Ἀκρῖται μας. Κι' ἔτσι, ἀπὸ μιὰ συγκέντρωσι ἑορταστική, μεταβλήθη σὲ ἐθνικὴ συγκέντρωσι, ὅπου ἡ Ε.Ο.Ν., οἱ προσπάθειές της, ὁ σκοπός της, ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχαν τὴν κυρία θέσι στὰ θέματα, στὶς συζητήσεις καὶ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς βραδυᾶς.

Δὲν μᾶς ἔκανε ὄρεξι νὰ... φύγουμε!

Τὸ πρωῒ φεύγουμε καὶ ἀπὸ τὸν δρόμο γιὰ τὴν διμοιρία Λιάπασι. Ἦταν ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς περιοδείας μας, γιατὶ τὰ ὑπόλοιπα 4 φυλάκια ἀνῆκαν στὴν ἁρμοδιότητα ἄλλης ὁμάδος Φαλαγγιτῶν. Μᾶς περίμενε ἐκεῖ ἀνυπόμονη ἡ καραβάνα καὶ ἡ ἀνοιχτὴ καὶ ἐνθουσιώδης καρδιὰ τῶν φαντάρων μας.

Καὶ τ' ἀπομεσήμερο ξεκινᾶμε γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὴν ἕδρα τοῦ Συνοριακοῦ Ὑποτομέως, τοὺς Φιλιάτες.

Νοιώθαμε πιὰ στὸν ἑαυτό μας κάτι καινούργιο, κάτι εἶχε προστεθῆ μέσα μας.

Πλάϊ στὴν πίστι, στὸν ἐνθουσιασμό, στὴν ἰδέα, μας εἶχε ριζωθῆ πιὸ ἔντονη καὶ ἀκράτη ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸ συναίσθημα τῆς πεποιθήσεως πρὸς τὸ ἔργο τοῦ Στρατοῦ μας γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Πατρίδος καὶ τῆς βαθειᾶς πίστεως, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀντιλήψεως τοῦ καθήκοντος ἐκ μέρους τῶν Ἀκριτῶν τῶν Συνόρων μας».

★

Ο VIII Συνοριακὸς Τομεὺς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον ἔγγραφον:

Πρὸς
τὴν Ε.Ο.Ν. Θεσπρωτίας

Διὰ τὰ ἀποσταλέντα δῶρα λόγῳ τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ τῶν ἑορτῶν εἰς τοὺς Ἀκρίτας φρουροὺς τῶν συνόρων

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὑμᾶς καὶ τὰ μέλη καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως γνωρίσητε εἰς ἅπαντας ὅτι οἱ Ἀκρῖται φρουροὶ τῶν συνόρων τῆς προσφιλοῦς Πατρίδος μας εἶναι ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσωσι τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον των καὶ ἑπομένως νὰ μείνωσιν ἥσυχοι.

Ἔχομεν δὲ τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι ἡ σημερινὴ Νεολαία, ἥτις ὅσονούπω θὰ διαδεχθῇ τοὺς Ἀκρίτας φρουρούς, θὰ ἐκτελέσῃ καὶ αὕτη τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον της, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος.

Ἰωάννινα τῇ 25—1—1939

ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
Συν)χης Πεζικοῦ

★

Ἀπὸ ἕνα ἀρθρίδιο τῆς βαθμοφόρου Μπιρμπίλη Μ. ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι,

Πυκνώσατε ἐν σπουδῇ τὰς φάλαγγάς σας. Δίπλα εἰς τὴν κυανόλευκον σημαίαν τοῦ σπιτιοῦ κάθε Ἑλληνόπαιδος καὶ κάθε Ἑλληνίδος πρέπει, εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτική, νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου. Πειθαρχήσατε τυφλὰ εἰς τοὺς Ἀρχηγούς σας.

Σεῖς δὲ οἱ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἔχετε μιὰν ὅλως διόλου ξεχωριστὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῆτε μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ αὐτοπεποίθησιν διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ ἀνάπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας μας, διότι ἄλλως ἡ εὐθύνη σας θὰ εἶναι βαρυτάτη.

Σεῖς θὰ εἶσθε οἱ αὐριανοὶ καθοδηγηταί της. Ἀπὸ σᾶς θὰ προέλθουν οἱ μέλλοντες Κυβερνῆται. Εἰς σᾶς θὰ ἔλθῃ μιὰ ἡμέρα ἡ Πανέμορφη Ἑλλάς μας καὶ θὰ σᾶς πῇ: «Παιδιά, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς τὰ χέρια σας ἐμπιστεύομαι ὅ,τι πολύτιμον ἔχω, τὴν τιμήν μου, τὴν ὑπόληψίν μου, τὴν δόξαν μου!»

★

Η Φαλαγγίτισσα Μαργαρίτα Ἀλιφραγκῆ μᾶς ἔστειλε μιὰ ὡραία περιγραφὴ ἐκδρομῆς Τμήματος Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. στὸ «Μεγάλο Πεῦκο», τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ μήκους της δὲν μποροῦμεν νὰ δημοσιεύσουμε. Τὴν διακρίνει μιὰ περιγραφικὴ χάρις καὶ ἐνθουσιασμὸς πολύς.

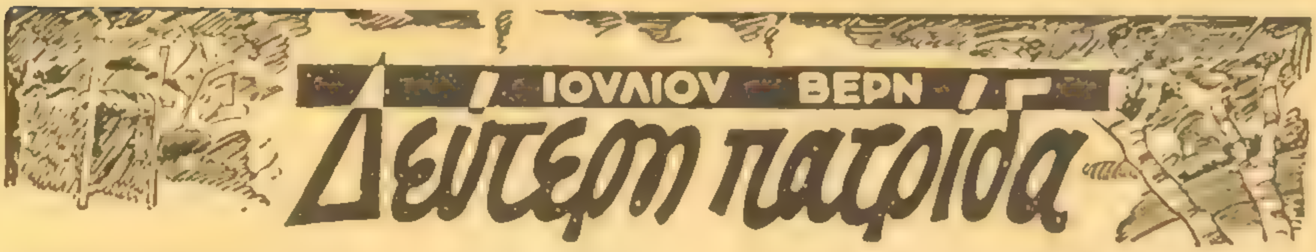
★

Ἀπὸ τὸ ἀρθρίδιο τῆς Φαλαγγίτισσας Γεωργίας Τζοΐτου:

«Πειθαρχία! Τί τέλος πάντων σημαίνει ἡ λέξις; Εἶναι τὰ πάντα. Μήπως ὑπάρχει πιὸ δυνατὴ λέξις ἀπὸ αὐτήν; Ὄχι. Τίποτε δὲν κατορθοῦται ἄνευ αὐτῆς. Ἄνευ αὐτῆς στρατοὶ ἐχάθησαν, συνετρίβησαν, ἔγιναν συντρίμμια. Χάρις σ' αὐτὴν μιὰ χούφτα Ἕλληνες κατέρριψαν τὴν δύναμιν τῶν Χρυσοφόρων Μήδων. Χάρις σ' αὐτὴν ἕνα πολυδοξασμένον Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὴν Μακεδονία κατέκτησε τὸν κόσμον ὅλον.

Αὐτὴ ὅταν ἐμπνέῃ τὶς φλογισμένες καρδιὲς τῶν στρατιωτῶν, ἡ νίκη τοὺς χαμογελᾷ ἐμπρός, καὶ ἕνα ρόδι τοῦ μέλλον γλυκοχαράζει. Ὅταν αὐτὴ βασιλεύῃ στὴν κοινωνία, αὐτὴ γίνεται εὐτυχής, ἔνδοξος, προοδεύει, ἀναπτύσσεται, ἐκπολιτίζεται, μεγαλουργεῖ. Ἡ πειθαρχία δίδει πλεῖστα ἀγαθά. Δίδει ἀσφάλεια, ἀγάπη, ὁμόνοια, εἰρήνη, ἐξασφαλίζει τὴν πρόοδον. Ἡ πειθαρχία δι' ἕνα Ἔθνος εἶναι ἀσφαλὴς ἐγγύησις ὅτι τὸ Ἔθνος ὄχι μόνον θὰ ζήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀναδειχθῇ. Εἶναι ὁ κυριώτερος παράγων τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Γνωστὴ ἡ παροιμία: «ἡ ὁμόνοια σπίτι κτίζει, ἡ διχόνοια τὸ γκρεμίζει». Τέλος, ὅπου πειθαρχία ἐκεῖ καὶ εὐδαιμονία.

Ἐμπρὸς λοιπόν, Νεολαία, συνεχίζουσα τὸ ἔργον τῶν ἀθανάτων προγόνων σου, πειθάρχει παντοῦ καὶ πάντα, διότι μόνον μὲ αὐτὴν θὰ στεφανωθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ θὰ λάμψῃ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν μητέρα τῶν φώτων, τὴν Ἑλλάδα, ὁ «Τρίτος Ἑλληνικὸς Πολιτισμός».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πατέρα, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ἐνῶ τελειώσαμε τὴν ὑψομέτρησι τοῦ ἐδάφους. Ἀρκεῖ νὰ ὑψωθοῦν τὰ νερὰ τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν καμμιὰ τριανταριὰ πόδια γιὰ νὰ τὰ διοχετεύσουμε, σ' ἕνα διάστημα τετρακοσίων μέτρων, ἕως τὸ μέρος ὅπου τὸ ἔδαφος ξαναπαίρνει τὴν κλίσιν του, πρὸς τὴ λίμνη τῶν Κύκνων. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ γίνη ἕνα κανάλι, ποὺ θὰ στέλνη τὰ νερὰ κατ' εὐθεῖαν στὴ λίμνη.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ· μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἡ ἐργασία ἁπλοποιεῖται...

— Κι' ἔτσι, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, ἡ λίμνη τῶν Κύκνων θὰ χρησιμεύση ὡς δεξαμενὴ γιὰ τὸ πότισμα τῶν ἀγρῶν τοῦ Βάλντεγκ, τοῦ Τσουκερτὸπ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἔρμπερφουρτ. Δὲν θὰ τῆς δώσουμε ἄλλως τε παρὰ ὅσο νερὸ χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ πότισμα. Τὸ ὑπόλοιπο, τὸ περιττό, εὔκολα μποροῦμε νὰ τὸ χύνουμε στὴ θάλασσα.

— Πολὺ ὡραῖα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' ἅμα τελειώσουμε αὐτὸ τὸ κανάλι, θἄχουμε κάθε δικαίωμα στὴν εὐγνωμοσύνη τῶν μελλόντων ἀποίκων...

— Ὄχι ὅμως καὶ τῶν παλαιῶν, ποὺ ἦταν εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι τοὺς ἔδινε ἡ φύσι, παρετήρησε ὁ Τζάκ. Τὸ καϋμένο τὸ ρέμα τῶν Τσακαλιῶν! Θὰ τὸ ἀναγκάσουμε νὰ κουράζεται γιὰ νὰ γυρίζη ἕνα τροχό, θὰ τοῦ πάρουμε μέρος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, κι' ὅλ' αὐτὰ γι' ἀγάπη ἀνθρώπων ποὺ οὔτε κἂν τοὺς γνωρίζουμε!

— Ὁ Τζάκ, βλέπω, δὲν παραχωνεύει τοὺς ἀποίκους, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων.

— Μὰ δὲν εἴμαστε ἄποικοι κι' ἐμεῖς κυρία Οὐόλστων;... Νὰ ἐγκατασταθοῦν καλὰ οἱ δυό μας οἰκογένειες σ' αὐτὸ τὸν τόπο, νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ ζωή τους, μάλιστα! Ἀλλὰ τοὺς ξένους τί τοὺς θέλουμε;

— Οἱ ἰδέες τοῦ Τζὰκ θ' ἀλλάξουν μὲ τὶς βελτιώσεις ποὺ θὰ κάμετε, εἶπε ἡ Ἄννα.

— Νομίζετε, δεσποινίς;... ἀποκρίθηκε ὁ Τζὰκ γελῶντας.

— Καὶ πότε θ' ἀρχίση ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐργασία; ρώτησε ἡ Μπέτση.

— Σὲ λίγες ἡμέρες, ἀγαπητή μου, ἐδήλωσε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἅμα τελειώσουμε τὸν πρῶτο μας θερισμό, θἄχουμε τρεῖς μῆνες ἀνάπαυσι ὣς που νἀρχίσουμε τὸ δεύτερο.

Ἀπὸ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ βγῆκε στὴ μέση μιὰ πολὺ κουραστικὴ ἐργασία, ποὺ τοὺς ἀπασχόλησε πέντε ὁλόκληρες ἑβδομάδες, ἀπὸ τὶς 15 Νοεμβρίου ὣς τὶς 20 Δεκεμβρίου.

Ἔκαμαν δηλαδὴ ἕνα πλῆθος ταξείδια στὸ Πρόσπεκτ - Χίλλ κι' ἔκοψαν πολλὲς ἑκατοντάδες ἀρτόδεντρα (ἢ σαγοφοίνικες) ἀπὸ τὰ γειτονικὰ δάση. Τὸ ἄδειασμα τῶν κορμῶν δὲν ἦταν δύσκολο. Κι' ἡ πολύτιμη ψίχα φυλάχτηκε προσεκτικὰ σὲ βαρέλια ἀπὸ μπαμπού, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ. Ἀλλὰ τὸ πιὸ δύσκολο μέρος τῆς ἐργασίας ἦταν ἡ μεταφορὰ αὐτῶν τῶν κορμῶν. Τοῦ Ἐρνέστου τότε τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ τοὺς φορτώνουν ὄχι στὸ κάρρο ὁλόκληρο, ἀλλὰ στὸν ἄξονα τῶν δύο μεγάλων τροχῶν του. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, οἱ κορμοὶ ἀκουμποῦσαν καὶ σερνόνταν στὴ γῆ. Ἀλλὰ ἔτσι κουβαλήθηκαν μὲ σχετικὴ εὐκολία. Ἀργότερα, τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ μεταγωγικοῦ γιὰ τέτοια λογῆς φορτία, ἔμελλε νὰ γενικευθῆ στὴν Εὐρώπη. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο ἴσως ποὺ κατασκευάσθηκε στὸν κόσμο, ἦταν αὐτὸ ποὺ ἐπενόησε ὁ ἐφευρετικὸς Ἐρνέστος καὶ ποὺ τὸ ἔσυραν τὰ βώδια, ὁ ὄναγρος καὶ τὸ γαϊδουράκι τῶν ἀποίκων τῆς Νέας Ἐλβετίας.

Μ' ὅλον τοῦτο, τὰ καϋμένα τὰ ζῶα κατακουράσθηκαν καὶ μιὰ μέρα ὁ Ἐρνέστος εἶπε:

— Τί κρῖμα, πατέρα, νὰ μὴν ἔχουμε στὴν ὑπηρεσία μας κι' ἕνα ζευγάρι ἐλέφαντες! Πόσο θὰ ξεκούραζαν τὰ ζῶα μας!

— Ἀλλὰ «ζῶα μας» δὲν θἆταν τότε κι' οἱ ἐλέφαντες; ἀποκρίθηκε ὁ κύριος Ζερμάττ· ἢ μήπως δὲν θὰ κουραζόνταν αὐτοί;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Τζάκ. Γι' αὐτούς, ποὺ ἔχουν τόση δύναμι, οἱ κορμοὶ τῶν ἀρτοδέντρων θἆταν σὰν καλαμάκια! Κι' ἀφοῦ ὑπάρχουν ἐλέφαντες στὴ Νέα Ἐλβετία, ἂν κατωρθώναμε νὰ πιάσουμε ἕνα-δυό...

Ὁ τροχὸς τοποθετήθηκε στὸν καταρράκτη.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶμαι τῆς ἰδέας αὐτῆς! ἐφώναξε ὁ κύριος Ζερμάττ. Ἐλέφαντες νὰ μὴν πατήσουν στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, Τζάκ! Θὰ μᾶς ἔκαναν τοὺς ἀγροὺς μας ἄνω - κάτω!

— Ἀλήθεια πατέρα! Ἂν παρουσιαζόταν ὅμως ἡ εὐκαιρία ν' ἀπαντήσουμε ἐλέφαντες στὶς πεδιάδες τοῦ δρόμου τῶν Μαργαριτῶν ἢ στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρόνταλ...

— Θὰ ἐπωφελούμεθα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ὁπωσδήποτε, ἂς μὴ ἐπιδιώξουμε τέτοια εὐκαιρία. Εἶναι πιὸ φρόνιμο.

Ἐνῶ ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γυιοί του κουβαλοῦσαν ἔτσι τοὺς κορμούς, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος πολεμοῦσαν νὰ στήσουν τὴν ἀνυψωτικὴ μηχανή. Στὴν κατασκευὴ τοῦ ὑδραυλικοῦ τροχοῦ ὁ μηχανικὸς ἔδειξε μεγάλη ἱκανότητα κι' ὁ Ἐρνέστος, ποὺ καθὼς εἴπαμε εἶχε μεγάλη κλίσι στὰ μηχανικά, ὠφελήθηκε πολὺ ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ κ. Οὐόλστων.

Ὁ τροχὸς αὐτὸς τοποθετήθηκε στὸν καταρράκτη τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν σὲ τρόπο ὥστε νὰ κινῆ τοὺς μοχλοὺς τῶν ἀντλιῶν τοῦ «Λάνδλορδ». Τὸ νερὸ θ' ἀνέβαινε ἔτσι ὣς τριάντα πόδια καὶ θ' ἀποθηκευότανε σὲ μιὰ δεξαμενή, ποὺ κατασκεύαζαν ἀνάμεσα στοὺς βράχους τῆς ἀριστερῆς ὄχθης κι' ἀπὸ τὴ δε-

ξαμενὴ αὐτὴ θἄρχιζαν οἱ ἀγωγοί, δηλαδὴ οἱ κορμοὶ τῶν ἀρτοδένδρων, ποὺ θὰ ἔμπαιναν, ὁ ἕνας κατόπι τοῦ ἄλλου, σ' ὅλο τὸ μάκρος τῆς ὄχθης.

Ἡ ἐργασία προχωροῦσε συστηματικά, μεθοδικά, κι' ὡς τὶς 20 τοῦ Δεκέμβρη τελείωσε. Εἶχε γίνει ἀκόμη καὶ τὸ χαντάκι ὡς τὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τῆς λίμνης τῶν Κύκνων.

— Θὰ κάμουμε γιορτὴ γιὰ τὰ ἐγκαίνια; ρώτησε κεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ἄννα Οὐόλστων.

—Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ἀπαράλλακτα σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαινιασθῆ κανένα κανάλι στὴν παληά μας Ἑλβετία. Ἔ, μητέρα;

—Ὅπως θέλετε, παιδιά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μπέτση.

— Σύμφωνοι! εἶπε τότε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἡ γιορτὴ θ' ἀρχίση αὔριο, θὰ βάλουμε σὲ κίνησι τὴ μηχανή μας.

— Καὶ πῶς θὰ τελειώση;

— Μ' ἕνα λαμπρὸ γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Οὐόλστων! ἐπρότεινε ἡ κ. Ζερμάττ.

— Καὶ τοῦ Ἐρνέστου, εἶπε ὁ μηχανικός, γιατὶ ἀξίζει πολλοὺς ἐπαίνους ὁ ζῆλος κι' ἡ εὐφυΐα του.

—Ὁ ἔπαινός σας μοῦ κάνει μεγάλη τιμή, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, ἀλλὰ εἶχα καλὸ δάσκαλο, αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς δέκα, ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ καναλιοῦ. Οἱ δυὸ οἰκογένειες παρευρέθηκαν, συναθροισμένες κοντὰ στὸν καταρράκτη. Ὁ τροχός, κινούμενος ἀπὸ αὐτόν, ἐγύρισε κανονικά, οἱ δυὸ ἀντλίες ἐργάσθηκαν καὶ τὸ νερὸ ἔπεσε στὴ δεξαμενή, ποὺ ἐγέμισε σὲ μιάμιση ὥρα. Ἔπειτα σηκώθηκαν τὰ διαφράγματα καὶ τὸ νερὸ πέρασε στὸν ἀγωγὸ κι' ἔτρεξε σ' ἕνα διάστημα τετρακοσίων μέτρων.

Ὅλοι ἐπῆγαν ἐκεῖ ποὺ τελείωνε ὁ ἀγωγὸς καὶ χειροκρότησαν μὲ χαρά, ὅταν εἶδαν τὰ πρῶτα νερὰ νὰ βρέχουν τὸ μέρος τοῦ καναλιοῦ ποὺ ἦταν πιὰ ξεσκέπαστο. Κι' ἀφοῦ ὁ Ἐρνέστος ἔριξε μιὰ μικρὴ σημαδοῦρα, οἱ δυὸ οἰκογένειες ἀνέβηκαν στὸ ἁμάξι ποὺ περίμενε ἐκεῖ καὶ ποὺ ξεκίνησε γιὰ τὴ λίμνη τῶν Κύκνων, ἐνῶ ὁ Τζὰκ ἔτρεχε μπροστά, καβάλλα στὸ καμηλοπούλι του.

Τὸ ἁμάξι ἔτρεξε τόσο γρήγορα ὥστε, ἂν κι' εἶχε νὰ κάμη ἕνα γῦρο, ἔφθασε στὸ τέλος τοῦ καναλιοῦ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μικρὴ σημαδοῦρα ἔφθανε κι' αὐτὴ στὴ λίμνη.

Τὴ χαιρέτησαν μὲ οὐρρὰ καὶ μὲ ζητωκραυγές.

Ὥστε ἡ ἐργασία εἶχε γίνει ὅπως ἔπρεπε. Ἔφθανε τώρα νὰ σκάψουν μερικὰ ἀνοίγματα στὶς ὄχθες, γιὰ νὰ φεύγη τὸ νερὸ καὶ νὰ ποτίζη πλούσια τὴν ὁλόγυρα ἐξοχή, σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῆς μεγαλύτερης ξηρασίας.

Ὡς τὴν ἡμέρα αὐτῶν τῶν ἐγκαινίων εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ «Ξιφία». Ἂν δὲν συνέβαινε καμμιὰ ἀργοπορία, κανένα ἐμπόδιο, τὸ πλοῖο θὰ γύριζε σὲ τριπλάσιο χρονικὸ διάστημα. Ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ ἐννιὰ μῆνες θὰ τὸ ξανάβλεπαν νὰ μπαίνη στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ μιλήσουν γιὰ κείνους ποὺ ἔλειπαν.

(Ἀκολουθεῖ)

* ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ *

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Τονισμὸς — Ἀνάγλυφον

Ὅταν θἄχετε ἀποκτήσει κάποια πεῖρα στὴν Τέχνη, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἑξῆς:

Τὸ φῶς προκαλεῖ τὴν σκιά, ὅπως τὸ θερμὸ χρῶμα προκαλεῖ τὸ ψυχρὸ καὶ τὸ ἀνοικτὸ τὸ σκοῦρο, δημιουργῶντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς διαφόρους τόνους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς γραμμές, οἱ ὁποῖες ἂν εἶναι ταιριασμένες ἀναμεταξύ τους μὲ τὶς διάφορες ἀντιθέσεις τους, δηλαδὴ τῶν εὐθειῶν καὶ τῶν καμπύλων, καθιστοῦν τὸ μικρό μας ἔργο ἕνα ὡραῖο κόσμημα.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ φῶς φωτί-

Ἕνα τοπίο ἀποδοσμένο μὲ γραμμὲς παραλλήλες, εὐθεῖες καὶ καμπύλες.

ζει τὰ ἀντικείμενα μὲ δύο τρόπους: μὲ τὸ νὰ τὰ διαγράφη (ἢ νὰ τὰ περιγράφη) καὶ μὲ τὸ νὰ τὰ χρωματίζη.

Ἑπομένως κάθε ἀντικείμενο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀλλάζη χρῶμα καὶ σχέδιον σύμφωνα μὲ τὶς ἀλλαγὲς τοῦ φωτὸς ποὺ πέφτει ἐπάνω του, δηλ. σύμφωνα μὲ τὴν ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασι.

Μάθετε ἐπίσης ὅτι, ὅταν τὸ φῶς εἶναι πολὺ δυνατό, τὸ χρῶμα ποὺ προκαλεῖ πάνω σ' ἕνα ἀντικείμενο εἶναι ἀσθενὲς καὶ θαμπό, ἀντιστρόφως δὲ ὅταν τὸ φῶς εἶναι ἀδύνατο, τὰ χρώματα θὰ εἶναι χτυπητά. Γιὰ τοῦτο λέμε πὼς ὁ ἥλιος βασιλεύει τὴν ὥρα ποὺ κοντεύει νὰ χάση ὅλη τὴ λάμψι του, ἐπειδὴ τὰ χρώματα βασιλεύουν σ' ὅλη τὴν Πλάσι μὲ μιὰ στερνὴ φωτοβολία προτοῦ χαθοῦν.

Μιὰ ποὺ ὁ ἥλιος βασίλεψε, τὰ θαμπὰ χρώματα μεταμορφώνονται καὶ γίνονται τώρα γλυκὰ γεμάτα μυστικισμό. Ἡ φωτοβολία στὸ ἡλιοβασίλεμα στάθηκε λοιπὸν φευγαλέα, σὰν μιὰ εὔθραστη ὀμορφιά. Οἱ τόνοι τοῦ δειλινοῦ εἶναι αὐστηροὶ καὶ γεμάτοι ζωτικότητα καὶ ἀφίνουν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὡραῖες ἀναμνήσεις τοῦ τοπίου.

Ὅταν ζωγραφίζετε πρέπει νὰ ἔχετε στὸ νοῦ σας ὅτι ὁ κύριος σκοπός σας εἶναι νὰ πετύχετε ἕνα ἁρμονικὸ σύνολον μεταξὺ τονισμῶν καὶ διαγραμμάτων. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ κάθε πλαστικῆς τέχνης. Ἡ ἁρμονία αὐτὴ πετυχαίνεται μὲ τὸ σοφὸ ταίριασμα τῶν ἀντιθέσεων μορφῶν καὶ τόνων.

Αὐτὸ ἴσως νὰ σᾶς σκοτίζη πολὺ στὴν ἀρχὴ καὶ θὰ πῆτε μέσα σας: Πῶς νὰ γίνη ἄραγε; Καὶ ὅμως ὅταν ἀποκτήσετε πεῖρα θὰ δῆτε ὅτι εἶναι τὸ πιὸ εὔκολο καὶ εὐχάριστο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

* * *

Τὸ ἄσπρο εἶναι τὸ θερμὸ χρῶμα, τὸ μαῦρο τὸ ψυχρό. Καὶ ὅμως ἡ πεῖρα θὰ σᾶς πῆ ὅτι τὸ ἄσπρο κάποτε δὲν εἶναι θερμὸ καὶ τὸ μαῦρο δὲν εἶναι ψυχρό.

Αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ ἡ ποιότητα τοῦ χρώματος εἶναι σχετικὴ μὲ τὸ ἄλλο ποὺ τοῦ κάνει ἀντίθεσι. Ὅπως κι' ἂν εἶναι τὸ ἄσπρο συμβολίζει τὴν ἡμέρα καὶ τὸ μαῦρο τὴ νύχτα.

Θερμὰ χρώματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ πᾶνε πρὸς τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο.

Ψυχρὰ χρώματα εἶναι ὅσα πᾶνε πρὸς τὸ μπλὲ καὶ τὸ πράσινο.

Συμβαίνει ὅμως ἀντίστροφα, τὰ κόκκινα καὶ τὰ κίτρινα νἆναι κάποτε ψυχρὰ καὶ τὰ μπλὲ καὶ τὰ πράσινα θερμά, ἐξ αἰτίας τοῦ νόμου τῆς σχετικότητος ποὺ εἴπαμε. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ τονισμοῦ γίνεται ὅταν ἐργαζώσαστε καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ψυχική σας διάθεσι. Ἀνεξάρτητα ὅμως μιᾶς σχετικῆς ἀξίας, τὸ κάθε χρῶμα ἔχει καὶ τὴ συμβολική του ὑποβολή. Λ. χ. τὸ πράσινο συμβολίζει τὴν ἐλπίδα, τὸ κόκκινο τὴ δύναμι, τὸ ἄσπρο τὴν πίστι, τὸ μπλὲ τὴν ἐγκράτεια, τὸ κίτρινο τὴν σκληρότητα. Τὸ κάθε ἀντικείμενο ποὺ χρωματίζουμε πρέπει κάποτε νὰ τὸ ἐκφράζουμε μὲ τὸ ἀνάλογο χρῶμα του.

* * *

Ἂς μὴν πολυσκοτιζώμαστε μὲ πολλὰ χρώματα. Φτάνουν τὰ τέσσαρα ἀρχικά, μαῦρο, κόκκινο, μπλὲ καὶ κίτρινο, γιὰ νὰ δίνουμε μὲ αὐτὰ ὅλη τὴ βαθμολογία τῶν τόνων. Αὐτὴ ἡ βαθμολογία μπορεῖ νὰ ἀποδοθῆ καὶ μὲ φωτοσκιάσεις μὲ τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο, ὅπως κάνουν οἱ Ἰάπωνες, οἱ ὁ-

Ἕνα τοπίο ἀποδοσμένο μὲ τοὺς τόνους τῆς σκιᾶς ἀπὸ τὸ βαθὺ μαῦρο ὡς τὸ λευκό.

ποῖοι ζωγραφίζουν μόνον μὲ σινικὴ μελάνη καὶ ὅπως κάνανε ἐπίσης οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι μὲ δύο τόνους ζωγραφίζανε τὰ λαμπρὰ καὶ ἀτέλειωτα ἐπεισόδια τῆς μυθολογίας.

Ὁ τονισμὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ γίνη μὲ διαφόρους τρόπους:

Μὲ τὸ πρωτόγονο ζωγραφικὸ σύστημα καὶ μὲ ἀνάγλυφο σύστημα.

Καὶ τὰ ὑλικὰ μέσα εἶναι πάλι διάφορα.

Εἴτε μὲ μολύβια διάφορα, εἴτε μὲ νερομπογιά, εἴτε μὲ «τέμπερα» διαφόρων εἰδῶν, εἴτε μὲ λαδομπογιά. Ὅμοια καὶ τὸ σύστημα τοῦ τονισμοῦ πετυχαίνεται διαφορετικὰ μὲ κάθε ὑλικὸ μέσο. Κ.μ.ς

Τὸ ἀεροπλάνον

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ Λὲ Μπρὶ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ὑψώθη μὲ συσκευὴν βαρυτέραν τοῦ ἀέρος, δηλ. μὲ ἀεροπλάνο. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ μὲ ἐπιβάτη τὸν Λὲ Μπρὶ ὑψώθη πραγματικὰ τὸ 1857, ὅπως ὁ χαρταετός, συρομένη ἀπὸ ἕνα ἁμάξι ποὺ ἔτρεχε γρήγορα. Ὅταν ὅμως κόπηκε τὸ σκοινί, ἀντὶ νὰ συνεχίσῃ ἡ συσκευὴ τὸ πέταμά της, ὅπως ἐνόμιζε ὁ ἐφευρέτης, ἔπεσε ἀμέσως

λόγῳ τοῦ βάρους της καὶ ὁ Λὲ Μπρὶ ἐτραυματίσθη.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ ὁ Du Temble παρουσίασεν ἕνα σχέδιο ἀεροπλάνου καὶ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ κινητήριον δύναμιν διὰ τὴν ἐκκίνησιν τῆς πτητικῆς μηχανῆς.

Ἐπηκολούθησαν πολλαὶ μελέται καὶ πειραματισμοί. Τὸ ἀεροπλάνο ἀπησχόλησε πολλοὺς ἀνθρώπους. Καὶ μόλις τὸ 1897 ἐπραγματοποιήθη ἡ πρώτη πτῆσις μήκους 300 μ. ἀπὸ ἀεροπλάνον κινούμενον διὰ μηχανικοῦ μέσου, μὲ ἀεροκινητῆρα διὰ βενζίνης. Τοῦ ἀεροπλάνου ἐπέβαινεν ὁ Ἄντερ.

Τὸ 1906 ὁ Μπλεριὸ ἐπέδειξε τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο του, συγχρόνως δὲ ὁ Βραζιλιανὸς Σάντος Ντυμὸν ἐξετέλεσε πτήσεις μήκους μέχρι 50 μέτρων. Ἔκτοτε πολλαπλασιάζονται οἱ ἀτρόμητοι ἀεροπόροι. Ὁ Μπλεριὸ ἐπέτυχε τὸ 1907 πτήσεις 50 μέχρι καὶ 600 μέτρων καὶ τὸ 1908 πτήσεις κύκλου ἑνὸς χιλιομέτρου.

Τὸν ἴδιο χρόνο οἱ ἀδελφοὶ Ράϊτ ἐνεθουσίασαν τὸν κόσμο μὲ τὸ κατόρθωμά των. Ἐπέταξαν ἐπὶ 1 ὥραν 31΄ καὶ 25΄΄ συνεχῶς! Αὐτοὶ ἦσαν οἱ πρόδρομοι τοῦ σημερινοῦ ἀεροπλάνου ποὺ διασχίζει τὰς ἀποστάσεις καὶ ἑνώνει τοὺς Κόσμους μέσα σὲ διάστημα ὡρῶν.

Τὸ «S.O.S.», τὰ τρία αὐτὰ γράμματα ποὺ ἔσωσαν χιλιάδας ψυχῶν, εἶναι κι᾽ αὐτὰ ἀποτέλεσμα τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Μαρκόνι.

*

Κλεισμένος σ᾽ ἕναν μικρὸ χῶρο, ποὺ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ μυστηριώδη μηχανήματα, ὁ ἀσυρματιστὴς παρακολουθεῖ διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος τὴν ζωὴν τῶν λαῶν, τὴν ἀγωνία τῶν ναυτιλλομένων καὶ διαρκῶς ψάχνει, ἀκούει τί συμβαίνει γύρω του, δίδοντας μεγάλη προσοχὴ μήπως ἀκούσῃ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.

Ὅταν τὸ ράδιο ἔγινε γνωστὸ στὸν κόσμο καὶ τὰ πλοῖα ἐφωδιάστηκαν μὲ ραδιοτηλεγραφικοὺς πομποὺς καὶ δέκτας καὶ προσδιωρίσθη ἡ «ἐπίκλησις» τῆς βοηθείας μὲ τὰ γράμματα «G. Q.D.» γιὰ πρώτη φορὰ μετεδόθη αὐτὸ τὸ σῆμα ἀπὸ τὸν ἀσυρματιστὴ τοῦ «Ρεπουμπλίκ», τὸν Τζὰκ Μπίνς, τὴν 23 Ἰανουαρίου 1909, στὰ ὕδατα τῆς Φλωρίδος.

Τὸ σῆμα ὅμως δὲν ἐξηγήθη ἀμέσως ἀπὸ τὰ ταξειδεύοντα πλοῖα σ᾽ ἐκείνη τὴ θάλασσα καὶ ὅταν τὰ τελευταῖα ἐπλησίασαν τὸ πλοῖο ποὺ ἐκινδύνευε, μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη ἡμπόδισε κάθε προσπάθεια διασώσεως.

Καὶ ἡ πρώτη τραγῳδία ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῆς καθυστερήσεως στὴν ἐξήγησι τοῦ σήματος.

Ἐν τούτοις ὅμως τὰ τρία αὐτὰ γράμματα ἐξηκολούθησαν νὰ χρησιμοποιοῦνται μέχρι τοῦ 1912, δηλ. μέχρι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ τὸ ὑπερωκεάνειο «Τιτανικὸς» ἐβυθίσθη στὶς 2 τὸ ἀπόγευμα τῆς 15 Ἀπριλίου 1912 στὰ νερὰ τῆς Νέας Γῆς, ὅπου ὁ ἀσυρματιστὴς Χάρολδ Μπρὶντ ἐξαπέστειλε τὸ «S.O.S.», ποὺ τὸ ἐνεπνεύσθη ὡς ἑξῆς:

*

Τὸ μεγαλείτερο ὑπερωκεάνειο τῆς ἐποχῆς του, ὁ «Τιτανικὸς», μὲ περισσότερες ἀπὸ χίλιες ψυχές, ἄφησε στὶς 10 Ἀπριλίου 1912 τὸ Σούθαμπτον γιὰ τὸ παρθένο του ταξεῖδι.

Τὸ ράδιο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἐπέτρεπε τὴν τέλεια ἐκπομπὴν καὶ λῆψιν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις.

Ἔτσι τὸ τελευταῖο ραδιοτηλεγράφημα ἔφτασε στὸ Λονδῖνο τὴν Κυριακή, 14—4—1912 στὶς 2 καὶ 15΄ κι᾽ ἐνῷ ὁ «Τιτανικὸς» βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 1284 μιλλίων πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Σ[illegible] Χο[illegible] καὶ ὅλα τὰ δεδομένα ἐξησφάλιζαν τὸ αἴσιον πέρας τοῦ ταξειδίου. Τὴν ἴδια νύχτα στὶς 22.25΄ ὁ σταθμὸς Κὰπ Ρὰς (Νέα Γῆ) ἐλάμβανε τὸ σῆμα «S.O.S.», ποὺ ἀπέστειλεν ὁ «Τιτανικὸς» ποὺ εἶχε προσκρούσει σ᾽ ἕνα παγόβουνο.

*

Τὸ πλοῖο «Βιρτζίνιαν», ποὺ ταξείδευε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴ Νέα Γῆ ἐδέχθη πρῶτο τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου καὶ ἀργότερα τὸ «Ὀλύμπικ» καὶ τὸ «Μπάλτικ». Καὶ ἐνῷ ἡ τραγῳδία ἐξειλίσσετο στὸν «Τιτανικὸ» καὶ οἱ ἐπιβάτες προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν, ὁ πλοίαρχος Σμὶθ ἄκουε τὰ σήματα, ποὺ ὁ πρῶτος ἀσυρματιστὴς Φλὶπς ἐδέχετο ἀπὸ τὰ πλοῖα ποὺ ἐρχόνταν εἰς βοήθειαν.

Μιὰ ὁμὰς ἐπιβατῶν εἶχε μαζευτῆ στὴν πρύμνη τοῦ πλοίου γύρω ἀπὸ ἕναν πάστορα, ὁ ὁποῖος ἔλεγε τὴν προσευχὴ «Σώσατε τὰς ψυχάς μας».

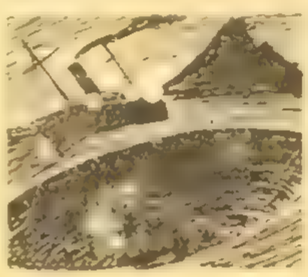
Χίλιες ἑξακόσιες ψυχὲς χάθηκαν στὴ θάλασσα καὶ ἑξακόσια γυναικόπαιδα ἐσώθησαν ἐπάνω στὸ πλοῖο «Καρπάθια», ποὺ ἔπλευσεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν σὰν ἄκουσε τὸ «S.O.S.» ποὺ ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ «Τιτανικοῦ», ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν προσευχὴ του παστορος, μετέδωσε στοὺς αἰθέρας τὰ ἀρχικὰ τοῦ «Save Our Souls» (Σώσατε τὰς ψυχάς μας), δηλ. «S.O.S».

Ὁ Χάρολδ Μπρὶντ ποὺ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ὑγρὴ ἄβυσσο, ἀποκαμωμένος καὶ πληγωμένος, διηγήθηκε τὶς τελευταῖες στιγμὲς ποὺ πέρασε μέσα στὴν καμπίνα τοῦ ἀσυρμάτου τοῦ πλοίου ποὺ βούλιαζε.

* ΤΟ «ΜΕΛΣΤΡΟΜ» *

Τὸ «μέλστρομ» εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ δημιουργεῖται στὴ θάλασσα τῆς Νορβηγίας, δυτικῶς τῶν νήσων Λοφότεν.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σχηματίζεται ἕνα δυνατὸ ρεῦμα, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ πέλαγος κάθε φορὰ ποὺ κατεβαίνει ἡ θάλασσα, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἄμπωτιν. Ἐὰν ταυτοχρόνως συμβῇ νὰ πνεύσῃ θυελλώδης βορειοδυτικὸς ἄνεμος — ἀπὸ τὸ πέλαγος — ὁ ἄνεμος αὐτὸς ἀντιτίθεται στὴν κίνησι τοῦ ρεύματος. Δημιουργοῦνται τότε μεγάλα θαλάσσια κενά, τὰ ὁποῖα

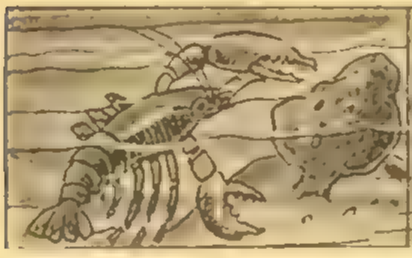

συγχωνεύονται σιγὰ-σιγά, ἑνώνονται καὶ σχηματίζουν μιὰ τεραστία δίνη, ἕνα εἶδος σακκούλας, ποὺ εἶναι ἀνοικτὴ στὸ πάνω μέρος καὶ διακοσμημένη μὲ ἀφρούς.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι, ὅπως καταλαβαίνετε, πάρα πολὺ ἐπικίνδυνον. Καὶ ἕνα πλοῖο, ποὺ θὰ συρθῇ στὴν ἐπικίνδυνη ζώνη ποὺ σχηματίζουν τὰ περιδινούμενα ὕδατα, μπορεῖ νὰ βυθισθῇ.

Γι᾽ αὐτό, ὅταν ἐπικρατοῦν θυελλώδεις ἄνεμοι, οἱ ναυτικοὶ καὶ ἰδίως οἱ ψαρᾶδες ποὺ ταξειδεύουν στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀποφεύγουν σὰν τὸν διάβολο τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ σημεῖα.

Στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες εἶναι ἄγνωστοι, εὐτυχῶς, αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ κίνδυνοι. Γνωρίζουμε μόνον τὶς «ρουφῆχτρες», ποὺ εἶναι σὲ πολὺ μικρότερη ἔκτασι, κάτι σχετικὸ μὲ τὸ «μέλστρομ» καὶ ἀποτελοῦν κίνδυνο γιὰ τοὺς κολυμβητάς.

Ἡ φιλονικία ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΑΚΟΥ ΚΑΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐκτυλίσσεται στὸ βάθος τῆς θαλάσσης, στὶς ἀκτὲς τοῦ Αἰγαίου. Τὸ σφουγγάρι, κολλημένο σ' ἕνα βράχο, κάνει ὅ,τι κάνουν ὅλα τὰ σφουγγάρια: δηλαδὴ τίποτε. Ἕνας ἀστακός, ἐλαφρῶς κουρασμένος, κάθεται κοντά του.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Γιὰ πές μου, ἀστακέ, δὲν μπορεῖς νὰ κάτσης ἀλλοῦ;

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ: Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε σφουγγάρι. Δὲν ἐγνώριζα ὅτι θὰ σᾶς ἐνωχλοῦσα, γιατὶ ἐνόμιζα ὅτι εἴσθε φυτό.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (θυμωμένο): Ἐγὼ φυτό; Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι, γιὰ πολὺν καιρό, εἶχαν γιὰ μᾶς αὐτὴ τὴν ἀντίληψι ποὺ εἶναι πολὺ προσβλητική.

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ: Μὴν ἐρεθίζεσαι, κύριε σφουγγάρι... Ἕνα λάθος συγχωρεῖται. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Αὐτοὶ εἶναι ἀγράμματοι. Μήπως δὲν φαντάζονται ὅτι οἱ ἀστακοὶ εἶναι κόκκινοι;

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ (ἔκπληκτος): Λένε τέτοιο πρᾶμα; Γιατί; Τὸ χρῶμα μας εἶναι μᾶλλον πρασινωπό...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (εἰρωνικά): Κοκκινίζετε ὅμως εὔκολα...

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ (κάνοντας ὅτι δὲν καταλαβαίνει): Ναί, ὅταν βρισκώμαστε σὲ δύσκολη θέσι.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (μὲ κακία): Δηλαδή, ὅταν σᾶς βράζουν...

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ (ἀνατριχιάζοντας κάτω ἀπὸ τὴν πανοπλία του): Ὢ! Προτιμῶ νὰ μὴ σκέπτωμαι τὴν καταραμένη αὐτὴ ὥρα.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ (σαρκαστικά): Μπᾶ; Ὡστόσο, φίλε μου, θὰ τὸ ὑποστῇς κάποτε αὐτὸ τὸ ἀτύχημα.

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ (πειραγμένος): Ὁπωσδήποτε εἶναι καλλίτερα νὰ κάνουμε φιγοῦρα σὲ μιὰ ὡραία πιατέλλα, στολισμένη μὲ διάφορα ἔκλεκτα πράγματα καὶ μὲ μαγιονέζα, παρὰ νὰ χρησιμεύουμε στὸ πλύσιμο τῆς κουζίνας!...

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Βλέπω, ἀγαπητέ μου ἀστακέ, ὅτι εἶσαι ἕνας ἀχρεῖος συκοφάντης.

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ: Μπᾶ; Κι' ὅμως τὸ λέει καὶ τ' ὄνομά σας. Σφουγγάρι — σφουγγάρισμα. Εἶναι σαφές.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Σαφές. Εἶσαι βλάκας, γιατὶ ἀκοῦς αὐτὰ ποὺ λένε οἱ ἄνθρωποι. Ἐμεῖς δὲν περνοῦμε ποτὲ ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ εἶναι ἡ δική σας θέσις...

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ (μὲ πικρίαν): Βλέπω ὅτι εἶσθε ἕνα κακὸ σφουγγάρι. Διαρκῶς μοῦ ὑπενθυμίζετε τὴν κουζίνα καὶ τὸ βράσιμο. Ἀφοῦ εἶναι ὅμως ἔτσι, σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι τὰ μωρὰ σᾶς ἐχθρεύονται. Ὅταν περνᾶτε γεμᾶτα σαπουνάδα ἀπ' τὰ μάτια τους, τὰ κάνετε νὰ κλαῖνε καὶ νὰ φωνάζουν. Ἐνῷ ἐμεῖς ἀντιθέτως εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ εἴμαστε νόστιμοι.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Ναί, ἀλλὰ τοὺς βαρυστομαχιάζετε. Ἐμεῖς τοὺς καθαρίζουμε. Καὶ ξέρε το: Δὲν θὰ γλυτώσης. Θὰ σὲ ρίξουν ζωντανὸ στὸ βραστὸ νερό...

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ (θυμωμένος): Τί κακία! Πάντως μάθε ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν μὲ ἔπιασαν ἀκόμη. Καὶ εἶμαι ἄξιος νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι γερὰ ὡπλισμένος.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Ἔχω κι' ἐγὼ τὸν τρόπο μου. Ὅταν ἔλθουν οἱ δύται, θὰ μαζευτῶ, θὰ γίνω πολὺ μικρό, θὰ κολλήσω στὸ βράχο καὶ δὲν θὰ μὲ δοῦν.

(Ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴ φιλονικία τους, δὲν προσέχουν ἕνα δίχτυ ποὺ πλησιάζει. Τὸ σφουγγάρι ξερριζώνεται καὶ ὁ ἀστακὸς συλλαμβάνεται. Βρίσκονται εὐθὺς οἱ δυὸ μέσα στὸ δίχτυ).

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ: Τί πάθαμε!..

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Αὐτὰ κάνουν οἱ καυγᾶδες. Μὲ συγχωρεῖς, ἐγὼ ἄρχισα, τὸ ὁμολογῶ!

Ὁ ΑΣΤΑΚΟΣ: Ὄχι, ἐγὼ φταίω. Ντρέπουμαι γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα. Δὲ μὲ βλέπεις; Κοκκίνισα ἀπ' τὴ ντροπή μου.

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ: Μὴ βιάζεσαι. Περίμενε πρῶτα νὰ βρεθῇς στὴν κατσαρόλα...

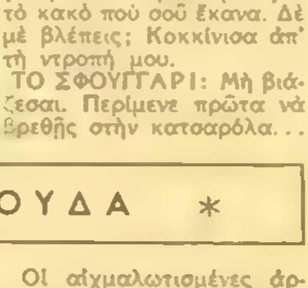
* Η ΑΡΚΟΥΔΑ *

Λέμε συχνὰ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο: «Αὐτὸς εἶναι ἀρκοῦδα». Καὶ κάνουμε τὴν παρομοίωσι αὐτὴ γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν κλεισμένοι στὸν ἑαυτό τους, ποὺ ἀποφεύγουν τὶς ἐπισκέψεις καὶ τὶς σχέσεις μὲ τοὺς γείτονας καὶ ποὺ ἀπαντοῦν συνήθως μὲ δυσαρέσκεια.

Πραγματικὰ στὴ φύσι οἱ ἀρκοῦδες — μιλοῦμε τώρα γιὰ τὰ ζῷα — ζοῦν μοναχικὰ καὶ δὲν συναντῶνται ποτὲ σὲ ὁμάδες. Ἡ ἀρκοῦδα δὲν γνωρίζει τὴν «οἰκογενειακὴ» ζωή.

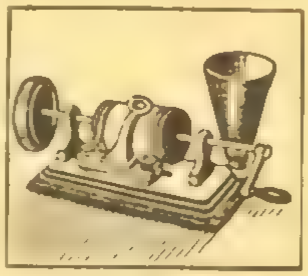
Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, δὲν ἐπιτίθεται ποτὲ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἂν τὴν προκαλέσουν ἀκόμη, ἐξετάζει περίεργα τοὺς ἀνθρώπους, γυρνᾷ καὶ ἀπομακρύνεται σιγὰ-σιγά. Ἡ ἀρκοῦδα δὲν θυμώνει, παρὰ ὅταν πληγωθῇ ἢ ὅταν ἐνοχληθῇ στὸ γεῦμα της. Μόνον ἡ θηλυκιὰ ἀρκοῦδα, ἐφ' ὅσον περιφέρεται μὲ τὰ μικρά της, ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ αἰχμαλωτισμένες ἀρκοῦδες — κυρίως αὐτὲς ποὺ ἐπιδεικνύουν οἱ Τσιγγάνοι ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ — εἶναι συνήθως κακόκεφες, γιατὶ δὲν τρέφονται καθόλου καλὰ καὶ γιατὶ τὶς κακομεταχειρίζονται οἱ κύριοί τους. Καὶ ἡ κακοκεφιὰ αὐτὴ τὶς κάνει νὰ ἐξαγριώνωνται κάπου-κάπου καὶ μερικὲς φορὲς σπάζουν καὶ τὴν ἁλυσίδα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι δεμένες. Ἂν ὅμως δὲν τὴν κακομεταχειρίζωνται καὶ τὴν τρέφουν καλά, ἡ ἀρκοῦδα μένει πάντοτε ἥσυχη σὲ μιὰ γωνιά.

Τὸ γραμμόφωνον

Ἡ ἀρχὴ τοῦ φωνογράφου ὀφείλεται στὸν Σκώττ, ὁ ὁποῖος ἀπετύπωσε πρῶτος ἤχους τὸ 1858. Ἡ πρώτη ὅμως συσκευὴ ἐγγραφῆς καὶ ἀναπαραγωγῆς τῶν ἤχων κατεσκευάσθη τὸ 1876 ἀπὸ τὸν Ἔδισον. Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ ὁ Γάλλος Σὰρλ Κρὸς κατέθεσε στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων τὴν περιγραφὴν μιᾶς σχετικῆς συσκευῆς, χωρὶς ὅμως νὰ προχωρήσῃ στὴν πραγματοποίησι τῆς ἐφευρέσεώς του.

Τὸ πρῶτο γραμμόφωνο.

Τὴν τελικὴν μορφὴν τοῦ φωνογράφου, ὅπως εἶναι περίπου στὴν ἐποχή μας, τὴν ἐπραγματοποίησεν ὁ Γερμανὸς Ἐμὶλ Μπερλίνερ τὸ 1877. Αὐτὸς εἰσήγαγεν, ἐκτὸς ἄλλων σπουδαίων τελειοποιήσεων, τὴν χρῆσιν ἐπιπέδων δίσκων, τὸ 1886.

Ὁ δίσκος τοῦ γραμμοφώνου ἔγινεν ἐμπορεύσιμος τὸ 1897, ἐκ παραλλήλου δὲ ἔγινε καλλίτερη καὶ ἡ ὁμιλοῦσα συσκευή, τὸ γραμμόφωνον. Καὶ τὸ γραμμόφωνον, ὅσον καὶ οἱ πλάκες συνεχῶς ἐτελειοποιοῦντο. Τὸ χωνὶ ποὺ ἦταν ἐφηρμοσμένο στὸ διάφραγμα, ἐγκατελείφθη σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ 1910 ἄρχισε νὰ προτιμᾶται ὁ συνδυασμὸς τοῦ χωνίου μὲ τὸ κουτὶ τοῦ γραμμοφώνου, σὲ ἕνα σῶμα. Ἀλλὰ ἡ τελειοποίησις τοῦ γραμμοφώνου συνεχίσθη. Σήμερα ἔχει τὴν ἐμφάνισι τοῦ πιὸ ἁπλοῦ κουτιοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ πολυτελεστέρου ἐπίπλου. Ἡ κίνησις γιὰ τὴν περιστροφὴ τῆς πλάκας γίνεται σὲ ὡρισμένους τύπους μὲ ἠλεκτρικὸν κινητῆρα. Ἐπεβλήθη ἀκόμη σύστημα αὐτομάτου στάσεως. Ἀκόμη καὶ ἡ τοποθέτησις καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῶν δίσκων γίνεται μὲ διάφορα ἠλεκτρικὰ συστήματα αὐτομάτου ἀλλαγῆς. Μὲ τὴν διάδοσι τοῦ ραδιοφώνου περιωρίσθη ἡ χρησιμοποίησις τοῦ γραμμοφώνου. Ὡστόσο ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ πολλὰ σπίτια, ἰδίως μεσαίας τάξεως.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Αἴγυπτος.—Τὸν παλαφιτισμὸν εὑρίσκομεν πάλιν εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Νεγζαλέ, τὸν τρωγλοδυτισμὸν εἰς τὰ τεμένη μέσα εἰς τοὺς κοίλους βράχους, εἰς τὰς Πυραμίδας καὶ τοὺς πέτρινους κύβους, ποὺ ἦσαν αἱ κατοικίαι τῶν Θεῶν, τῶν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν. Ἐξ χιλιάδες ἔτη πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς ἡ γεωργία εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν της. Οἱ θησαυροὶ τοῦ Νείλου καὶ ἕνας λαὸς ἐκλεκτὸς κάνουν τὴν Αἴγυπτον ἀνάμεσα στὰς

26 δυναστείας της τὴν πλέον λαμπρὰν ἑστίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀναπηδοῦν ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ διοίκησις καὶ ἡ ἠθικὴ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπῆρε καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἀρκεῖ ν' ἀπαριθμήση τις τὰς Πυραμίδας τοῦ Ζιζέ, τοὺς ναοὺς τῶν Θηβῶν, τοῦ Λοῦξορ, τοῦ Καρνάκ, τοὺς τάφους τῆς κοιλάδος τῶν Βασιλέων, τὴν μεγάλη Σφίγγα, τὸ ἄγαλμα τοῦ Μέμνονος.

Ὁ Φαραὼ θείας καταγωγῆς ἀπονέμει δικαιοσύνην, ἐγκαθιδρύει πνευματικὴν θρησκείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἐμπνέονται.

★

Πολιτισμὸς Χαλδαιοασσυριακός — Εἰς αὐτὸν ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὑπολογισμοῦ. Οἱ Χαλδαῖοι ἀστρονόμοι διακρίνουν τοὺς πλανήτας ἀπὸ τοὺς ἀστέρας, καθορίζουν τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, σημειώνουν τὰ ση-

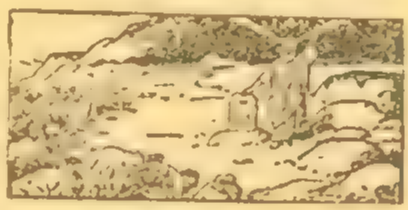

μεῖα τοῦ ζωδιακοῦ, ὑπολογίζουν τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης καὶ ἐφευρίσκουν τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον. Ἀστρολόγοι ἐξηγοῦν τὰ ὡροσκόπια, κατασκευάζουν «χαϊμαλιά», φυλακτά, φίλτρα, ἐξορκισμούς. Οἱ Μαθηματικοὶ δίδουν τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ τοῦ μήκους καὶ τοῦ βάρους.

Οἱ Ἀσσύριοι ἀπὸ τὸν πόλεμον δημιουργοῦν μίαν ἐθνικὴν βιομηχανίαν, ὀργανώνουν πεζικόν, ἱππικόν, μηχανικόν, μὲ ὑπονόμους, χαρακώματα, ἅρματα ἐπιθέσεως, ἐπινοοῦν τὴν συστηματικὴν καταστροφήν, τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων καὶ τὰς μεγάλας μεταφοράς. Μεταξὺ δύο πολέμων οἱ Χαλδαιοασσύριοι παραδίδονται εἰς ὄργια ἀρχιτεκτονικῆς, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα ὄργια. Νῖνος ὁ Κατακτητής, Σεμίραμις ἡ Βασίλισσα τῶν Δημοσίων Ἔργων, Σαρδανάπαλος, ἔχουν συνδεδεμένον τὸ ὄνομά των μὲ τὰς γιγαντώδεις οἰκοδομὰς τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Νινευῆ. Πολιτισμὸς μεγαλειώδης, ὑπερφυὴς καὶ τέλειος.

★

Πολιτισμὸς Ἑβραϊκός. — Οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τοὺς 20 αἰῶνας, οἱ ὁποῖοι προηγήθησαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διέτρεξαν ὁλόκληρον τὸν κύκλον τοῦ πρωτογενοῦς πολιτισμοῦ. Φυλαὶ νομάδικαὶ μεταναστεύουσι κατὰ μάζας, ἄλλαι φυλαὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς γῆς Χαναάν, ἀκινητοῦν, ἄλλαι φυλαὶ συγκροτοῦνται εἰς κράτος μὲ βασιλέα καὶ πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸ Βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς στρατιωτικῆς δόξης μὲ

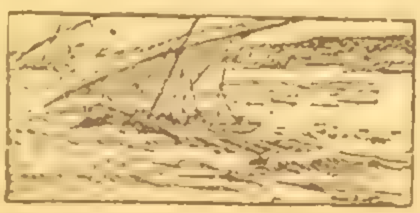

τὸν Δαυῒδ καὶ τῆς ἐμπορικῆς εὐτυχίας μὲ τὸν Σολομῶντα.

Ὁ Ἰεχωβᾶ εἶναι ὁ ὕπατος ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος μεταβιβάζει τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν δικαστὴν ἢ τὸν βασιλέα, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπαγορεύει τὸν νόμον του μὲ δέκα ἐντολάς. Αἱ παραβάσεις αὐστηρῶς καταστέλλονται. Τὰ ἐγκλήματα δικάζονται καὶ τιμωροῦνται μὲ ὁμοίαν εἰς αὐτὰ ποινήν. Τὸ μεγαλείτερον ἔγκλημα εἶναι ἡ εἰδωλολατρεία. Πνευματικὴ λατρεία καθιεροῦται διὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς, Πάσχα, Πεντηκοστὴ κλπ. Ματαίως πολιτικαὶ καταστροφαὶ συσσωρεύονται ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους.

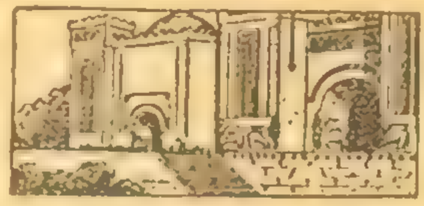
★

Πολιτισμὸς Φοινικικός.—Ὁ μικρὸς λαὸς τῶν Φοινίκων ἔπαιξε μεγάλον ρόλον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ χώρα των, βραχώδης ἀκτὴ μὲ φυσικοὺς λιμένας, παράγει θαλασσινοὺς

καὶ τὰ τοιαῦτα: ἀποικίαι, διεθνὲς ἐμπόριον, βιομηχανία, ἡ ὁποία τροφοδοτεῖ τὸ ἐμπόριόν της μὲ θαλασσίας μεταφοράς, καραβάνια κτλ. Μεταδίδουν διὰ τῶν σχέσεών των τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰς χώρας ποὺ ἐπισκέπτονται.

Ἔχουν ἕνα μεγάλον λιμένα: την Σιδῶνα καὶ ὕστερον την Τύρον καὶ τὴν Μασσαλίαν ἀπὸ τοῦ 14ου αἰῶνος π. Χ. Ἔχουν ἐμπορικὸν στόλον, μὲ χιλιάδας πλοίων καὶ ἐμπορεύονται σιτηρά, μέταλλα, κτήνη, ξυλείαν, ἐλεφαντόδοντας καὶ δούλους. Ἡ χώρα των δὲν παράγει τίποτε, ἀλλ' εἰσάγουν πρώτας ὕλας, τὰς κατεργάζονται εἰς τὰ ἐργοστάσιά των καὶ μὲ τὰ προϊόντα των κατακλύζουν τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου.

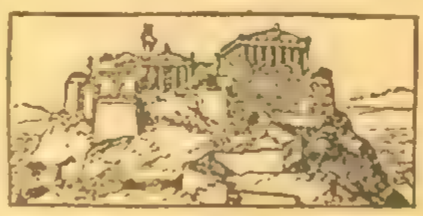

Περσικὸς πολιτισμός. — Κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα π. Χ. οἱ Πέρσαι ἔγιναν κύριοι τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. Ἀφομοίωσις καὶ ἀπορρόφησις καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν λαῶν καὶ πολιτισμοῦ. Διοίκησις Αἰγυπτιακή, ἀρχιτεκτονικὴ καὶ στρατιωτικὴ τέχνη Ἀσσυριακή, ναυτικὸν Φοινικικόν, ἐπιστήμη Χαλδαϊκή, ὅλ' αὐτὰ γίνονται Περσικά. Ὁ σατραπισμὸς οὐσιαστικῶς εἶναι θαυμάσιον σύστημα. Ἡ Περσέπολις εἶναι ἕνας κόσμος. Ὁ Δαρεῖος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, κεφαλαιώδης νεωτερισμός.

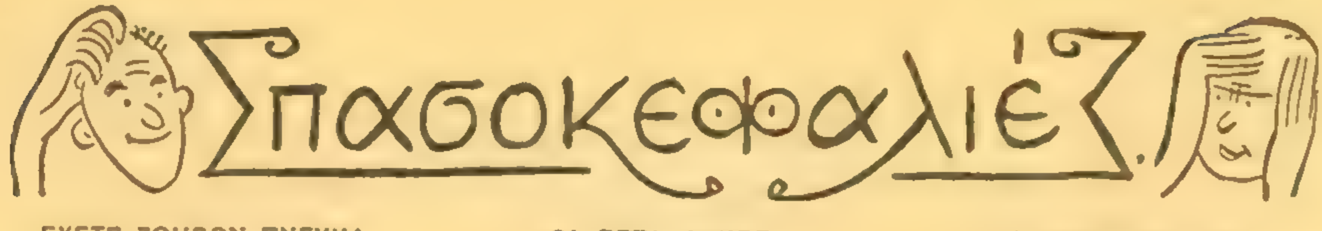
Ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου θρησκεία μεταβάλλει τὸν κόσμον εἰς θέατρον πολέμου μεταξὺ τῆς ἀρχῆς τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κακοῦ. Ὁρμοὺσδ καὶ Ἀριμάν. Ἡ πάλη αὐτὴ θὰ διαρκέση μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

★

Πολιτισμὸς Ἑλληνικός. — Ὁ Πυρσὸς τοῦ Πολιτισμοῦ, μετὰ τοὺς Μηδι-

κοὺς πολέμους, μεταβιβάζεται εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Ἑλλὰς διυλίζει, κοσκινίζει, ταξινομεῖ, προσανατολίζει εἰς τὴν Λογικὴν καὶ τὴν Αἰσθητικὴν τὸ ἄλογον στοιχεῖον τοῦ Ἀνατολικοῦ πνεύματος. Καλλιτέχναι καὶ διανοούμενοι πρὸ πάντων, οἱ Ἕλληνες εἰς 2 αἰῶνας, ἀπὸ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σόλωνος μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου, δίδουν εἰς τὴν Πατρίδα, εἰς τὸν Νόμον, εἰς τὴν Ἐπιστήμην, εἰς τὴν Τέχνην, εἰς τὴν Φιλοσοφίαν τὸν νεώτερον τύπον των. Ὅσον διὰ τὰς Τέχνας, ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ Μήτηρ τῆς Ἐλευθερίας. Οἱ Φιλιππικοὶ ἀξίζουν τὰ ἀγάλματα τοῦ Φειδίου.

ΕΧΕΤΕ ΖΩΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ;

Δοκιμάστε!

Ἐάν θέλετε νὰ μάθετε, προσπαθήσατε νὰ λύσετε τὰ κατωτέρω τρία προβλήματα, ἐντὸς τοῦ καθοριζομένου χρόνου.

Σὲ δέκα δευτερόλεπτα:

Πέντε γάτες τρῶνε πέντε ποντικούς, σὲ πέντε λεπτά. Πόσες γάτες πρέπει νὰ εἶναι γιὰ νὰ φᾶνε ἑκατὸ ποντικοὺς σὲ ἑκατὸ λεπτά;

Σὲ δέκα πέντε δευτερόλεπτα:

Ἕνας κύβος ἔχει ἕξη ἐπιφάνειες καὶ ὅπως εἶναι γνωστό, κάθε ἐπιφάνεια ὁρίζεται ἀπὸ 4 γραμμές.

Πόσες ἐν ὅλῳ γραμμὲς ἔχει ὁ κύβος;

Σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα:

Νὰ βρῆτε ἑπτὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, τὰ ὁποῖα, προφερόμενα (λ.χ. ἄλφα, βῆτα κλπ.), νὰ δίδουν ἑπτὰ λέξεις, νότες, ἄρθρα κλπ.

Ἡ ὀρθογραφία δὲν ἔχει σημασίαν.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Ἕνα ὡραῖο παιγνίδι, γιὰ νὰ γυμνάσετε τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἀντίληψί σας εἶναι τὸ ἑξῆς:

Μὲ τὰ γράμματα μιᾶς λέξεως — χωρὶς νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο γράμμα, παρὰ ὅσες φορὲς ἐπαναλαμβάνεται στὴ λέξι ποὺ παίρνετε ὡς βάσι τῆς ἀσκήσεως — σχηματίζετε ἄλλες λέξεις, ὅσες μπορεῖτε περισσότερες.

Παράδειγμα μὲ τὴν λέξι **Παράδεισος:**

Σάρδεις, δέος, Πάρος, Πάφος, παρᾶς, πόσοι, δόσις, πέρας, ράσα κλπ.

Διαλέξτε τώρα μιὰ ἄλλη λέξι καὶ μὲ τὰ γράμματά της σχηματίστε πολλὲς ἄλλες.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

Δύο λέξεις, τρεῖς συλλαβές: 1. μοῖρα - ράκος. 2. Ἴδη - Δῆλος. 3. λάβα - βάζο. 4. τέρμα - μαμά 5. ἴνα - Νάξος. 6. ἄρα - ράσον. 7. δέος - Ὄσσα. 8. Ἥρα - ρανίς. 9. σάρτα - Πάρος. Καθέτως: Μιλτιάδης.

Φωνηεντόλιπον: «Εἶπε ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα».

Μεταγραμματισμός: Γάτα - γάλα.

Αἴνιγμα: Αὐλός - αὐλή.

Τὸ ἀρκουδοσταυρόλεξο: Ὁριζοντίως: 1. Ἀκαρνανία. 2. Σὺ - νὶ. 3. Ἰῶ - λάβα. 4. Ἀνάστασις. Καθέτως: 1. Ἀσία. 2. κύων. 6. λά. 7. ὅς. 8. Ι.Ν.Β.Ι. 9. Αἴας.

Ἀρχαῖον ρητόν: «Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

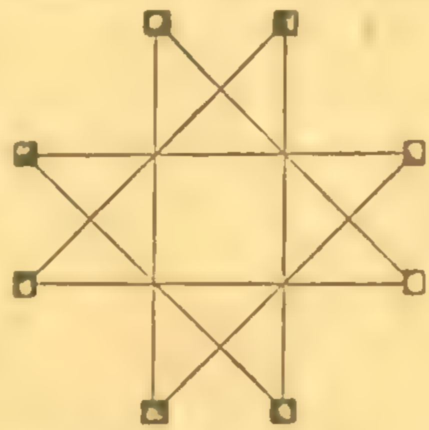
Μία πρόσθεσις: Θὰ βάλετε κατὰ σειράν: Στὶς δύο ταῦλες ποὺ εἶναι ἐπάνω, τοὺς ἀριθμοὺς 5 καὶ 1, στὶς δύο τῆς μέσης 7 καὶ 4 καὶ στὶς τρεῖς κάτω 9, 8 καὶ 6.

Πρόβλημα: Πηγαιμός. Γιὰ νὰ διατρέξη τὰ πρῶτα 450 χιλιόμετρα θὰ χρειασθῆ 9 ὧρες (450 : 50 = 9). Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα 450 χλμ. θὰ χρειασθῆ 6 ὧρες 26' καὶ 34'' (450 : 70). Σύνολον 15 ὧρες 26'34''. Ἐπιστροφή: Θὰ χρειασθῆ 15 ὧρες (900 : 60 = 15).

ΟΙ ΕΠΤΑ ΦΑΚΕΣ

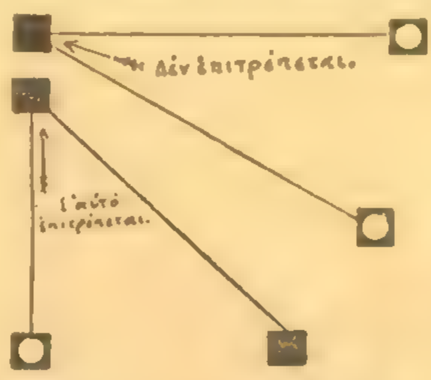
Πρῶτα - πρῶτα ἀντιγράφετε ἢ ξεσηκώνετε τὸ σχέδιο τοῦ πρώτου σχήματος.

Παίρνετε ἔπειτα ἑπτὰ φακὲς καὶ τὶς τοποθετεῖτε στὰ ἑπτὰ ἀπ' τὰ ὀκτὼ

μαῦρα τετραγωνίδια, ὑπὸ τοὺς ὅρους ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω.

Ὅπως βλέπετε, κάθε μαῦρο τετραγωνίδιο συνδέεται μὲ εὐθεῖες γραμμές, μὲ δυὸ ἄλλα. Ὁ ὅρος λοιπὸν τοῦ παιγνιδιοῦ εἶναι ὁ ἑξῆς: Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοποθετήσετε φακὴ σὲ τετράγωνο, τοῦ ὁποίου οἱ δύο εὐθεῖες γραμμὲς ὁδηγοῦν σὲ τετράγωνα, ὅπου ἤδη ἔχουν μπῆ φακές. Ἂν ὅμως ὑπάρχη φακὴ στὸ ἕνα μόνο ἀπ' τὰ δυὸ τετράγωνα καὶ στὸ ἄλλο δὲν ὑπάρχη, τότε μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε τὴ φακή.

Ἔχετε λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑξῆς:

Μπορεῖτε νὰ βάλετε φακὴ στὸ τετράγωνο:

1) Τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἀντίστοιχα δὲν ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ φακές.

2) Τοῦ ὁποίου τὸ ἕνα ἔστω ἀπὸ τὰ δύο τετράγωνα ποὺ ὁδηγοῦν οἱ γραμμές του, εἶναι ἐλεύθερο.

Δὲν μπορεῖτε νὰ βάλετε φακὴ σὲ τετράγωνο, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἀντίστοιχα τετράγωνα ὑπάρχουν ἤδη φακές.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

1 2 3 4 1 5 6 7 8 9	= Ἀρχ. Ἕλλην Βασιλεύς
2 3 7 8 9	= Ἑλληνικὴ νῆσος
3 2 2 1 9	= Κράτος εὐρωπαϊκόν
1 3 7 1 9	= Ἄνεμος
5 1 4 8 9	= Ἑλλ. νῆσος
6 1 9 8 9	= Τὸ σπράσινον
7 8 6 8 9	= Μία τῶν Δωδεκανήσων
9 1 5 8 9	Χόρτον

Δ. ΣΙΣΚΟΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Εἶμαι λουλοῦδι γεμᾶτο χάρι
Μ' ἂν ἴσως κάποιος κακὸς μὲ κόψη
Εὐθὺς θ' ἀλλάξω τὴν πρώτη μου ὄψι
Καὶ θὰ νὰ γίνω φτωχὸ χορτάρι.

ΠΟΣΕΣ ΗΣΑΝ;

Ρώτησαν ἕνα χωρικὸ πόσα ζῶα ἔχει. Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε: Ἔχω ὄρνιθες καὶ κατσίκες, ἐν ὅλῳ 23 κεφάλια καὶ 56 πόδια.

Πόσες ἦσαν οἱ ὄρνιθες καὶ πόσες οἱ κτήνη;

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Α Ν Ν Α
Ρ Ρ
Μ Π
Α Ρ Μ Α

Ὁριζοντίως, ἄνω: Γυναικεῖον ὄνομα. Κάτω: ἀγώνισμα.

Καθέτως, ἀριστερά: ἀρχαῖον τροχοφόρον. Δεξιά: Πόλις τῆς Ἑλλάδος

ΑΙΝΙΓΜΑ

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ μιλούσατε πρὸ ὀλίγου, δεσποινίς;

— Αὐτουνοῦ τ' ἀντρὸς ἡ μάννα εἶναι πεθερὰ τῆς μάννας μου!

Ποιὸς ἦταν;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ;

Ἕνα γράμμα ἀφαιρεῖς
καὶ τὸν τόνο ἀνεβάζεις.
Κι' ἀπὸ θάλασσα δική μας,
βλέπεις πόλι κι' ἀπορεῖς.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληνικὴν πόλιν:

1) Πρωτεύουσα μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 2) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 3) Θηρίον, 4) Ἀρχαῖος ποιητής, 5) Πρωτεύουσα βαλκανικοῦ κράτους.

Λίγη εὐθυμία

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Κάποιος διαβάτης, περνῶντας ἀπὸ τὴν συνοικιακὴ πλατεῖα μιᾶς μεγαλουπόλεως, στάθηκε στὰ «ἀλογάκια» — τὸ γνωστὸ παιγνίδι γιὰ τὰ παιδιὰ — καὶ κύτταζε μὲ περιέργεια ἕνα ἡλικιωμένον κύριο, ὁ ὁποῖος καθόταν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξύλινα ἀλογάκια. Καὶ ἡ ἔκπληξίς του μεγάλωσε ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ὑπερήφανος ὅσο καὶ κωμικὸς καβαλλάρης, μολονότι πέρασε πολλὴ ὥρα, δὲν ἐννοοῦσε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὴν παράδοξη αὐτὴ θέσι του.

Ἐπὶ τέλους τὸν ρώτησε:

— Συγγνώμην, κύριε. Μπορῶ νὰ μάθω τί εὐχαρίστησι βρίσκετε καθήμενος διαρκῶς πάνω στὸ ξύλινο αὐτὸ ἀλογάκι;

— Καμμιά! τοῦ ἀπήντησεν ὁ περίεργος τύπος. Ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι κακοπληρωτής, μοῦ χρωστᾶ 300 δραχμὲς καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξοφλήση τὸ χρέος του...

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ !

Ὁ πλοίαρχος: Τί κάνετε ἐκεῖ;

Ὁ ἐπιβάτης: Περιμένω τὸ ναυάγιο!

ΤΟΝ ΕΦΩΤΙΣΕ !

— Πόσα μῆλα κάνει μιὰ μηλιὰ στὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς καρυδιᾶς.

— 100 ὀκάδες καρύδια!

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Τρεῖς ἀδελφοὶ ποὺ ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ συνήθιζαν νὰ ξυρίζωνται στὸ ἴδιο κουρεῖο.

Κάποια μέρα, λοιπόν, ὁ ἕνας ἀδελφὸς μπῆκε στὸ κουρεῖο πολὺ πρωῒ καὶ ξυρίστηκε ἀπὸ ἕναν κουρέα ποὺ ἦταν νέος εἰς τὸ κατάστημα. Τὸ μεσημέρι ἦρθε στὸ κουρεῖο ὁ δεύτερος ἀδελφὸς γιὰ ξύρισμα καὶ κατὰ τύχη τὸν ξύρισε ὁ ἴδιος κάλφας.

Τὸ βράδυ πάλι ἦρθε στὸ κουρεῖο νὰ ξυρισθῆ ὁ τρίτος ἀδελφὸς καὶ κατηυθύνθη στὸ κάθισμα τοῦ ἰδίου κουρέα ποὺ εἶχε ξυρίσει τοὺς ἄλλους ἀδελφούς του. Μόλις ὅμως τὸν εἶδε ὁ κουρέας τάχασε. Τοὔπεσε τὸ ξυράφι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ εἶπε στοὺς συναδέλφους του:

— Αὐτὸς ἐδῶ ὁ πελάτης ἔχει τὰ περιεργότερα γένεια ποὺ ξύρισα ποτέ. Τὸν ξύρισα τὸ πρωΐ, τὸν ξαναξύρισα τὸ μεσημέρι καὶ τώρα ἦρθε πάλι μὲ κάτι γένεια μακρύτερα ἀπὸ τὶς δυὸ προηγούμενες φορές!

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ!

— Τὸν βλέπεις αὐτόν;

— Ναί, τί εἶναι;

— Αὐτὸς ἐπλούτισε ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων.

— Πῶς δηλαδή;

— Εἶναι ἐργοστασιάρχης γομολάστιχας.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε ἐπάνω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι, ὁ πιλότος γύρισε καὶ εἶπε στὸν ἐπιβάτη:

— Ἔχεις ἀκούσει γιὰ κάποιον σπουδαῖο ἄνθρωπο ποὺ εἶπε: «Νὰ δῶ τὴν Ἀκρόπολι κι' ὕστερα ἂς πεθάνω;».

— Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ ἐπιβάτης.

— Λοιπόν, ρίξε γρήγορα μιὰ ματιὰ στὸν περίφημο αὐτὸ βράχο, γιατὶ ὁ κινητήρας τοῦ ἀεροπλάνου δὲν λειτουργεῖ καλά!

ΟΡΘΗ ΣΚΕΨΙΣ !

Ὁ κουρέας ἦταν ἀτζαμῆς καὶ τὴν ὥρα ποὺ ξύριζε τὸν πελάτη, τὸν ἔκοψε μὲ τὸ ξυράφι. Φυσικά, ζήτησε συγγνώμην, ἀλλὰ τὸ αἷμα δὲν σταματοῦσε. Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τοποθετήση στὸ τραῦμα ἕνα μικρὸ τσιρότο.

Ὁ κουρέας δὲν περίμενε νὰ πάρη φιλοδώρημα, γι' αὐτὸ ὅταν μετὰ τὸ ξύρισμα τοὔδωσε πέντε δραχμὲς παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἐξεπλάγη.

— Σοῦ δίνω διπλάσιο φιλοδώρημα, τοῦ ἐξήγησε ὁ πελάτης, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔκανες τρεῖς δουλειές, τὴ δουλειὰ τοῦ κουρέα, τοῦ χασάπη καὶ τοῦ γιατροῦ!

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥ...

Στὸ νοσοκομεῖο:

— Ποιὸν ἐγχειρίζουν;

— Κάποιον ποὺ κατάπιε ἕνα μικρὸ τόπι.

— Καὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ περιμένει ἀνήσυχος στὸ διάδρομο;...

— Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὸ τόπι. Περιμένει νὰ τὸ πάρη...

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΜΑΣΤΟΡΗ ΤΟΥ

Δυὸ τερατολόγοι γονεῖς ἐξεθείαζαν τὶς ἱκανότητες τῶν μικρῶν τους παιδιῶν.

— Καὶ πῶς πηγαίνει ὁ γυιός σου στὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας; ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Στὴ τάξι του εἶναι ὁ πρῶτος, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Φαντάσου! Ζωγράφισε ἕνα γάϊδαρο μὲ τέτοια καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, ὥστε κυττάζοντάς τον μποροῦσες κάλλιστα νὰ φαντασθῆς πῶς τὸν ἀκοῦς νὰ γκαρίζη.

— Ὁ δικός μου γυιός ζωγράφισε μιὰ ἀπὸ τὶς κόττες μας σ' ἕνα χαρτὶ καὶ ὅταν τὸ πέταξε μέσα στὸ καλάθι τοῦ γραφείου μου, ἡ κόττα ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη ἐπάνω στὸ χαρτί, γέννησε!

ΕΙΠ' Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ !

— Πατέρα, ὁ γείτονας δὲν θέλει νὰ μᾶς δανείση τὸ ἀλέτρι του.

— Οὔ νὰ χαθῆ ὁ παλησιογκούναρος!... Τέλος πάντων ἄντε φέρε τὸ δικό μας ἀπ' τὴν ἀποθήκη...

ΗΤΟ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ...

Ἕνας Ἄγγλος ἐπεσκέφθη στὴν Ἀμερικὴ μιὰ λίμνη καὶ ρώτησε ἕνα ντόπιο ἂν τὸ μέρος ἦταν κατάλληλο γιὰ ψάρεμα.

— Βεβαιότατα, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανός.

— Καὶ τί εἴδους ψάρια ἔχει αὐτὴ ἡ λίμνη;

— Ὤ, διάφορα εἴδη.

— Καὶ πόσο ἦταν τὸ μεγαλύτερο ψάρι ποὺ πιάσατε ὣς τώρα;

— Νὰ σᾶς πῶ, τοῦ ἐξήγησεν ὁ Ἀμερικανός. Ὅταν πηγαίνουμε γιὰ ψάρεμα δὲν παίρνουμε μαζί μας καὶ ζυγαριές, γι' αὐτὸ εἶμαι εἰλικρινὴς λέγοντας ὅτι δὲν ξέρω πόσο ζύγιζε τὸ τελευταῖο ψάρι ποὺ ἔπιασα. Τὸ γεγονός, ὅμως, εἶναι ὅτι ὅταν τὸ τράβηξα ἀπὸ τὸ νερὸ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης χαμήλωσε τριάντα πόντους!

Ἡ μητέρα: Μὰ ὄχι, ὄχι! Μεγαλώσατε πιὰ καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κοιμᾶσθε μὲ τὰ παιχνίδια σας!

Οἱ μικροὶ βέβαια μεγαλώνουν. Ἀλλὰ ὅπως βλέπετε καὶ οἱ μεγάλοι μικραίνουν κάπου-κάπου ...

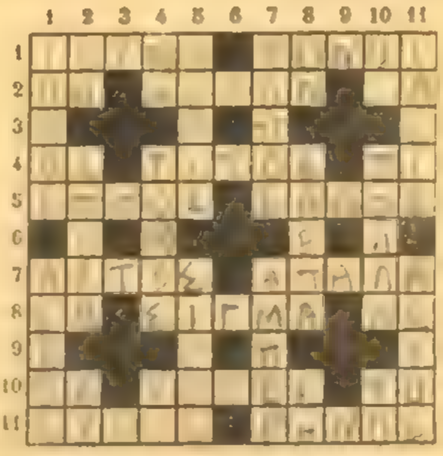
Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Τὸ τέλος. — Σημεῖον στίξεως (πληθ.).
2. Τὸ ὑπάρχον. — Ὄχι μέσον. — Ἄνθη.
4. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
5. Εὐγενὲς τετράποδον. — Ἑλληνικὴ νῆσος.
7. Εἶδος πρώτης ἀνάγκης. — Μαλακά, ἐλαφρά.
8. Δικά σου. — Σύμφωνον, ὅπως λέγεται. — Προτρεπτικὸν μόριον.
10. Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 4 ὁριζοντίως. — Ὑπάρχουν εἰς τὰ σχήματα. — Ἄρθρον.
11. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. — Ποταμὸς τῆς Γερμανίας.

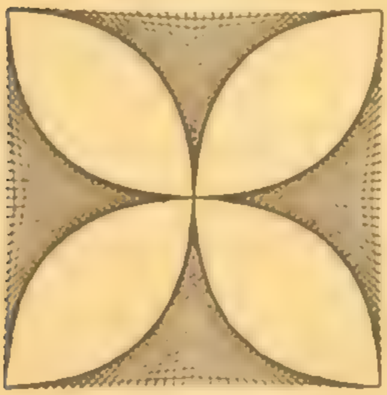

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Λέγονται καὶ ἔτσι τὰ βιβλία. — Τουλοῦμι.
2. Ἀριθμητικόν. — Ἐργασία τοῦ ἀγρότου. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
4. Προηγεῖται τοῦ ὅρκου. — Τὸ αὐτὸ τοῦ 1 καθέτως (ὀνομ.). — Σύμφωνον.
5. Βλαβερὸν εἰς τὴν γεωργίαν ἔντομον. — Προϊὸν τῆς γεωργίας.
7. Τοποθεσία, χῶρος. — Μονὰς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.
8. Τὸ ὑπάρχον. — Τὴν ρίπτουν οἱ γυναῖκες στὴν πλάτη τους. — Δική σου.
10. Ἄρθρον (πληθ.). — Ὄχι λίγα. — Ἄρθρον.
11. Θεραπεία. — Κάτοικος πόλεων.

Α. ΣΑΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Καμπύλες μὲ εὐθεῖες!

Τὸ σχέδιο ποὺ βλέπετε μὲ τὶς κανονικὲς καμπύλες, ἔγινε ὅλο μὲ εὐθεῖες γραμμές, χωρὶς οὔτε μία καμπύλη, ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν ἑνώσεων τῶν εὐθειῶν γραμμῶν.

Δοκιμάστε καὶ σεῖς!

Δὲν εἶναι δύσκολον! Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ μόνον ὑπομονήν.

Τὸ Σταυρόλεξον τοῦ 18ου φύλλου

Ὁριζοντίως 1, Ἀριστοφάνης. 3, Δάμαλις. 4, Ξύω - Κέα. 5, Σάν. 6, Πληρῶ - Ἔρημη. 7, ἀνά, 8, Ὠμή - ὀκά. 9, Σάρδεις. 11, Νεωτερισμός. Καθέτως 1, Ἀλεξίπτωτον. 3, Δωρητής. 4, Σίαλτ. 5, Σῶα, 6, Ὅραμα - ναδίρ. 7, Νέα. 8, Ἀεί - ἰός. 9, Σκληρός. 11, Στρατηλάτης.

Γιὰ νὰ μαντεύετε τὴν ἡλικία

Ζητεῖτε ἀπὸ τὸν φίλο σας νὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὶς κάθετες στῆλες (κολῶνες) ποὺ περιέχουν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν του. Προσθέτετε ἔπειτα τοὺς ἀριθμοὺς που βρίσκονται στὴν κορυφὴ τῶν στηλῶν ποὺ σᾶς ὑπέδειξε καὶ ἔχετε τὴν ἡλικία του.

Παράδειγμα: Ὁ φίλος σας εἶναι 28 ἐτῶν καὶ σᾶς ὑποδεικνύει τὶς στῆλες ὅπου βρίσκεται ὁ ἀριθμὸς αὐτός, δηλ. τὴν 3η, 4η καὶ 5η στήλη. Προσθέτετε τους ἀριθμοὺς τῆς κορυφῆς τῶν στηλῶν [illegible]

1	2	4	8	16	32
3	3	5	9	17	33
5	6	6	10	18	34
7	7	7	11	19	35
9	10	12	12	20	36
11	11	13	13	21	37
13	15	14	14	22	38
15	16	15	15	23	39
17	18	20	24	24	40
19	19	21	25	25	41
21	22	22	26	26	42
23	23	23	27	27	43
25	26	28	28	28	44
27	27	29	29	29	45
29	30	30	30	30	46
31	31	31	31	31	47
33	34	36	40	48	48
35	35	37	41	49	49
37	38	38	42	50	50
39	39	39	43	51	51
41	42	44	44	52	52
43	43	45	45	53	53
45	46	46	46	54	54
47	47	47	47	55	55
49	50	52	56	56	56
51	51	53	57	57	57
53	54	54	58	58	58
55	55	59	59	59	59
57	58	60	60	60	60
59	59	61	61	61	61
61	62	62	62	62	62
63	63	63	63	63	63

(Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Π. Θ. Πεφάνη)

Εὔκολος ζωγραφική

Χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς: 1 Γαλάζιο, 2 Βιολέ, 3 Πορτοκαλί, 4 Κίτρινο, 5 Καφέ, 6 Πράσινο. Ὅπου ὑπάρχει 0 θὰ μείνῃ λευκό.

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς στέλλουν σταυρόλεξα καὶ διαφόρων ἄλλων εἰδῶν ἀσκήσεις. Ἐπειδὴ ὅμως τυχαίνει μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σταυρόλεξα καὶ τὰς ἀσκήσεις νὰ ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς τὸ παρελθὸν ἀλλοῦ, γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι δεχόμεθα μόνον π ρ ω τ ό τ υ π η ἐργασία. Ἡ συνεργασία των στὸ περιοδικὸ γίνεται ὑπ' αὐτὴν τὴν προϋπόθεσιν μόνον καὶ πρέπει ἄλλωστε νὰ ἔχουν ὅλοι ὑπ' ὄψη τους ὅτι ἐκεῖνος ποὺ βάζει τὴν ὑπογραφήν του κάτω ἀπὸ μιὰ ξένη ἐργασία, κάνει μιὰ πρᾶξι κακή.

Τὰ γράφομεν δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ὑπ' ὄψι τους τὴν περίπτωσιν τῆς λ ο γ ο κ λ ο π ῆ ς.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ ἀθλητικὴ ἐξόρμησις τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας!

Ἡ τεραστία προσπάθεια ποὺ θὰ μεταβάλῃ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον εἰς ἕνα ἀπέραντον στίβον, ἐγκατέλειψε πλέον τὸ στάδιον τῶν μελετῶν καὶ γίνεται πραγματικότης.

Πραγματικότης, ὅπως κάθε ἀγὼν ποὺ ἀνέλαβε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, πραγματικότης ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ σύγχρονη Ἑλληνικὴ Νεολαία καὶ τὴν Ὀργάνωσίν της. Μιὰ Ὀργάνωσι ποὺ ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα στὴ λεωφόρο τῆς μεγάλης ἐθνικῆς ἀποστολῆς καὶ νὰ τὰ μάθῃ ὅτι ἡ καταστρεπτικὴ ἐποχὴ τῶν κενῶν λόγων τοῦ παρελθόντος ἐπέρασε σὰν κακὸς ἐφιάλτης γιὰ νὰ ἀφήσῃ τόπο στὰ ἔργα, στὰ μεγάλα Ἐθνικὰ ἔργα, ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν πίστι, τὴν θέλησι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ πραγματοποιοῦνται μὲ γοργὰ βήματα χάρις εἰς τὴν συνειδητὴν πειθαρχίαν τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων Φαλαγγιτῶν καὶ τῶν ἑκατομμυρίων τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ γεγονὸς ἀξίζει νὰ χαιρετισθῇ μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνθουσιασμό, γιατὶ ἀθλητικὲς ἐξορμήσεις ὅπως καὶ «ἐξορμήσεις» κάθε εἴδους εἶχαν πολλὲς φορὲς κηρυχθῆ εἰς τὸ παρελθόν, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Στὴν ἐποχή, ποὺ ἀρχίζαμε κάθε δουλειὰ μὲ λόγια, την συνεχίζαμε μὲ λόγια καὶ τὴν τελειώναμε μὲ τὴν βουβαμάρα, φυσικὴ συνέπεια τῶν ἀπραγματοποιήτων μεγάλων προγραμμάτων τῶν λόγων.

Ἡ ἀθλητικὴ ἐξόρμησις εἶναι πλέον πραγματικότης. Ὁ σκοπός της ἅγιος, καὶ ἡ ἐπιτυχία της ἀσφαλής.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ
ΠΡΟΣ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ Δ. Α. Σ.

Ἔχομεν τὴν τιμήν, ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3593)8-12-38 Γ' Ἐγκυκλίου (Γενικοῦ προγράμματος ἀθλήσεως) καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ προτεινόμενον τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἀθλητικὴν ἐξόρμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν τὰ κάτωθι:

Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον καὶ εἰς ἡμερομηνίαν ἥτις θέλει ὁρισθῇ ἐν καιρῷ θὰ διεξαχθοῦν ἐν Ἀθήναις μεγάλοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανέων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐν λόγῳ συναντήσεων θὰ περιλαμβάνῃ: 1) Ἀθλητισμὸν στίβου, 2) Σκοποβολήν, 3) Ποδηλασίαν, 4) Ἀθλοπαιδιὰς μόνον διὰ τὰς Διοικήσεις Πρωτευούσης καὶ Δ.Α.Σ. καὶ 5) Ποδόσφαιρον, ἤτοι τὰ ἡμιτελικὰ καὶ τελικὰ τοῦ ἤδη προκηρυχθέντος ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος.

Τὰ ἀγωνίσματα ἅτινα θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ ὡς ἄνω ἀναφερθὲν πρόγραμμα εἶναι τὰ ἑξῆς:

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΣΤΙΒΟΥ

Α') Διὰ τὴν Α' Κατηγορίαν Φαλαγγιτῶν

α') Δρόμοι: 1) 100 μέτρων, 2) 400 μ., 3) 800 μ., 4) 1.500 μ., 5) 3.000 μ., 6) 2.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων, 7) 10×400 σκυταλοδρομία.

β') Ρίψεις) 1) Σφαιροβολία, 2) Ἑλληνικὴ Δισκοβολία, 3) Ἐλευθέρα Δισκοβολία, 4) Λιθοβολία, 5) Ἀκοντισμός, 6) Χειροβομβίδες.

γ') Ἅλματα: 1) Ἅλμα εἰς ὕψος, 2) Ἅλμα εἰς μῆκος, 3) Ἅλμα τριπλοῦν.

δ') Πορεία Α' Κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Πορεία 10.000 μ. (ἐνδυμασία ἐλευθέρα καθ' ὁμάδας).

ε') Πένταθλον: 1) Δρόμος 100 μ., 2) Ἅλμα εἰς μῆκος, 3) Ἀκόντιον, 4) Σφαιροβολία δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ 5) Δρόμος 1.000 μ.

Β') Διὰ τὴν Β' Κατηγορίαν Φαλαγγιτῶν.

α') Δρόμοι: 1) 100 μ., 2) 400 μ., 3) 10×200 μ. σκυταλοδρομία.

β') Ρίψεις: 1) Ἐλευθέρα δισκοβολία, 2) Ἑλληνικὴ δισκοβολία, 3) Ἀκοντισμός, 4) Λιθοβολία, 5) Σφαιροβολία.

γ') Ἅλματα: 1) Ἅλμα εἰς ὕψος, 2) Ἅλμα εἰς μῆκος, 3) Ἅλμα τριπλοῦν.

Γ') Διὰ τοὺς Σκαπανεῖς.

α') Τρίαθλον: 1) 50 μ., 2) Μῆκος, 3) Ρίψεις μπάλλας.

Α') Ἀγωνίσματα Στίβου Φαλαγγιτισσῶν.

α') Διὰ τὴν Α' Κατηγορίαν Φαλαγγιτισσῶν: 1) 100 μ., 2) Ἅλμα εἰς ὕψος, 3) 4×100 μ. σκυταλοδρομία, 4) Ἅλμα εἰς μῆκος.

β') Διὰ τὴν Β' Κατηγορίαν Φαλαγγιτισσῶν: 1) 60 μ., 2) Ἅλμα εἰς μῆκος, 3) Ἅλμα εἰς ὕψος, 4) 4×50 μ. σκυταλοδρομία.

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΩΝ ΣΤΙΒΟΥ

Διὰ τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα Στίβου οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι θὰ χωρισθοῦν εἰς δύο Κατηγορίας:

Α' Κατηγορία: Οἱ ἄγοντες ἡλικίαν 18 μέχρις 25 ἐτῶν μὴ συμπεπληρωμένων.

Β' Κατηγορία: Οἱ ἄγοντες ἡλικίαν ἀπὸ 14 μέχρι 18 ἐτῶν μὴ συμπεπληρωμένων.

Οἱ ἄγοντες ἡλικίαν κάτω τῶν 14 ἐτῶν τυγχάνουν Σκαπανεῖς.

1) Εἰς ἕκαστον ἀτομικὸν ἀγώνισμα δύνανται νὰ συμμετάσχουν τρεῖς ἀθληταὶ ἐξ ἑκάστης Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

2) Εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς πορείας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος μόνον Φαλαγγῖται Α' Κατηγορίας, ἑκάστη Περιφ. Διοίκησις δύναται νὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ μιᾶς ὁμάδος ἐκ δέκα ἀθλητῶν. Ὁμὰς μὲ ὀλιγωτέρους ἢ περισσοτέρους τῶν δέκα ἀθλητῶν δὲν δύναται νὰ μετάσχῃ.

3) Εἰς τὸ **Πένταθλον** δύνανται νὰ μετάσχουν πέντε ἀθληταὶ ἐξ ἑκάστης Περιφερείας. Διὰ τὸ πένταθλον θὰ ἰσχύῃ ἡ βαθμολογία ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3593)8-12-38) Γ' Περὶ προγράμματος Γενικῆς Ἀθλήσεως.

4) Εἰς τὸ Τρίαθλον δύνανται νὰ μετάσχουν τρεῖς ἀθληταὶ ἐξ ἑκάστης Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

5) Εἰς τὰς Ρίψεις, διὰ τὰ τελικὰ θὰ προκριθοῦν οἱ δέκα καλύτεροι διὰ τριῶν προκριματικῶν ρίψεων (βολῶν). Οἱ δὲ προκρινόμενοι εἰς τὸν τελικὸν θὰ ρίψουν ἕκαστος ἀθλητὴς ἀπὸ ἓξ ρίψεις.

6) Εἰς τὰ Ἅλματα, διὰ τὰ τελικὰ θὰ προκριθοῦν οἱ δέκα καλύτεροι διὰ τριῶν προκριματικῶν ἁλμάτων. Οἱ δὲ προκρινόμενοι διὰ τὸν τελικὸν θὰ κάμουν ἓξ ἅλματα ἀπὸ ἕκαστος ἀθλητής.

7) Εἰς τὰς Σκυταλοδρομίας ἑκάστη Περιφερειακὴ Διοίκησις δύναται νὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ μιᾶς μόνον ὁμάδος. Εἰς τὰ ἀγωνίσματα τοῦ Στίβου θὰ ἰσχύουν οἱ ἐπίσημοι Κανονισμοὶ τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ.

8) Διὰ τὴν Α' Κατηγορίαν Φαλαγγιτῶν θὰ γίνη χρῆσις ἀνδρικῶν ὀργάνων.

Διὰ τὴν Β' Κατηγορίαν Φαλαγγιτῶν (ἐφηβικῶν ὀργάνων καὶ διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας γυναικείων τοιούτων.

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Μόνον διὰ τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας Α' Κατηγορίας.

1) Φαλαγγῖται.

α') Ἀτομικῶς: Διὰ τυφεκίου τύπου Ὑπουργείου Παιδείας τῶν 22. Ἀπόστασις 50 μ. Στάσις ὀρθία. Βολαὶ εἴκοσι. Δοκιμαστικαὶ τρεῖς. Χρονικὸν ὅριον 30 λεπτῶν τῆς ὥρας. Στόχος 0,50. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀορτῆρος ἐπιτρέπεται.

β') Ὁμαδικῶς Περιφερειῶν: Διὰ τυφεκίου τύπου Ὑπουργείου Παιδείας τῶν 22. Ἀπόστασις 50 μέτρων. Στάσις ὀρθία. Βολαὶ εἴκοσι. Δοκιμαστικαὶ τρεῖς. Χρονικὸν ὅριον 30 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀορτῆρος ἐπιτρέπεται.

Ἑκάστη ὁμὰς δέον νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ πέντε (5) σκοπευτάς.

2) Φαλαγγίτισσαι.

α') Ἀτομικῶς: Διὰ τυφεκίου τύπου Ὑπουργείου Παιδείας τῶν 22. Ἀπόστασις 50 μέτρων. Στάσις ἐλευθέρα. Βολαὶ εἴκοσι. Δοκιμαστικαὶ τρεῖς. Χρονικὸν ὅριον 30 λεπτῶν τῆς ὥρας. Στόχος 0,50. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀορτῆρος ἐπιτρέπεται.

β') Ὁμαδικῶς Περιφερειῶν: Διὰ τυφεκίου τύπου Ὑπουργείου Παιδείας τῶν 22. Ἀπόστασις 50 μέτρων. Στάσις ἐλευθέρα. Βολαὶ εἴκοσι. Δοκιμαστικαὶ τρεῖς. Στόχος 0,50. Χρόνος 30 λεπτῶν τῆς ὥρας. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀορτῆρος ἐπιτρέπεται.

Ἑκάστη ὁμὰς δέον νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ πέντε (5) σκοπευτρίας.

Οἱ σκοπευταὶ καὶ αἱ σκοπεύτριαι τοῦ ἀτομικοῦ ἀγωνίσματος τῶν 50 μέτρων, οἱ δηλώσαντες καὶ διὰ τὸ ὁμαδικόν, ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεώσεως ν' ἀγωνισθῶσι καὶ εἰς τὸ ἀτομικόν, τῆς ἐπιδόσεώς των εἰς τὸ ὁμαδικὸν θεωρουμένης ὡς τοιαύτης καὶ διὰ τὸ ἀτομικὸν τῶν 50 μέτρων.

Διὰ τὰ ἀγωνίσματα τῆς σκοποβολῆς θὰ ἰσχύσουν οἱ κανονισμοὶ τῆς Σ.Κ.Ο.Ε.

ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ

Φαλαγγιτῶν: 15.000 μέτρων. Ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ διὰ τὴν Α' Κατηγορίαν μόνον.

ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ

Πετόσφαιρα - Καλαθόσφαιρα.

Φαλαγγιτῶν: Εἰς τὰς ἀθλοπαιδιὰς θὰ δηλώσουν συμμετοχὰς ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ Δ.Α.Σ. Ἡ Περιφ. Διοίκησις Πρωτευούσης θὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ δύο ὁμάδων, ἤτοι Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν - Βορρᾶ μία καὶ Πειραιῶς - Νότου ἄλλη· ἤτοι θὰ γίνουν τρεῖς συναντήσεις. Εἰς περίπτωσιν ἴσης βαθμολογίας θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ τέρματα διὰ τὴν καλαθόσφαιραν καὶ οἱ βαθμοὶ τῶν παιγνιδίων διὰ τὴν πετόσφαιραν.

Φαλαγγίτισσαι: Τὸ αὐτὸ μετὰ τῶν Φαλαγγιτῶν, ὑποχρεουμένης τῆς Υ.Θ.Α.Σ. νὰ παρατάξῃ ἰδίαν ὁμάδα.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ

Θὰ γίνουν τέσσαρες συναντήσεις δύο ἡμιτελικαὶ καὶ δύο τελικαί. Δηλαδὴ αἱ τέσσαρες ὁμάδες θὰ συναντηθοῦν εἰς τοὺς ἡμιτελικοὺς καὶ αἱ δύο νικήτριαι ὁμάδες θὰ συναντηθοῦν μεταξύ των διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς πρωταθλητρίας, αἱ δύο ἡττημέναι δὲ μεταξύ των διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς 3ης καὶ 4ης.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

1) Τὰ ἀγωνίσματα στίβου θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

2) Τὰ ἀγωνίσματα σκοποβολῆς εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας.

3) Αἱ συναντήσεις τοῦ ποδοσφαίρου εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

4) Αἱ ἀθλοπαιδιαὶ εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν.

5) Ἡ Ποδηλασία ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ.

Οἱ νικηταὶ θὰ βραβευθοῦν ὡς ἑξῆς:

Διὰ τὰ ἀγωνίσματα στίβου.

α') Ἀτομικὰ ἀγωνίσματα. Εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν μετάλλιον ἐπίχρυσον καὶ δίπλωμα. Εἰς

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

τὸν δεύτερον νικητὴν μετάλλιον ἐπάργυρον καὶ δίπλωμα. Εἰς τὸν τρίτον νικητὴν μετάλλιον χαλκοῦν καὶ δίπλωμα. Εἰς τοὺς τέταρτον, πέμπτον καὶ ἕκτον μόνον δίπλωμα.

β΄) Διὰ τὰ ὁμαδικὰ ἀγωνίσματα: Εἰς τὰς τρεῖς πρώτας ὁμάδας δίπλωμα καὶ εἰς τὰ μέλη αὐτῶν μετάλλιον. Εἰς τὴν πρώτην ἐπίχρυσον, εἰς τὴν δευτέραν ἐπάργυρον καὶ εἰς τὴν τρίτην χαλκοῦν.

Διὰ τὴν Σκοποβολήν.

α΄) Διὰ τὰ ἀτομικὰ ἀγωνίσματα: Ὡς καὶ διὰ τὰ ἀγωνίσματα στίβου.

β΄) Διὰ τὰ ὁμαδικὰ ἀγωνίσματα: Ὁμοίως.

ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ

Εἰς τὸν πρῶτον μετάλλιον ἐπίχρυσον καὶ δίπλωμα. Εἰς τὸν δεύτερον μετάλλιον ἐπάργυρον καὶ δίπλωμα. Εἰς τὸν τρίτον μετάλλιον χαλκοῦν καὶ δίπλωμα. Καὶ οἱ τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος καὶ δέκατος μόνον δίπλωμα.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ

Τὰ μέλη τῆς Α΄ νικητρίας ὁμάδος μετάλλια χαλκᾶ καὶ δίπλωμα.

Τὰ μέλη τῆς Β΄ νικητρίας ὁμάδος δίπλωμα καὶ μετάλλια.

Καὶ διὰ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ὁμάδα θὰ λάβῃ ἓν δίπλωμα καὶ μετάλλιον ἡ Περιφερ. Διοίκησις εἰς ἣν ἀνήκει.

ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ

Θὰ ἰσχύουν τὰ αὐτὰ μετὰ τοῦ Ποδοσφαίρου.

ΕΠΑΘΛΟΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ Περιφ. Διοίκησις, ἡ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσοτέρας νίκας εἰς τὸν Κλασσικὸν Ἀθλητισμόν, Ποδηλασίαν, Πορείαν, Ποδόσφαιρον καὶ Σκοποβολὴν θὰ βραβευθῇ διὰ Κυπέλλου.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχήν σας εἰς τὰ κάτωθι:

Μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἄνω τῶν 25 ἐτῶν, ἤτοι γεννηθέντες πρὸ τοῦ 1914, ἀποκλείονται τῶν ἀγώνων.

Ἅπαντες οἱ λαμβάνοντες μέρος ἀθληταὶ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν πρῶτα ἀπὸ ἰατρόν.

Στολή: Περισκελὴς χρώματος βαθέος κυανοῦ (μπλὲ σκοῦρο) καὶ ἀθλητικὴ φανέλλα χρώματος λευκοῦ.

Διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας, παντελονάκι χρώματος βαθέος κυανοῦ καὶ μπλοῦζα λευκὴ μὲ κοντὸ μανίκι.

Τὰ μέλη ἑκάστης Περιφ. Διοικήσεως δέον νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν ἀριθμὸν τῆς Περιφερείας εἰς ἣν ἀνήκουν. Οἱ ἀριθμοὶ θὰ εἶναι διαστάσεων 10 ἑκατοστῶν καὶ χρώματος βαθέος κυανοῦ (μπλὲ σκοῦρο).

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτέρων Σχολῶν θὰ φέρωσιν οἱ μὲν ἄρρενες τὰ ψηφία Δ.Α.Σ., αἱ δὲ θήλεις τὰ ψηφία Υ.Θ.Α.Σ. καὶ οἱ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τὰ ψηφία Κ.Δ.

Αἱ Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν ἀρρένων καὶ θηλέων θ' ἀντιπροσωπευθοῦν δι' ἰδίας ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος. Ἑκάστη Περιφ. Διοίκησις δέον νὰ τελέσῃ τὸ ἀργότερον μέχρι 15ης Ἀπριλίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, ἀθλητικοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τῶν Σχηματισμῶν της.

Ἡ συμμετοχὴ ἑκάστης Περιφ. Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα πρέπει νὰ γίνῃ δηλωσὴ εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, Γραφεῖον 11, τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς 25ης Ἀπριλίου μὲ ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν συμμετεχόντων καὶ ἄθλημα καὶ ἀγώνισμα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἑκάστη Περιφ. Δ)σις θὰ συμμετάσχῃ ἐλευθέρως καὶ κατ' ἐκλογήν της εἰς τὰ ἐν τῷ Γυμνασίῳ ἀναφερόμενα ἀγωνίσματα.

Ἡ τεχνικὴ διοργάνωσις θὰ γίνῃ ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Γραφείου Σωματικῆς Ἀγωγῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Τρόπος μετεγγραφῆς, τόπος διαμονῆς ἐντεῦθεν καὶ σίτισις θέλουν γνωστοποιηθῇ ὑμῖν διὰ νεωτέρας μας διαταγῆς.

Παρακαλοῦμεν ὅπως ἑκάστη Περιφ. Δ)σις μᾶς γνωρίσῃ ἀνυπερθέτως τὴν λῆψιν τῆς παρούσης ἐγκυκλίου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος

ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Η «ΕΘΝΙΚΗ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ»

Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης προεκηρύχθη διὰ τὴν 12ην Μαρτίου ὁ ἐτήσιος ἀγὼν τῆς «Ἐθνικῆς Σκυταλοδρομίας» Ε. Ο. Ν.

Ἡ διαδρομὴ τῆς 1ης «Ἐθνικῆς Σκυταλοδρομίας» ἀποστάσεως 11.500 μ. καθορίζεται ὡς κάτωθι:

Ἀφετηρία Παναθηναϊκὸν Στάδιον — Λεωφ. Βασιλ. Ὄλγας — Λεωφ. Ἀμαλίας — ὁδ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου — ὁδ. Ἀποστόλου Παύλου — Θησεῖον — ὁδ. Ἑρμοῦ — Σύνταγμα — ὁδὸς Γεωργίου Α΄ — Λεωφ. Βασιλ. Σοφίας — Λεωφ. Ἀλεξάνδρας — ὁδὸς Πατησίων — Λεωφ. Πανεπιστημίου — Μνημεῖον Ἀγνώστου Στρατιώτου.

Ἡ ἀνωτέρω διαδρομὴ κατανέμεται εἰς τὰς κάτωθι ἀποστάσεις: 100 μέτρων, 200, 400, 800, 1.000 καὶ 1.500.

Ἑκάστη Ὑποδιοίκησις καὶ ἡ 34η Φάλαγξ θὰ παρατάξουν δύο δρομεῖς τῶν 100 μέτρων, δύο τῶν 200, τρεῖς τῶν 400, τρεῖς τῶν 800, τρεῖς τῶν 1.000 καὶ τρεῖς τῶν 1.500, ἤτοι ἐν συνόλῳ δεκαέξ (16) δρομεῖς.

Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουσι Φαλαγγῖται ἀπὸ ἡλικίας 18 ἕως 25 ἐτῶν.

ΑΙ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ Φυσικῆς Ἀγωγῆς κ. Μπέμπη, ἔγινεν ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ πρωταθλήματος ἀθλοπαιδιῶν τῆς Δ. Α. Σ. εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον.

Οἱ ἀθληταὶ τῶν μετεχουσῶν τοῦ πρωταθλήματος ἐννέα ὁμάδων ὡρκίσθησαν καὶ ἐτραγούδησαν τὸν ὕμνον τῆς Ε. Ο. Ν., ἀκολούθως δὲ ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος τῶν ἀγώνων. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν συναντήσεων βόλεϋ-μπὼλ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Πανεπιστήμιον νικᾷ Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν σχολὴν μὲ 15)10, 7)15, 15)12.

Ἐθνικὸν Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον νικᾷ Πάντειον Σχολὴν μὲ 15)4, 15)4.

Σχολὴ Συνεταιριστῶν νικᾷ Σχολὴν Ἐργοδηγῶν μὲ 15)4, 15)12.

Γυμναστικὴ Ἀκαδημία νικᾷ Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν ἄνευ συναντήσεως, λόγῳ μὴ προσελεύσεως τῆς ὁμάδος τῆς τελευταίας.

Τὴν Κυριακὴν τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε συναντήσεις μπάσκετ-μπὼλ μεταξὺ Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς — Παντείου Σχολῆς καὶ Γυμναστικῆς — Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας. Λόγῳ μὴ προσελεύσεως τῶν ἀντιπάλων των, νικήτριαι ἀνεκηρύχθησαν αἱ ὁμάδες τῆς Ἐμπορικῆς καὶ τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας.

Αἱ συναντήσεις θὰ συνεχισθοῦν σήμερον καὶ αὔριον εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον.

ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Οἱ ἀγῶνες μπάσκετ-μπὼλ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἀνεβλήθησαν λόγῳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πρασίνου.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν πρωταθλητριῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων τῆς Ε. Ο. Ν., κατηρτίσθη τὸ πρόγραμμα τοῦ Α΄ γύρου τῶν ἀγώνων τοῦ πρωταθλήματος, μεταξὺ τῶν ὁμάδων τούτων.

Οἱ ἀγῶνες θὰ γίνωνται διὰ μετακινήσεων εἰς τὰς ἕδρας τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῶν ἀφίεται ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμερομηνίας τῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι πάντως πρέπει νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου.

Τὸ πρόγραμμα συναντήσεων ἔχει ὡς ἑξῆς:

Π. Δ. Λασηθίου — Π. Δ. Ἡρακλείου, εἰς τὸ Ἡράκλειον. Ἡ νικήτρια θ' ἀντιμετωπίσῃ τὴν Π. Δ. Χανίων, εἰς τὰ Χανιά, μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου.

— Π. Δ. Μυτιλήνης — Π. Δ. Χίου, εἰς τὴν Χίον.

— Π. Δ. Ἀρκαδίας — Π. Δ. Λακωνίας, εἰς τὴν Τρίπολιν.

— Π. Δ. Ἠλείας — Π. Δ. Μεσσηνίας, εἰς τὰς Καλάμας.

— Π. Δ. Ἰωαννίνων — Π. Δ. Ἄρτης, εἰς τὰ Ἰωάννινα. Ἡ νικήτρια τοῦ ἀγῶνος θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὁμάδα τῆς Π. Δ. Ἀγρινίου, μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου, εἰς τὸ Ἀγρίνιον.

— Π. Δ. Κεφαλληνίας — Π. Δ. Κερκύρας, εἰς τὴν Κέρκυραν.

— Π. Δ. Τρικκάλων — Π. Δ. Λαρίσης, εἰς τὴν Λάρισαν.

— Π. Δ. Πέλλης — Π. Δ. Κοζάνης, εἰς τὴν Κοζάνην.

— Π. Δ. Κιλκὶς — Π. Δ. Θεσσαλονίκης, εἰς Κιλκίς.

— Π. Δ. Δράμας — Π. Δ. Καβάλλας, εἰς Καβάλλαν.

— Διοίκησις Ἀν. Σχολῶν — Π. Δ. Κυκλάδων, εἰς Σῦρον.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ Η Α.Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἀνεχώρησαν εἰς Θεσσαλονίκην, δι' εἰδικῆς ἁμαξοστοιχίας, προκειμένου νὰ παραστοῦν εἰς τὴν θεμελίωσιν τῆς ἐπεκτάσεως τῶν πανεπιστημιακῶν κτιρίων, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός μας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως. Μὲ τὴν αὐτὴν ἁμαξοστοιχίαν ἀνεχώρησε καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, συνοδεύων τὸν Ἀρχηγόν. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν εἶχον συγκεντρωθῆ τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ ἅπαντες οἱ Διοικηταὶ τῶν Διοικήσεων καὶ Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης τῆς Ε. Ο. Ν., τμῆμα δὲ Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, παρατεταγμένον εἰς τὸν σταθμόν, ἀπέδωσε τιμάς. Ὁ Ἀρχηγὸς ἐκ Θεσσαλονίκης μετέβη εἰς Βουκουρέστιον ἵνα μετάσχῃ τοῦ Συμβουλίου τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ἡ Κεντρικὴ Διοικησις τῆς Ε. Ο. Ν. ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἐπεκτείνῃ τὴν προσπάθειαν τῆς ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως καὶ ἔξω τῆς πρωτευούσης, δημιουργοῦσα ἐκ τῶν κόλπων της βαθμηδὸν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἑλληνικὰς πόλεις κέντρα εὐρυτέρας πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ κοινοῦ διὰ δημοσίων διαλέξεων, δημοσιευμάτων, ἑορτῶν καὶ ἄλλων παρεμφερῶν μέσων. Τὴν προσπάθειαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἤρχισεν ἤδη ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς σειρᾶς τῶν διαλέξεων τοῦ «Παρνασσοῦ», ἐπεκτείνει καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μὲ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως καταστήσῃ τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσαν μέγα καὶ ἀντάξιον τῆς σημασίας της Πανελλήνιον Κέντρον Ἐθνικῆς Διαπαιδαγωγήσεως.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ἅτινα θὰ ἀναγγείλῃ ἐν καιρῷ, ὠργάνωσε καὶ ἐκεῖ σειρὰν δημοσίων διαλέξεων μὲ ὁμιλητὰς τοὺς διαπρεπεστέρους Ἕλληνας ἐπιστήμονας καὶ λογίους τόσον ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις στελλομένων χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ κατὰ περιοδικὰ διαστήματα.

Ἡ πρώτη ἐγκαινιαστικὴ ὁμιλία τῆς Θεσσαλονίκης ἐγένετο χθὲς Παρασκευὴν μὲ ὁμιλητὴν τὸν ἱστορικὸν συγγραφέα καὶ διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀπ. Β. Δασκαλάκην καὶ μὲ θέμα: «Πολιτικὰ διδάγματα ἐκ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἱστορίας διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν νεότητα».

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἑβδομάδος τοῦ πρασίνου, συνεκεντρώθησαν τὴν 8.30' π.μ., κατόπιν ἐκδοθείσης διαταγῆς, 1.500 περίπου Φαλαγγῖται τῶν Λόχων Ἐργασίας τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης, τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ, παρὰ τὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων.

Ἐκεῖθεν, συντεταγμένοι καὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἐκπαιδευτὰς ἀξιωματικούς, μετέβησαν εἰς τὴν ὕπερθεν τοῦ Χολαργοῦ καὶ παρὰ τὴν Στρατιωτικὴν πόλιν τοποθεσίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, προκειμένου νὰ δενδροφυτεύσουν ὁλόκληρον τὴν περιοχήν, ἥτις θ' ἀποτελέσῃ τὸ «Ἄλσος τῆς Νεολαίας».

Οἱ Φαλαγγῖται μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἤρχισαν ἀπὸ πρωΐας ἐργαζόμενοι εἰς τὴν διάνοιξιν λάκκων, ἐν ἀναμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅστις καὶ θὰ ἔδιδε τὸ σύνθημα τῆς δενδροφυτεύσεως, φυτεύων τὸ πρῶτον δένδρον.

— Τὴν 10.30' π. μ. ἀφίχθη ὁ Ἀρχηγός μας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν., τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης, τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ ἄλλων ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν. Τὸν Ἀρχηγὸν ὑπεδέχθησαν οἱ Φαλαγγῖται μὲ ἐνθουσιωδεστάτας ἐκδηλώσεις. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐτελέσθη εἰδικὴ ἀκολουθία καὶ δέησις ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ ἔργου τῆς δενδροφυτεύσεως, ἀμέσως δὲ ὁ Ἀρχηγὸς ἐφύτευσε τὸ πρῶτον δένδρον ἐλαίας.

Οἱ Φαλαγγῖται ἐπεδόθησαν εἰς τὴν δενδροφύτευσιν τῆς περιοχῆς διὰ πεύκων, φυτεύσαντες ἐν συνόλῳ περὶ τὰς 6.000 μικρὰ πεῦκα.

Ὁ Ἀρχηγὸς περιῆλθεν ὅλην τὴν περιοχήν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν., ἀνεχώρησε δὲ προπεμπόμενος ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν μὲ ἐκδηλώσεις πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ.

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας προσλαμβάνονται ὡς προσωρινοὶ καθηγηταὶ τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας οἱ κάτωθι γυμνασταί:

Μ. Μητροφάνης, Σ. Παπαδάκος, Α. Σταματίου, Ξ. Τσολάκας, Ε. Δρίβας, Ι. Ἀγγελίδης, Ε. Βογιατζόπουλος, Κ. Νησσίδης, Ι. Κακολίδης, Σ. Μακρῆς, Ν. Βακιρτζόγλου, Π. Παπαγιάννης, Ε. Πρασίδης, Ν. Γιομπρὲς καὶ Θ. Γκορδοβάνας.

Ἐπίσης προσλαμβάνονται ὡς καθηγήτριαι τῆς Γυμναστικῆς παρὰ τῇ Ε. Ο. Ν. αἱ κάτωθι γυμνάστριαι: Ε. Ζαφειροπούλου, Α. Νταουντάκη, Ε. Ἀντωνίου, Π. Γαληνοῦ, Κ. Σαμπατακάκη, Δ. Μποϊκᾶ, Μ. Γόρη, Α. Φραγκάκη, Γ. Μαυραγάνη, Β. Γούναρη καὶ Σ. Φώκη.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν 10ην π. μ. τῆς Πέμπτης τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀφίχθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας, προερχόμενοι ἐκ Θεσσαλονίκης, 34 Τοῦρκοι Φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Κων-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Κανελλόπουλος φυτεύων τὸ δένδρον του εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

σταντινουπόλεως, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τον Ὑφηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου των Δόκτορα Χιβζῆ Βελντέτ.

—Τούτους ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν σταθμὸν ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Δ.Α.Σ καὶ οἱ ξεναγοὶ των Φαλαγγῖται Φοιτηταί.

—Την μεσημβρίαν ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Φωτεινοῦ, ὅστις καὶ ἀπένειμε το παράσημον τῆς Ἑκατονταετηρίδος εἰς τον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Τούρκων Φοιτητῶν Ὑφηγητήν των.

—Οἱ Τοῦρκοι Φοιτηταὶ ἐγένοντο ἀκολούθως δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

—Τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ἐπεσκέφθη ἐπίσης ὁ Δρ Χιβζῆ Βελντέτ.

—Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Πάλλας», κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἤγειραν προπόσεις ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Δ.Α.Σ. καὶ ὁ Τοῦρκος Ὑφηγητὴς κ. Βελντὲτ ὑπὲρ τῆς Α. Μ τοῦ Βασιλέως μας, τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τῶν δύο φίλων λαῶν.

—Οἱ Τοῦρκοι Φοιτηταὶ τὴν ἑπομένην τῆς ἀφίξεώς των, ἀνῆλθον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν ξεναγῶν των Φαλαγγιτῶν, περὶ τὴν μεσημβρίαν δὲ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

—Κατὰ τὴν κατάθεσιν παρίσταντο ὁ Γραμματεὺς τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, ἀπέδωσαν δὲ τιμὰς Φαλαγγῖται τῆς Δ.Α.Σ. καὶ τμῆμα μουσικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

—Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας παρετέθη γεῦμα εἰς τοὺς Τούρκους Φοιτητὰς εἰς Μαραθῶνα, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου οἱ Τοῦρκοι Φοιτηταί, Φαλαγγῖται τῆς Δ.Α.Σ. καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐχόρευσαν Ἑλληνικοὺς χορούς.

—Οἱ Τοῦρκοι Φοιτηταὶ ἀνεχώρησαν ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Πατρίδα των τὸ παρελθὸν Σάββατον, μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις, συνοδευόμενοι μέχρι Πειραιῶς ὑπὸ ἀντιπροσωπείας τῆς Δ.Α.Σ.

—Ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεχαιρέτησε τοὺς Τούρκους Φοιτητὰς τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς.

Ζωηροτάτη κίνησις ἐσημειώθη κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πολυτεχνείου.

Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙου Γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως.

—Αἱ γενόμεναι δοκιμαὶ τοῦ κατασκευασθέντος ἀσυρμάτου ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν Σπουδαστῶν τοῦ Πολυτεχνείου, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐσημειώθη μεγάλος ἀριθμὸς ἐγγραφῶν νέων Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πανεπιστημίου.

—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν 6ην μ. μ. ἐδόθη εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἡ δευτέρα διάλεξις πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας-Σπουδαστάς, ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνουν οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, σχετικῶς μὲ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Εἰς τοὺς Φαλαγγίτας-Σπουδαστὰς ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἰούλιος Διαλέτος «περὶ Παθητι-

θηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἰούλιος Διαλέτος «περὶ Παθητικῆς Ἀντιστάσεως καὶ Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας».

Εἰς τὴν διάλεξιν παρέστησαν ὁ Κυβερ. Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, γενόμενος δεκτὸς μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν Σπουδαστῶν, ὁ Πρύτανις, οἱ Καθηγηταὶ καὶ τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τῆς Σχολῆς. Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας καὶ ἐν μέσῳ ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πρύτανιν τῆς Σχολῆς κ. Ε. Ἐμμανουὴλ τὸ Χρυσοῦν Σῆμα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἐπίσης τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου «Κεντρικὸν» ὁ χορὸς τῆς Δ.Α.Σ. ὑπὲρ τῆς Φοιτητικῆς Ἀλληλεγγύης.

Εἰς τὸν χορὸν παρέστησαν οἱ Ὑφυπουργοὶ Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκης καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Σπέντζας, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ.ἄ.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ τμῆμα Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως, καταρτισθέν, ἀρχίζει ἤδη νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς διάφορα ἱδρύματα.

—Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐκοινοποιήθη πρὸς ἁπάσας τὰς Ὑποδιοικήσεις ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ διὰ τὴν 25ην Μαρτίου, μὲ θέματα: «Ἡ θέσις τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.» καὶ «25η Μαρτίου».

—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπένειμε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸ Σῆμα τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὰς Συνεργάτιδας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, εἰς εἰδικὴν συγκέντρωσιν, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

—Εἰς ἁπάσας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐξαιρετικὴ παρατηρεῖται κίνησις. Αἱ Φαλαγγίτισσαι μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ προθυμίαν σπεύδουν νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ ταυτότητας, τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποιοῦν καὶ διὰ τοὺς κινηματογράφους.

—Πλὴν τῶν τακτικῶν μαθημάτων εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου, γίνεται ἤδη καὶ προετοιμασία διὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ 6ου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Περιφερείας τοῦ 7ου Ὑποτομέως.

—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς Υ)σεως εἰς Ψυχικόν, ὅπου αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικῶς.

—Ἡ Ὑποτομεάρχης Χολαργοῦ ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας μὲ θέμα: «Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως».

—Ἐπίσης εἰς τὸν Ὑποτομέα Ἡρακλείου ὡμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας περὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Ἀντιπροσωπεία Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν παρεκάθησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν τῶν Τούρκων Φοιτητῶν καὶ Φοιτητριῶν δοθὲν παρὰ τῆς Δ)σεως τῆς Φοιτητικῆς Λέσχης γεῦμα, εἰς τὸ τέιον τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας καὶ εἰς τὸ γεῦμα τοῦ Μαραθῶνος.

—Εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Φοιτητικῆς Λέσχης ἐδόθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ὁ πρῶτος χορὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Διοικήτρια τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, ἐκφράσασα τὴν ἱκανοποίησίν αὐτῆς διὰ τὴν ὅλην τάξιν καὶ λειτουργίαν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

—Ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας κατηρτίσθη πλῆρες σχέδιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἄρχεται ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν ὅλων τῶν Ὑποτομέων τῆς Περιφερείας μὲ Βιβλιοθήκας.

—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν συνεχίζεται μεθοδικῶς ἡ ἔνταξις Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, διὰ τὸν ἀκριβῆ καθορισμὸν τῆς δυνάμεως, βάσει σχετικῶν καταστάσεων αἵτινες καὶ ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑποτομεαρχῶν.

—Εἰς τὸν παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον χῶρον ὅπου καὶ ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἑορτὴ τοῦ «Πρασίνου» ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν ἔλαβε μέρος μὲ ἀναλόγους

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

λόχους ἐργασίας, οἱ ὁποῖοι προσέφερον ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ὡραιοτάτην ταύτην προσπάθειαν.

—Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ κινητοποιηθεῖσα προέβη εἰς τὴν δενδροφύτευσιν τῶν ὁδῶν αἵτινες καὶ εἶχον καθορισθῆ διὰ τὴν Ε. Ο. Ν., ἐνῷ ἐκ παραλλήλου συνεχίζεται συστηματικῶς ἡ καταπολέμησις τῆς κάμπης ἀπὸ τὰ συσταθέντα συνεργεῖα.

— Οὕτω ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐκλείψη τελείως ἀπὸ τοὺς γύρω πευκῶνας τῆς Περιφερείας τῆς Ὑποδιοικήσεως ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐχθρὸς τοῦ πεύκου.

—Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Θυμάτων Πολέμου Ὑποναύαρχος κ. Νοταρᾶς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ τμήματος Καλογρέζης τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν τελετὴν καὶ θεμελίωσιν τοῦ Συνοικισμοῦ Ἀναπήρων Πολέμου, ἐκφράζων ταυτοχρόνως καὶ τὰ συγχαρητήριά του διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν τάξιν, εὐπρέπειαν καὶ παράστημα τοῦ τμήματος τούτου.

ΛΑΜΙΑ. — Εἰς τὴν πρὸ ἡμερῶν συμβᾶσαν εἰς τὴν πόλιν μας πυρκαϊὰν τοῦ καταστήματος τῶν ἐμπόρων Δ. Κατσούδα & Σία οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Λαμίας συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατάσβεσιν ταύτης, ἐργασθέντος μὲ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν καὶ ἀποσπάσαντες τοὺς δικαίους ἐπαίνους τῶν κατοίκων Λαμίας.

Σχετικῶς οἱ διευθυνταὶ τοῦ καταστήματος ἀπέστειλαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Διοίκησιν Λαμίας τῆς Ε. Ο. Ν. τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω:

«Διοίκησιν Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας

Ἐνταῦθα

»Διὰ τῆς παρούσης μας ἐρχόμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν θερμῶς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας της πόλεώς μας, τῆς ὁποίας μέλη, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων μᾶς διαφεύγουν, μετὰ πραγματικῆς αὐτοθυσίας ἔσπευσαν να βοηθήσουν εἰς τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαιας του καταστήματός μας, πρᾶγμα ὅπερ ἐπετεύχθη.

»Τοιοῦτοι νέοι, τόσον ἐμπνευσμένοι μὲ τας ἰδεώδεις ἀρχὰς τῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ φιλαλληλίας, τιμῶσι μεγάλως τὴν Ὀργάνωσιν καὶ ὑπόσχονται νέαν πράγματι περίοδον ἀνταξίαν τῶν προσδοκιῶν τῶν δημιουργῶν της καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

Δ. Κ. Κατσούδας & Σία».

ΧΑΛΚΙΣ. — Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, ἐγκαινιάζων τὴν λειτουργίαν τοῦ συσταθέντος οὐλαμοῦ βαθμοφόρων, ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς βαθμοφόρους Φαλαγγίτας τὴν σημασίαν τῆς σχολῆς ταύτης καὶ ἐτόνισε τὴν ἀποστολὴν τῶν βαθμοφόρων ὡς ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Νεολαίας ἐπὶ τῆς ὁποίας τόσας ἐλπίδας στηρίζει τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

— Τὴν Διοίκησιν τῆς 45ης Φάλαγγος ἀνέλαβε κατόπιν προτάσεως τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ ἐγκρίσεως τοῦ κ. Νομάρχου ὁ γυμναστὴς τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεώς μας.

—Ὡσαύτως μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑποφαλαγγάρχου ἀνέλαβον τὰς ἱδρυθείσας Διευθύνσεις παρὰ τῇ Ε. Ο. Ν. Ποδοσφαίρου καὶ Ἐξευρέσεως Ἐργασίας ὁ εἰσηγητὴς τῆς Νομαρχίας καὶ ὁ Ἐπόπτης Ἐργασίας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Ἀθρόα παρατηρεῖται ἐσχάτως ἡ ἐγγραφὴ νέων μελῶν εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν.

Μέχρι τοῦδε ἔχουν συγκροτηθῆ τεσσαράκοντα περίπου Τμήματα εἰς τὰ χωρία καὶ κωμοπόλεις τοῦ Νομοῦ.

— Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν, οἱ δὲ Φαλαγγῖται ἐπιδίδονται ἐντατικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κοινωφελῶν ἔργων.

— Εἰς τὸ χωρίον Πύργος Μονοφατσίου οἱ Φαλαγγῖται κατηδάφισαν ἀκατοικήτους οἰκίας καὶ διεμόρφωσαν εἰς τὸ κέντρον τοῦ χωριοῦ πλατεῖαν.

Τὸ γεγονὸς ἐχαιρετίσθη μὲ βαθυτάτην ἱκανοποίησιν ὑπὸ τῶν κατοίκων.

ΑΓΟΥΛΙΝΙΤΣΑ.— Ὑπὸ τοῦ παρεπιδημοῦντος εἰς τὴν πόλιν μας θιάσου ἐδόθη τὴν 1ην Φεβρουαρίου καλλιτεχνικὴ παράστασις, στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Αἱ ἐκ τῆς παραστάσεως εἰσπράξεις διετέθησαν διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τακτικῶς αἱ συγκεντρώσεις ὅλων τῶν Τμημάτων ὡς καὶ διάφοροι ὁμιλίαι ὑπὸ διανοουμένων καὶ ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν τῶν Σχηματισμῶν ἔγινε προβολὴ μορφωτικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας σχετικῶς μὲ τὴν ἑλονοσίαν, τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα τὴν προκαλοῦν ὡς καὶ τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ προφυλαχθῇ τις.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς προβολῆς ὁ καθηγητὴς τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Γυμνασίου ἀνέπτυξε καὶ προφορικῶς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἑλῶν ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ περὶ τῆς ἀποξηράνσεως τούτων.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς Ε Ο Ν, ἥτις ἐστεγάσθη εἰς τὸ νεοϊδρυθὲν ἵδρυμα τῆς Μητροπόλεως Αἰτωλοακαρνανίας, εὐγενῶς προσφερθὲν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν.

Σκοπὸς τῆς σχολῆς ταύτης εἶναι ἡ μόρφωσις τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἐν ἀρχῇ ἐγένετο ἁγιασμὸς καὶ δέησις ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Μετὰ ταῦτα δὲ ὡμίλησεν ὁ Ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῶν Σχολείων Μεσολογγίου, ὅστις ἀνέπτυξε τὴν ἀνάγκην τῆς στοιχειώδους μορφώσεως καὶ τὴν μέριμναν τοῦ Νέου Κράτους διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Μετὰ τοῦτον ὡμίλησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ Νέου Κράτους, εὐχαριστήσας τὴν Μητρόπολιν Αἰτωλοακαρνανίας διὰ τὴν εὐγενῆ συνδρομὴν τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὴν Ε. Ο.Ν.

— Ἡ ὑπὲρ τοῦ πρασίνου προσπάθεια ἠκούσθη μὲ ἐνθουσιασμὸν εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καὶ πρωτοβουλίᾳ τῆς δασικῆς ἀρχῆς Ναυπάκτου διωργανώθη μετὰ πάσης ἐπιβλητικότητος ἡ ἑορτὴ τοῦ πρασίνου, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον αἱ κοινοτικαὶ ἀρχαί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ ἅπαντα τὰ Τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ πρὸ τῆς ἑορτῆς ὡμίλησεν ὁ Δασονόμος τῆς πόλεως, ἀναπτύξας τὴν ὠφέλειαν τῶν δένδρων καὶ γενικῶς τῆς ἀναδασώσεως, ἐξῆρε δὲ τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν ἣν εἶχεν ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις.

— Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. ἔσπειρεν εἰς πολλὰς περιοχὰς γύρω τῆς πόλεως σπόρους κυπαρίσσου, κουκουναριᾶς καὶ πεύκων.

ΚΕΡΚΥΡΑ — Ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως ἐδόθησαν κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς αἱ ἑξῆς ὁμιλίαι 1) «Πατρὶς καὶ Θρησκεία» καὶ 2) «Ἡ Θρησκεία θεμέλιον τῆς Πατρίδος».

—Ὡσαύτως πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας ἀνεπτύχθησαν τὰ ἑξῆς θέματα 1) «Περὶ πολεμικῶν ἀρετῶν» καὶ 2) «Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῆς προσπαθείας πρὸς ἐπίτευξιν τούτου».

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ τρ. μηνὸς Φεβρουαρίου ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητική.

—Ἐγένοντο τακτικαὶ ἀσκήσεις καὶ συγκεντρώσεις καὶ διάφοροι ὁμιλίαι διεξήχθησαν μορφωτικαί, συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμούς.

Μεγάλη κίνησις καὶ ἅμιλλα παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως διὰ δενδροφύτευσιν. Τακτικαὶ ἔρχονται ἀναφοραὶ τῶν Σχηματισμῶν, ἱεραρχικῶς ὑποβαλλόμεναι, δι' ὧν ζητοῦνται δενδρύλλια διὰ τὸν ὡς ἄνω σκοπόν. Ἡ κίνησις τοῦ Περιοδικοῦ «Νεολαία» λίαν ἱκανοποιητικὴ καὶ καθημερινῶς αὐξανομένη.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

ΠΟΤΑΜΙΑ.— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ποταμιᾶς ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Διάφορες ἀσθένειες τῶν φυτῶν».

ΚΙΤΤΑ.—Ἐγένοντο ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Κίττας, καθ' ἃς οἱ Φαλαγγῖται εἰργάσθησαν δι' ἰσοπέδωσιν χώρου, ὅστις θὰ ἀποτελέση τὸ Γυμναστήριον τοῦ Σχηματισμοῦ.

ΚΟΚΚΙΝΑ ΛΟΥΡΙΑ.— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ ἐργατικότης του ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν».

ΛΑΓΙΟΝ.—Ἐγένετο εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἔρανος διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου, ἀποδώσας λίαν ἱκανοποιητικὰ ἔσοδα. Ἅπαντες οἱ κάτοικοι προσέφεραν μετὰ προθυμίας τὸν ὀβολόν των, διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

ΧΟΣΙΑΡΙΟΝ.— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Ὁ Λεωνίδας ὁ Σπαρτιάτης, οἱ 300 καὶ ἡ αὐτοθυσία των».

ΧΑΝΙΑ ΚΟΥΤΟΥΜΟΥΣ.—Ἐπίσης εἰς τοὺς Φαλαγγίτας τοῦ Τμήματος Χανίων ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων».

ΣΠΑΡΤΗ.— Εἰς συγκέντρωσιν τῆς Τετραρχίας Σπάρτης ὡμίλησε συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ θέμα: «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις της». Τὴν 5ην τρέχοντος, ἡμέραν Κυριακήν, ἐδόθη ὑπὸ τῆς 111ης Ἀνεξ. Τετραρχίας Σπάρτης χοροεσπερὶς διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου τῶν ἀπόρων μαθητῶν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γενικοῦ μας Ἐπόπτου, ἀποδώσασα λίαν ἱκανοποιητικὰ ἔσοδα.

ΓΥΘΕΙΟΝ.— Εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῆς δυνάμεως τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κινηματοθεάτρου ἐγένετο διάλεξις ὑπὸ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Γεωπόνου μὲ θέμα: «Ἐξέλιξις τῆς Γεωργίας τοῦ Ἑλληνορρωμαϊκοῦ γεωργικοῦ Πολιτισμοῦ», παρισταμένων ἐκτὸς τῶν μελῶν καὶ πλήθους ἐκλεκτοῦ κόσμου τῆς κοινωνίας τῆς πόλεως.

— Τὴν 4ην τρέχ. μηνὸς ἐδόθη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων χοροεσπερὶς διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου, ἀποδώσασα λίαν ἱκανοποιητικὰ ἔσοδα.

—Ἐπίσης εἰς συγκέντρωσιν τῆς 11ας Ἀνεξ. Τετραρχίας Γυθείου ἐγένετο ὁμιλία, εἰς τὸν χῶρον τοῦ Ἀρχαίου Θεάτρου, μὲ θέμα: «Ἀγαπᾶτε τὸν ἑαυτόν σας, ἀλλὰ πρῶτα τὴν Πατρίδα σας».

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Ἀπεπερατώθη τὸ οἴκημα τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύση διὰ τὴν στέγασιν ὅλων τῶν Σχηματισμῶν τῆς πόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως, τῆς Γενικῆς Γραμματείας, τῶν Διοικήσεων, ὡς καὶ τῶν Ἐπιτελικῶν Γραφείων.

Ὡσαύτως κατεσκευάσθη εὐρεῖα αἴθουσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δίδωνται καθ' ἑκάστην μαθήματα καὶ διαλέξεις πρὸς τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως.

— Ἡ ὅλη ὀργάνωσις τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων διῃρέθη εἰς ἓξ Ὑποδιοικήσεις. Εἰς τὴν διαίρεσιν ταύτην προέβη ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Ἠπείρου διὰ τὴν καλυτέραν ὀργάνωσιν καὶ ἐποπτείαν.

— Τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Ὀργανώσεως ἀνέλαβεν ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ὡς πρῶτος Ἐπιτελάρχης.

— Τὰ μαθήματα τῶν βαθμοφόρων, οἵτινες ἀνέρχονται εἰς τοὺς διακοσίους, συνεχίζονται μὲ τὸν αὐτὸν πάντοτε ζῆλον. Ὁμιλίαι ἠθοπλαστικαὶ γίνονται συχνὰ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὑπὸ ἀνωτέρων κρατικῶν λειτουργῶν καὶ διακεκριμένων ἐπιστημόνων τῆς πόλεώς μας.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ἐγένετο στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Περιφ. Ὑποδιοικήσεως.

Ἡ αὐτὴ κίνησις παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου.

Ἀνώτεροι ἐκπαιδευτικοί, στρατιωτικοί, δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀνέλαβον τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μελῶν, ἥτις βαίνει συστηματικῶς, ἔχει δὲ σημειώσει λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

ΑΡΤΑ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συνεχίσθησαν τακτικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῶν Τμημάτων.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὁ Νομίατρος τῆς πόλεώς μας μὲ θέμα «περὶ ἀνθρωπολογίας».

— Μερίμνη τοῦ Νομάρχου — Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. ἐχορηγήθησαν περὶ τὰς 500 στολαί, μέχρι τοῦδε δὲ ἔχουν ἐφοδιασθῆ διὰ στολῶν περὶ τοὺς 1.000 Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι.

— Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς διδάσκουν ἐπὶ διαφόρων ἐθνικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων.

Ἐπίσης διδασκαλίαι γίνονται παρὰ τῶν προϊσταμένων τῆς γεωργικῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ Δασάρχου, ὡς καὶ παρὰ τοῦ Νομιάτρου, ὅστις μάλιστα κατήρτισε καὶ ὁμάδας νοσοκόμων καὶ τραυματιοφορέων.

Οἱ κοινοτικοὶ γεωπόνοι καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ σταθμάρχαι ἀνέλαβον ὅπως ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῶν ὁμαδαρχῶν τῶν κοινοτήτων, διδάσκοντες ἀνάλογα τῆς ἁρμοδιότητός των θέματα.

— Ἀκράτητος παρατηρεῖται ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων διὰ τὴν ἐγγραφήν των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπομεμακρυσμένας περιοχὰς τοῦ Νομοῦ.

— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης παρακολουθεῖ τὴν ὅλην κίνησιν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν αὐτοπροσώπως, λαμβάνων καθ' ἑκάστην ἀναφορὰν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ.

— Τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἐστεγάσθησαν εἰς ἐπιβλητικὸν ἔναντι τῆς Νομαρχίας οἴκημα.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὰ Τμήματα τῶν κοινοτήτων Πέτα, Κομποτίου, Λιμήνης, Γραμμενίτσης, Ρόκκας, Κωστακιῶν, Κομμένου, Λουτροτόπου καὶ Νεοχωρίου, ἀποκομίσας τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

— Ἐπίσης ὁ Νομάρχης ὡμίλησεν εἰς τὴν αἴθουσαν «Κιλκὶς» περὶ τῆς συμβολῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πρόοδον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τῆς θέσεώς της ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν ὁμιλίαν παρηκολούθησεν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

ΣΑΜΟΣ.— Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐτελέσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πυθαγορείου Γυμνασίου τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱδρυθέντος Οὐλαμοῦ βαθμοφόρων τῆς 262ας Φάλαγγος Βαθέος τῆς Ε. Ο. Ν.

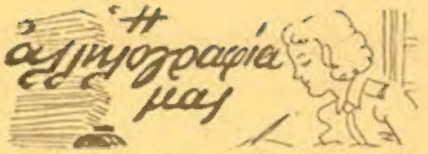
Εἰς τὴν γενομένην ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν., ὁ Διοικητὴς τοῦ 18ου Συντάγματος, ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του κ. ἄ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ὡμίλησε πρὸς τοὺς ὑποψηφίους ὁ Γεν. Ἐπόπτης καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Διευθυντὴς τοῦ 111 Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Διοικήσεως.

ΧΙΟΣ.— Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων, ἐπεθεώρησε τὰ Τμήματα τοῦ 1ου Τάγματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Καρδαμύλων. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ὡμίλησεν εἰς τοὺς ὑπερπεντακοσίους Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, οἵτινες εἶχον παραταχθῆ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου, ἀναπτύξας τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Ἱδρυθείσης Ὑπηρεσίας Τεχνικῶν Ἔργων παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει, παρακαλοῦνται οἱ Φαλαγγῖται οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος σχεδιασταί, εἰδικευμένοι εἰς τὰ ἀρχιτεκτονικὰ καὶ μπετὸν-ἀρμέ, ὅπως παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ Γραφεῖα Κεντρικῆς Διοικήσεως (Καραγεώργη 4) τὴν 20ὴν καὶ 21ην τρέχ. μηνὸς καὶ ὥραν 8—9 μ. μ.

Δίδα ΟΛΥΜΠΙΑΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Κωνστάντζαν. Μᾶς γράφετε στὴν τόσο ὡραία ἐπιστολή σας: «Διαβάζω πάντα τὸ περιοδικό σας ποὺ ἀπευθύνεται σ' ὅλες τίς νέες ἑλληνικὲς καρδιές. Ἐδῶ, ἀπὸ τὴν ξενητειά, παρακολουθῶ πάντοτε, σὰν κάθε πραγματικὸ Ἑλληνόπουλο, κάθε τι ποὺ ἐνδιαφέρει τὴν Πατρίδα μου. Σᾶς γράφω γιά νά σᾶς πῶ ὅ,τι ξεχειλίζει ἀπὸ τὴν ψυχή μου: Μόλις τελείωσε ἡ διάλεξις τοῦ καθηγητοῦ μας κ. Παπαμιχαήλ. Διάλεξις ποὺ εἶχε γιά ἀκροατήριο 50 μαθητάς καὶ μαθητρίας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Κωνστάντζας. Σκοπός τῆς διαλέξεώς του ἦτο νά μᾶς ὁμιλήσῃ γιά τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Κυβερνήτου μας. Ἄρχισε σιγά - σιγά νά μᾶς απαριθμῇ τά ὅσα συνετελέσθησαν ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936. Σιγά - σιγά ὁ ἐνθουσιασμός τὸν κατελάμβανε, ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, τά μάτια του λαμποκοποῦσαν καὶ ὁ κτῦπος τῆς καρδιᾶς μας συνώδευε τά λόγια του. Ζωντάνευε τὸ κάθε τι, ἔδινε σάρκα καὶ ὀστᾶ σὲ ὅσα διαβάζαμε στίς ἐφημερίδες. Κι' εἴδαμε μὲ τά μάτια τῆς ψυχῆς μας, ἐνῷ ὡμιλοῦσαμε μὲ τοὺς ἀτρόμητους ἐκείνους καὶ λεοντόκαρδους, ἔλη ἀποξηραμένα, στρατὸ διωργανωμένο, εἴδαμε Ἑλλάδα ξαναζῶσα τὴν παληά δόξα κι' εἴδαμε ἐμπρός σ' αὐτά ὅλα τὸν Μεγάλο Ἀρχηγὸ μὲ τὸ δαυλὸ τοῦ πολιτισμοῦ στὸ χέρι, ἔχοντας γιά βοηθοὺς τὸν Βασιληᾶ μας δεξιά καὶ ἀριστερά τὴν σφριγῶσαν Νεολαίαν νά βαδίζῃ ἐμπρός, πάντα ἐμπρός. Αὐτά σοῦ τά γράφω, ἀγαπητή «Νεολαία», γιά νά πῇς στά ἐκεῖ εὐτυχισμένα Ἑλληνόπουλα, νά φωνάξῃς ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἄτυχα, μακρυά ἀπὸ τὴν Πατρίδα τους, ποὺ τά καίει ὁ ἐνθουσιασμός καὶ τά τρώγει ἡ νοσταλγία. Κι' ἔχουν ἕνα πόθο, πόθο βαθύ, νά βρεθοῦν κι' ἐκεῖνα μιά φορά μαζί των στίς γιορτές τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ νά ζητωκραυγάσουν γιά τὸν Βασιληᾶ καὶ γιά τὸν Μεγάλο Ἀρχηγό, τὸν ἐμπνευσμένο Δημιουργό, γιά Ἐκεῖνον ποὺ ἔχομε μεταβάλει τίς νεανικές καρδιές μας σὲ προσκυνητήρι καὶ στὸ βωμὸ ἀντὶ θυμίαμα προσφέρουμε τὴν ἀγάπη μας». Μπράβο, καλή μας Ἑλληνοπούλα. Μὴ λησμονεῖτε ποτὲ ὅτι εἶσθε Ἑλληνοπούλα καὶ νά εἶσθε πάντοτε ὑπερήφανη γιά τὴν ἐθνική σας καταγωγή.— Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. Μελετήσατε ἀκόμη. Τὸ «Τοῦ δένδρου τά κλαριά» δὲν εἶναι τεχνικό!— ΜΗΤΣΟΝ ΚΑΤΣΙΝΗΝ. Καλό. Πολὺ καλό. Εἶναι ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς. Οἱ «Νέοι Δρόμοι». — Η. Π. ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΡΗΝ. Ὄχι καλό ἡ «Νεολαία καὶ ἡ Σημαία».— ΜΑΡΙΑΝ ΔΡΑΙΝΑ. Ἐνεκρίθησαν.— ΣΤΡΑΤΟΝ ΧΑΤΖΗΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ. Δὲν θά δημοσιευθῇ τὸ «Ὅπως τά χρόνια τά παληά». Δὲν εἶναι ὅσο πρέπει καλό!— ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Θά δημοσιευθῇ τὸ «Γιά τὸ μεγάλο μας Ἀρχηγό». — ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τὸ «Φθινόπωρο» σας ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή. Εἶναι πολὺ - πολὺ καλό! — ΘΕΟΔΟΣΙΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν στερεῖσθε ταλέντου, ἀλλά χρειάζεται ἀκόμη ἐργασία καὶ διάβασμα. — ΠΑΥΛΟΝ ΚΥΛΙΤΗΝ: Γράφεις στὴν ἔκθεσί σου: «Εἶμαι ὑπερήφανος, διότι εἶμαι μέλος τῆς Ε. Ο. Ν., διότι ἡ Ὀργάνωσις αὐτή διδάσκει ν' ἀγαπῶμεν τὴν Πατρίδα, τὴν οἰκογένειάν μας, νά γίνουμε καλοὶ πολῖται καὶ νά ἔχουμε πίστι εἰς τὴν θρησκείαν μας. Μαθαίνουμε ἀκόμη εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. νά σεβώμεθα τὴν πολιτείαν, τὴν θρησκείαν μας καὶ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα μας, ποὺ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος ὅλων τῶν Ἑλλήνων». — ΧΡΗΣΤΟΝ ΣΙΜΑΡΑΚΗΝ. Δὲν εἶναι καλό τὸ ποίημά σας.— ΝΑΤΗΝ Δ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ. Δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι δὲν εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὴν μιά ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— ΖΑΧΑΡΙΑΝ ΒΕΛΟΥΔΗΝ. Τὸ διήγημά σας εἶναι καλό. — Ν. ΜΑΥΡΟΥΛΙΔΗΝ. Καλό.— ΑΝΤ. Ν. ΑΠΕΡΓΗΝ. Καλά εἶναι αὐτά ποὺ μᾶς ἐστείλατε. Ἀλλά παίρνετε τὸ θέμα πολὺ σχολαστικά. Πόσα πράγματα μποροῦμε νά ποῦμε. Δὲν ἔχει πάρει τὸ ἄρθρο σας τὸ ἐγκυκλοπαιδικό ὕφος ποὺ πρέπει. Ἔπειτα τὸ ξύλο ἔχει τόσες χρησιμότητες. Ἀφοῦ καὶ τὸ χαρτὶ γίνεται ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἐσεῖς παίρνετε τά πλέον γνωστά, ποὺ τά ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ἔπρεπε, γιά νά εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ ἄρθρον σας, νά πάρετε τά πλέον περίεργα, ὅπως τὸ παράδειγμα ποὺ σᾶς ἀνέφερα. Ἔπειτα τά ἐκ ξύλου κομψοτεχνήματα εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα. Οἱ καπλαμάδες, τά κόντρα πλακέ. Αὐτά ἔπρεπε νά πῆτε. Πῶς ὑπάρχουν αἰωνόβια δένδρα τεράστια... Λοιπόν. Γράψετέ μας κάτι τέτοιο. Μὴ κυνηγᾶτε ποτὲ τά εὔκολα. Ζητᾶτε τά δύσκολα, ποὺ θέλουν κόπο, διάβασμα, ἔρευνα. Τότε νά εἶσθε βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θά βγῇ θά εἶναι καλό καὶ δημοσιεύσιμο. — ΔΗΜ. ΦΟΥΦΑΝ. Τά σταυρόλεξα παρεδόθησαν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην, θά πάρετε δὲ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ἀπάντησιν. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶναι καλό. Μπορεῖτε ὅμως νά γράψετε κάτι καλύτερο γιατὶ ἔχετε ταλέντο. Ἀλλά δὲν προσέχετε καθόλου εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ διηγήματος, τὸ ὁποῖον θέλει γερά κότσια. — ΑΡΓΥΡΗΝ Γ. ΦΟΡΤΟΥΝΑΝ. Ἐλήφθη ἡ μετάφρασις τοῦ διηγήματός σας. Δὲν εἶναι καλή! Δὲν τὸ λέμε γιά νά σᾶς ἀπελπίσουμε! Ἀλλά εἶναι ἀνάγκη νά σᾶς λέμε τὴν ἀλήθεια γιά νά μὴ βιάζεσθε καὶ πρὸ παντός γιά νά διαβάζετε. Προσέχετε. Μᾶς μεταφράζετε πῶς μιά θυελλώδη νύκτα οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωρίου ξύπνησαν ἔντρομοι ἀπὸ μιά κανονιά. Πολὺ καλά. Καὶ τότε μέσα στὴν καταιγίδα τρέχουν ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά. Μά εἶναι σωστά πράγματα αὐτά; Ἔπρεπε νά εἶχε ὅλο τὸ χωριό τρελλαθῆ γιά νά ξεκινήσῃ ὁλόκληρο, «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις», στὴν παραλία. Φυσικό εἶναι οἱ μαννάδες νά ἔμεναν στὸ σπίτι καὶ νά μὴ ἄφηναν τά μικρά παιδιά τους. Καὶ βέβαια θά μποροῦσαν νά ξυπνήσουν πέντε, δέκα εἴκοσι λεβέντες ναυτικοί! Τέτοιες παραδοξότητες ἔχει ἡ μετάφρασίς σας. «Θυελλώδης νύκτα» θά πῇ σκοτάδι. Ἔτσι; Τώρα πῶς «ἐφαίνετο παγωμένος ὁ κλίδων ἐπὶ τῆς θαλάσσης» καὶ πῶς εἶναι δυνατά αὐτά, ἀφήναμε νά τά σκεφθῆτε μόνος σας. Προσέχετε λοιπὸν καλύτερα. Διαβάζετε τώρα. Τότε θά μπορέσετε νά γράψετε καὶ δικό σας διήγημα καὶ μεταφράσεις. Γιά τὸ κρυπτογραφικό θά πάρετε ἄλλη ἀπάντησι. — ΗΛ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΝ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιά τά καλά σας λόγια. — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διά τάς ὑποσχέσεις σας. Τὸ ποίημά σας παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν, θά πάρετε δὲ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς καὶ νέαν ἀπάντησιν. — Δ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Πρέπει νά σᾶς μιλήσουμε εἰλικρινά, ἀφοῦ καὶ σεῖς μᾶς μιλᾶτε κατά τὸν ἴδιο τρόπο. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἀγαπητέ μου, πρέπει νά σᾶς ποῦμε ὅτι τὸ «Βῆμα τῶν Νέων» δὲν δημοσιεύεται σὲ κάθε φύλλο, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ὑπάρχουν ποιήματα καὶ πεζά τῆς προκοπῆς ποὺ μποροῦν νά δημοσιευθοῦν. Ἔχομε ὑποχρέωσι νά μὴ ἐνθαρρύνουμε προσπάθειες ποὺ δὲν ἀξίζουν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶναι καὶ ποὺ δὲν θά γίνουν ποιηταί. Αὐτοὶ δὲν πρέπει νά ἐνθαρρυνθοῦν, ἀλλά νά πάψουν νά γράφουν καὶ νά αναζητήσουν εἰς ἄλλα ἐπίπεδα τὴν κλίσιν των ἢ τὸ ταλέντο των. Μόλις μέσα σὲ 15 ἡμέρες συγκεντρώνουμε κομμάτια γιά τὴν συμπλήρωσι μιᾶς σελίδος, κι' αὐτῆς μὲ ἔργα ποὺ δὲν εἶναι οὔτε πρώτης, οὔτε δευτέρας, οὔτε καὶ τρίτης γραμμῆς. Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν συμμεριζόμεθα καὶ δὲν ἀντιλαμβανόμεθα τὴν σκέψι σας, ποὺ μᾶς διατυπώνετε ὡς ἑξῆς: «Πιστεύετε ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλη ἀπογοήτευσι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, διότι ἔβλεπα στή «Νεολαία» μας τὸ περιοδικό ἐκεῖνο ποὺ θ' ἀνήκε στοὺς νέους καὶ θἄταν ἐξ ὁλοκλήρου γιά τοὺς νέους, θά ἱκανοποιοῦσε ὅλα τους τά διαφέροντα, τά ἀνώτερα ἐκεῖνα νεανικά διαφέροντα, ποὺ δημιουργοῦν ἢ παρασκευάζουν τά μεγαλεῖα»... Ἐν τούτοις σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι τὴν πίστι σας πρὸς τὸν ἀρχηγὸ μπορεῖτε νά τὴν ἐκδηλώσετε καὶ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ἀλλά καί, πιστέψτε, ὁ Ἀρχηγὸς δὲν θέλει πολλά λόγια, ἀλλά ἔργα. Τὴν πίστι σας πρὸς τὸν Ἀρχηγὸ θά τὴν ἐκδηλώσετε ἀσφαλῶς μὲ τὴν διαπαιδαγώγησι, τὴν ἐθνική διαπαιδαγώγησι τῆς Νεολαίας, ποὺ σᾶς ἐμπιστεύεται τὸ Ἔθνος. Θά τὴν ἐκδηλώσετε μὲ τά ἔργα σας τῆς διαφωτίσεως τῶν ἀνθρώπων ποὺ θά σᾶς περιστοιχίζουν ἐπὶ τῆς συντελουμένης ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος. Θά εὑρεθῇ τότε μία γωνιά νά ἐξαρθῇ ἡ ὑπηρεσία σας αὐτή. Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ ποίημά σας. Δὲν εἶναι βέβαια ἄριστο. Δὲν εἶναι ποίημα μὲ ἀξιώσεις. Ἀλλά θά δημοσιευθῇ γιατὶ ἔχει μιά ἐθνική πνοή μέσα του. Ἀλλά αὐτό, τὸ ὅτι ἀξίζει νά δημοσιευθῇ, μᾶς ἐπιτρέπει νά σᾶς ποῦμε καὶ κάτι ἄλλο. Ἀποφεύγετε τάς ἀκροστιχίδας. Δὲν εἶναι ἡ ἀκροστιχὶς ποίημα ποὺ μπορεῖ νά μπῇ στὸ ναὸ τῆς ἀληθινῆς τέχνης. — ΜΠΑΜΠΗΝ ΜΑΖΗΝ. Μᾶς γράφετε: «Τὸ κολοσσιαῖο ἔργο τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ θά μείνῃ μνημειῶδες. Τὸ ὄνομά του μένει καὶ θά μένῃ χαραγμένο μέσα στὴν καρδιά κάθε Ἕλληνος. Κάθε Ἕλληνας πρέπει νά εὔχεται στὸ Θεὸ νά κόβῃ μέρες ἀπὸ αὐτὸν καὶ νά προσθέτῃ στὸ μεγάλο μας ἀρχηγό». Μπράβο. Τὸ γράμμα σας διεβιβάσθη στὴν ἐπιτροπή.

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 626)

μια τῆς Θεσσαλίας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ποὺ ἦρθε ἀμέσως μετά τὸν θεσσαλικό κατακλυσμό, ἡ Θεσσαλία ἔγινε κάμπος καὶ μᾶς τρέφει μὲ τόσο σιτάρι. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς λοιπὸν τὸ διατηροῦν ἕως σήμερα οἱ Θεσσαλοὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἂς ἔχουν περάσει πολλὲς χιλιάδες χρόνια. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ δημοτικὸ τραγούδι ποὺ λέγει: «Ὁ Ὄλυμπος κι' ὁ Κίσσαβος τά δυὸ βουνά μαλλώνουν» ἔχει τὴν ρίζα του εἰς τὸ χώρισμα τὸ ξαφνικὸ τῶν δύο βουνῶν: Τὸ σπάσιμο αὐτό, ποὺ θά συνωδεύετο μὲ τρομακτικὴν ἐκτίναξιν βράχων, νερῶν, ἀτμῶν καὶ φλογῶν, ἴσως ἔγινεν ἀφορμὴ νά πλάσουν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι τὴν μυθολογίαν τῆς πάλης μεταξὺ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν Τιτάνων. Οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ ἦσαν ὠχυρωμένοι εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ οἱ Τιτᾶνες εἰς τὴν Ὄσσα, τὸν σημερινὸν Κίσσαβον. Ὁ Ζεὺς ἔρριχνε κεραυνοὺς καὶ οἱ Τιτᾶνες βράχους. Τὸ σημερινὸ τραγούδι τοῦ πολέμου τῶν δύο βουνῶν εἶναι, λοιπόν, ὑπόλοιπον ἀπὸ τὴν παράδοσι τοῦ παλαιοτάτου ἐκείνου γεγονότος. Μήπως καὶ ἕνα ἄλλο δημοτικὸ τραγούδι, ἀπὸ τά πιὸ γνωστά, δὲν φαίνεται καὶ αὐτὸ νά ἀποτελῇ ἀνάμνησιν ἑνὸς παλαιοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ γεγονότος; Τὸ τραγούδι λέγει:

«Σαράντα παλληκάρια ἀπ' τὴ Λειβαδιά
πᾶνε γιά νά πατήσουν τὴν Τροπολιτσά»

Εἰς τὴν Τρίπολιν ὅμως — ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Τρίπολι — στὸν κάμπο, ποὺ λέγεται σήμερα τῆς Μηλιᾶς καὶ βγάζει ἀφθονία ἀπὸ πατάτες καὶ ποὺ ἐλέγετο παλαιότερα πεδιάς τῆς Μαντινείας, ἔγινε τὸ 362 π. Χ. ἡ μεγάλη μάχη τῆς Μαντινείας. Τὴν μάχην ἔδωσαν οἱ Θηβαῖοι ἐκστρατεύσαντες κατά τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀλλά Θῆβαι καὶ Λεβάδεια εἶναι μία περιφέρεια, ἡ δὲ ἐκστρατεία καὶ ἡ νίκη αὐτὴ τῶν Θηβαίων καὶ ὅλων τῶν Βοιωτῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἐπαμεινώνδα μέχρι τῆς καρδιᾶς τῆς Πελοποννήσου διετηρήθη ἕως σήμερα εἰς τὸ τραγούδι τῶν σαράντα παλληκαριῶν ποὺ ἀπὸ τὴν Λειβαδιά ἐκστρατεύουν καὶ πηγαίνουν νά πατήσουν τὴν Τρίπολι.

Χιλιάδες ἀρχαιοτάτων ἱστορικῶν καὶ μυθολογικῶν παραδόσεων διατηροῦνται εἰς τά δημοτικά μας τραγούδια παρηλλαγμέναι. Ἀλλά εἰς τὸ βάθος τὸ τραγούδι δείχνει τὸ παληὸ γεγονός. Καὶ ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν νά πάρουν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, μᾶς διεσώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ δημοτικὸ τραγούδι ποὺ λέγει:

«Κλέφτες μπῆκαν στὸ μαντρὶ
κι' ἔκλεψαν τὸ λαγιαρνὶ
ποὖχε τὸ χρυσὸ μαλλὶ
τὸ ἀσημένιο χαϊμαλλί».

Τὸ χρυσόμαλλο δέρας καὶ τὸ ἀρνὶ μὲ τὸ χρυσὸ μαλλὶ εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Πόσα πράγματα ὅμως καὶ στά παραμύθια καὶ στάς στοματικάς ἀφηγήσεις ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ τοὺς παπποῦδες στά ἐγγόνια καὶ στά δημοτικά μας τραγούδια, ποὺ ἀπὸ τὴν μιά γενεά μεταφέρονται εἰς τὴν ἄλλη, δὲν διετήρησεν ὁ Ἑλληνικὸς λαός; Χιλιάδων πολλῶν ἐτῶν παραδόσεις. Αὐτὸ δὲ ἔπρεπε περισσότερο νά τὸ προσέξωμε.

Κ. Φαλτάϊτς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

